

CHÍ PHÈO

và

f

acebook

- Tuyển tập truyện cười -

Vô Tông Đánh Mèo

Chú ý: Ngoài đời đẹp zai
gấp nghìn lần trong ảnh

Đình Long

Một kẻ đang bơi giữa dòng đời
www.facebook.com/truyencuoiibua

Đã xuất bản:

- Cười rồi khóc, khóc rồi cười

CHÍ PHÈO
và
facebôôk

CHÍ PHÈO và facebook

★

Vietnamese Edition Copyright 2015
by **Người Trẻ Việt** and **Võ Tông Đánh Mèo** author.

Allright Reserved

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng
bản quyền giữa tác giả **Võ Tông Đánh Mèo** và **Người Trẻ Việt**

Bản quyền tiếng Việt thuộc Người Trẻ Việt, 2015

Nghiêm cấm và truy tố mọi biểu hiện in sao
bất hợp pháp.

Hiện nay trên thị trường đã xuất hiện những cuốn sách làm
giả với chất lượng in kém, nhiều lỗi, giấy mỏng, nhòe chữ,
sai số trang và nội dung. Kính mong các độc giả cẩn thận
khi chọn mua sách.

Để mua đúng bản sách *Chí Phèo và Facebook*
do Người Trẻ Việt và Nhà xuất bản Thế Giới ấn hành,
xin quý độc giả lưu ý:

Cuốn sách *Chí Phèo và Facebook*
được trình bày cẩn thận gồm 232 trang nội dung với chất
lượng in rõ nét.

Mọi ý kiến đóng góp về nội dung và bản thảo
xin liên hệ:

Tủ sách Người Trẻ Việt

Email: nguoi trẻ viet@gmail.com

Website: www.nguoi trẻ viet.vn

Facebook: www.facebook.com/nguoi trẻ viet.vn

Tel - Fax: 043 7172 838

VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

CHÍ PHÈO
và
facebook

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Lời ngỏ

Trước tiên, Tòng chân thành cảm ơn bạn đã cầm cuốn sách này và đọc những dòng chữ này – dù có thể bạn không mua nó, hoặc bạn mượn của ai đó, hoặc bạn chỉ lật một vài trang, nghiêng ngó rồi lại để trả lại trên giá trưng bày của hiệu sách.

Ở cuốn sách trước của Tòng, ý nghĩa và thông điệp được đặt lên trên, và tất cả những nụ cười (nếu có) đều phục vụ cho những thông điệp và hàm ý mà câu chuyện muốn truyền tải. Nhưng với cuốn này, Tòng đã đảo lại: nụ cười và sự vui vẻ được đặt lên trên, ý nghĩa và thông điệp sâu xa (nếu có) sẽ do tùy bạn cảm nhận. Trong cuốn sách này, Tòng muốn tặng bạn những tiếng cười thật thoải mái mà không phải ngẫm nghĩ hay đắn đo gì nhiều!

Nếu đã có duyên với cuốn sách này, nếu đã đọc đến dòng này rồi mà bạn lại buông cuốn sách ra, thì Tòng thấy thật tiếc cho bạn! Bởi như vậy là bạn đã bỏ lỡ mất rất nhiều những tiếng cười – thứ thuốc bổ vô cùng quý giá cho tâm hồn, cho tinh thần của bạn, của Tòng và của tất cả mọi người.

Trân trọng

Tác giả: Võ Tòng Đánh Mèo

Con nhà võ

Tôi đến với võ thuật như là một cái duyên. Và tôi tin, không chỉ tôi, mà có lẽ tất cả những người đam mê võ thuật, muốn đến được với võ thuật, muốn luyện tới mức cảnh giới của võ thuật thì đều cần cái chữ duyên ấy.

Cái duyên ấy bắt đầu từ một buổi chiều hè mất điện và nóng nực muốn phát điên, tôi ngồi một mình ở quán nước mía gia truyền đầu phố, vừa ngậm ống hút vừa trầm ngâm suy ngẫm liên thiên. Quán nước mía này khá đông khách, vào giờ cao điểm thường xuyên hết bàn, vì vậy, những cơ quan, đoàn thể nào muốn tổ chức liên hoan hoặc sinh nhật ở đây thì phải gọi điện đặt bàn trước. Quán cũng nhận giao nước

Chí Phèo và Facebook

mía miễn phí tận nhà trong phạm vi bán kính dưới 100km nếu khách gọi từ hai cốc trở lên. Nếu xa hơn 100km sẽ thu thêm một nghìn đồng cho mỗi kilômét phát sinh.

Đang say sưa hút nước mía, chợt tôi cùng nhiều khách trong quán giật thót mình bởi tiếng quát rất to của một thằng trông lực lưỡng như con bò, nó cời trần khoe những hình xăm trở phượng rồng, ngoằn ngoèo từ cổ, chạy dọc lưng, xuống tận hông:

- Đ.m thằng chủ quán đâu! Ra đây mau!

- Dạ! Có chuyện gì vậy ạ? - Anh chủ quán chạy từ trong ra, vẻ hốt hoảng.

- Quán mày làm ăn kiểu gì vậy? Cốc nước mía thì bé tẹo mà cái ống hút thì to, tao hút ba phát là hết nước rồi! Giờ lấy gì mà hút nữa?

- Anh thông cảm! Quán em trước giờ vẫn vậy mà, có ai kêu ca gì đâu?

- Không ai kêu ghê là tao không được kêu à? Chúng nó ngu thì tao phải ngu theo à? Mang cốc khác ra đén cho tao, không tao đập một phát là quán nát như con gián bây giờ!

Rõ ràng là thằng này sinh sự, ăn vạ rồi, nhưng nó to quá khiến anh chủ quán tái xanh mặt, rúm rỏ,

Võ Tòng Đánh Mèo

còn tất cả những người xung quanh, trong đó có tôi, đều cúi gằm, không ai dám can thiệp. Bỗng từ phía sau, một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Mày bức xúc vì hút nước mía nhanh hết hả? Vậy tao có cách cho mày hút được lâu hơn đó!

Dứt lời, một bóng đàn ông mặc áo trắng lao vút tới, xông phi thẳng vào bụng cái thằng xăm phượng trống rỗng. Thằng đó ngã bổ kèn ra đất. Hắn gằm rú, chống tay toan bật lên thì rất nhanh, bàn chân của người áo trắng đã nhằm cổ hắn đè nghiêng xuống. Hắn thở khò khè, ôm chặt lấy chân của đối thủ vùng vẫy. Lúc này, người mặc áo trắng mới từ từ ngồi xuống, tay cầm cốc nước mía, chân vẫn ấn chặt trên cổ thằng xăm trống:

- Uống đi! Giờ tao đổ mày hút hết được cốc nước này đấy!

Gã đó vẫn giãy giụa, cố gỡ bàn chân của người áo trắng ra khỏi cổ mình một cách vô vọng...

- Anh ơi, em biết tội rồi, xin anh tha cho!

Gã van nài một hồi, mặt tím bầm vì khó thở. Lúc này, người áo trắng mới từ từ lỏng chân. Được tha, hắn lồm cồm bò dậy, cảm ơn rồi rít rồi cúp đi bỏ chạy. Nhưng được vài bước, hắn khựng lại, ngập ngừng. Người đàn ông áo trắng thấy vậy quát lên:

Chí Phèo và Facebook

- Tao đã tha cho rồi, còn không mau cắt đi cho khuất mắt?

- Dạ, đợi em trả tiền nước mía đã!

Nói rồi, hắn móc tiền ra, run run trả cho anh chủ quán. Thế nhưng, trả xong rồi mà vẫn chưa thấy hắn đi, cứ đứng ngơ ngơ ở đó...

- Đi mau! Muốn ăn đòn tiếp à?

- Dạ không, em đợi lấy lại tiền thừa!

Xử lý xong thằng sinh sự, người đàn ông áo trắng lại từ tốn trở về bàn của mình trong tiếng vỗ tay hoan hô, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Hóa ra, ông ta ngồi ngay phía sau tôi, cùng với hai người bạn nữa. Nhìn hai người bạn của ông ta cũng biết ngay là đều thuộc hạng cao thủ bởi những nét cổ quái toát ra từ hình dạng đến trang phục. Một người gầy nhẳng, mặt trẻ măng, mồm rưng hết răng, mặc chiếc áo có in hình thủy thủ mặt trắng đang biến hình, chiếc quần đùi rộng thùng thình qua đầu gối, màu xanh nõn chuối. Một người bị khoèo, chân trái tong teo, mặt bị rỗ, được cái là thân hình khá vạm vỡ, bên hông đeo một thanh kiếm gỗ với hoa văn loằng ngoằng như giá đỗ, có dây đeo buộc vào chiếc áo ba lỗ thùng lỗ chỗ.

Võ Tòng Đánh Mèo

Tôi lân la kéo ghế ngồi gần lại bàn của bọn họ, rồi nói bằng giọng đầy ngưỡng mộ:

- Trước giờ xem phim chương, tưởng là họ chỉ dùng kỹ xảo để quay cho đẹp, hôm nay, được chúng kiến võ công của tiền bối đây thì thực sự mới thấy rằng phim vẫn chưa ăn thua gì!

Gã đàn ông mặc áo trắng cười tíu mắt. Ông ta tự giới thiệu mình là chủ của một võ đường khá nổi tiếng trong vùng. Khi tôi ngỏ ý muốn theo lão học võ, lão vui vẻ nhận lời, rồi nói thêm:

- Ta chỉ giỏi về quyền cước, oánh tay bo thôi. Còn nếu nói về kiếm thuật và côn nhị khúc thì phải là hai người này.

Nói rồi, lão ta chỉ tay vào hai cao thủ đang ngồi cạnh:

- Người bị khoèo chân này là thần kiếm!

- Dạ! Sao thần kiếm không đeo kiếm thật mà lại đeo kiếm gỗ ạ? - Tôi hỏi.

- À, trước đây cũng có đeo kiếm thật, nhưng một lần, kiếm bị đứt dây, rơi vào chân, đứt gân, bị khoèo, giờ sợ rồi, đeo kiếm gỗ cho an toàn!

Chí Phèo và Facebook

- Nhưng lúc đánh nhau, chẳng lẽ đánh bằng kiếm gỗ sao?

- Không, lúc đánh thì chạy về nhà lấy kiếm thật chứ!

- Thế còn vị cao thủ côn nhị khúc này, sao lại bị rụng hết răng, chẳng lẽ là...?

- Đúng rồi, vì tập côn đấy! Nhưng chó coi thường, vị này chính là đệ tử ruột của Đoàn Dự với chiêu thức Lăng Ba Vi Bộ lừng lẫy giang hồ!

- Nghĩa là vị côn thủ này cũng đã luyện thành thực Lăng Ba Vi Bộ?

- Không chỉ luyện thành thực thôi đâu, hẳn ta còn dựa vào đó để sáng tạo ra một chiêu thức mới có tên là Lang Thang Đi Bộ.

- Chiêu thức mới này luyện có khó không ạ?

- Dễ ợt! Chỉ suốt ngày lang thang đi bộ thôi!

- Thế lúc nguy cấp, hoặc bị đối phương đuổi đánh, có mang ra áp dụng được không?

- Không! Bị đuổi đánh thì phải chạy chứ, sao mà sử dụng Lang Thang Đi Bộ được!

Võ Tòng Đánh Mèo

Sau cuộc hội ngộ kỳ duyên ấy, tôi quyết định chọn ông áo trắng làm sư phụ chứ không chọn vị cao thủ kiếm hay là côn. Bởi tôi còn trẻ, nếu bị khoèo hoặc móm sẽ rất khó lấy vợ. Sau vài tháng tập luyện, có chút võ nghệ trong người, ra đường, tôi tự tin lắm! Nhưng tôi luôn nhớ lời dặn của sư phụ: “Học võ không phải để đánh người mà là để giúp đỡ người khác, để bảo vệ kẻ yếu”. Vì vậy, tôi rất khiêm tốn, nhún nhường. Nhiều lúc gặp mấy thằng trẻ trâu hung hăng, vênh váo, tôi cũng muốn ra tay, nhưng lại cố kiềm chế vì sợ làm trái lời sư phụ. Chỉ có duy nhất một lần tôi phải sử dụng đến võ công, ấy cũng là vì bất đắc dĩ, vì để cứu người, giúp đời.

Đó là vào khoảng nửa đêm, lúc đang phóng xe về, khi chỉ còn cách nhà khoảng hai chục mét, tôi chợt thấy một con SH bị đổ kênh bên mé đường. Cạnh đó, một thằng đàn ông đang dùng dao để tấn công một cô gái. Hình như cô gái đã túm được con dao nên cả hai đang giằng co dữ dội. “Cướp xe, cướp xe thật rồi!” Tôi nghĩ vậy và lập tức nhảy vào đập một phát trúng mạng sườn thằng cướp nghe cái “rắc”! Thằng đó bị ăn đòn bất ngờ thì văng ra, đập vào gốc cây rồi loạng choạng. Chỉ chờ có thế, tôi lao tới lên gối, giật gót, đấm đá liên hồi. Đến khi

Chí Phèo và Facebook

thằng đó mềm nhũn và gục xuống, tôi mới quay ra dựng con SH lên cho cô gái, dặn cô ấy đi về cẩn thận. Sau đó, tôi cũng lên xe rồi phóng về nhà, mặc thằng cướp vẫn nằm rúm ró ở đó, đáng đời nó! Đêm ấy, tôi không ngủ được, bởi cảm giác lâng lâng sung sướng cứ trào dâng trong lòng, nôn nao, khó tả. Không vui sao được khi tôi vừa làm được một việc tốt, giúp ích cho đời.

Sau đó mấy hôm, đột nhiên mẹ tôi gọi tôi lại dặn dò:

- Con đi đường về khuya, nếu có cô gái nào đứng bên đường xin đi nhờ xe thì không được cho đi, nhớ chưa!

- Sao vậy mẹ?

- Cướp xe đấy! Mới đây này, ở ngay gần ngõ nhà mình chứ đâu xa, có một anh thanh niên đi xe SH cho một cô gái đi nhờ. Lợi dụng lúc anh này không để ý, cô gái ngồi sau rút dao định đâm. Anh này nhìn qua gương phát hiện được nên nhảy ra khỏi xe rồi lao vào giằng co với cô gái. Đang giằng co thì đồng bọn của cô gái ở đâu lao tới đánh anh ta liên tục cho đến khi ngất xỉu rồi họ lấy xe bỏ trốn! Khi công an tới, anh thanh niên này chỉ kịp cung cấp lời khai xong là lại ngất luôn vì vết thương khá nặng! Đúng

Võ Tòng Đánh Mèo

là lũ khốn nạn! Công an bắt được cô gái đó rồi, đang điều tra truy bắt nốt thằng đồng bọn!

Đấy, kể từ lần đấy, tôi chưa dám ra tay cứu người thêm lần nào nữa!

Hôm nay, sư phụ tôi mở tiệc rượu cúng giỗ đầu bố vợ sư phụ. Tiệc vui quá nên mãi tới nửa đêm tôi mới phóng xe về nhà. Trời mưa như trút, con phố nhỏ với những hàng cây um tùm hai bên đường oằn mình dưới cơn mưa tê dại. Giờ này, phố cũng ít người qua lại, chỉ có những cột đèn lẻ loi hắt thứ ánh sáng vàng vọt xuống mặt đường, soi rõ từng vệt mưa đổ xuống nhoang nhoáng, tanh tách. Tôi phóng xe rì rì, không dám chạy nhanh, bởi đường trơn trượt, và bởi hai cái lốp xe của tôi đã rất mòn, dễ ngã lắm! Cũng vì đi chậm nên tôi nhìn thấy rất rõ, dưới những gốc cây, vẫn có loáng thoáng những bóng cave mập mờ, vạt vờ đón khách. Thấy tôi đi chậm, họ tưởng tôi muốn kiếm gái, liền nhào ra hí hửng, để rồi khi tôi lướt qua, họ lại ngẩn ngơ, chưng hửng quay vào...

- Anh ơi!!!

Nghe tiếng gọi tha thiết, tôi đành cho xe dừng lại. Lập tức, cô cave lao ra, mặc cho làn mưa hối hả vẫn đang tuôn xối xả thành những vệt dài ròng ròng trên mặt, ngấm vào thịt da...

Chí Phèo và Facebook

- Đi không anh?

- Anh không đi đâu! Anh không phải loại đàn ông ham chơi!

- Anh thương em đi! Tối đến giờ em chưa được cuộc nào, chưa có cái gì nhét vào bụng, đói quá, lại lạnh nữa! Anh làm phúc đi! Em lấy anh hai trăm thôi, bao tiền phòng luôn! Bình thường là năm trăm đấy!

Tôi không nói gì, nổ máy phóng đi! Thế nhưng, lời dạy của sư phụ lại vang lên trong đầu tôi: “Học võ là để giúp đỡ người khác!”. Tôi thì rượu thịt đã ấm bụng, tiền đầy trong ví, nhà cửa đang hoàng. Còn cô gái ấy đang đói rét, không một xu dính túi, không nhà cửa, đứng dầm mưa, đáng thương và tội nghiệp vô cùng. Làm một thằng đàn ông, lại là thằng đàn ông có võ, vậy mà tôi nỡ ngoảnh mặt làm ngơ thì liệu có xứng đáng với tinh thần thượng võ, liệu còn mặt mũi nào nhìn sư phụ tôi nữa đây? Nghĩ vậy, tôi lập tức quay xe lại chỗ cô gái...

- Trăm rưỡi đi không em?

- Cho em hai trăm đi anh, em đã phải trả tiền phòng hết tám chục rồi!

- Trăm rưỡi, đi thì đi, không thì thôi!

Võ Tòng Đánh Mèo

Cô gái tặc lưỡi leo lên xe, rồi chỉ tôi đi vòng vòng vào một con ngõ nhỏ, tới một cái nhà nghỉ heo hút, tồi tàn. Cô ấy bảo, nhà nghỉ này là rẻ và kín đáo nhất, cave cả khu này thường dẫn khách về đây. Tôi phi xe vào trong, dựng xe cẩn thận, toan lên phòng. Bỗng từ ngoài cửa, một chiếc xe máy khác phóng vào, đôi trai gái ngồi trên xe cũng ướt như chuột, không khác gì chúng tôi. Sao cái dáng người đàn ông ngồi trên xe nhìn quen thế nhỉ? Đúng rồi, là sư phụ tôi! Tôi mừng rỡ reo lên:

- Sư phụ! Sư phụ ơi!

- O! Con đấy à?

- Dạ vâng! Sư phụ vào đây có việc gì thế?

- À, ta thấy nửa đêm rồi mà cô gái này vẫn đứng đón khách dưới mưa, ta thương nên giúp cô ấy thôi! Mình là con nhà võ, thấy người gặp khó khăn, không thể làm ngơ được! Thế còn con? Sao cũng ở đây?

- Dạ, con cũng làm theo lời sư phụ dạy: giúp đỡ người khó khăn ạ!

- Tốt lắm! Ta thật sự đã không lầm khi nhận con làm đệ tử! Mà này, con giúp cô ấy bao nhiêu vậy?

Chí Phèo và Facebook

- Trăm rưởi ạ!

- Hà? Thế mà con kia nó đòi sư phụ trăm tám, khốn nạn thật!

- Thôi, mình là con nhà võ, đã giúp người thì đừng tính toán thiệt hơn. Ta lên phòng thôi sư phụ!

Vợ tôi

Tôi rất đẹp trai, còn vợ tôi thì rất béo và rất xấu. Tôi đã tìm đủ các con vật, kể cả những con từ thời tiền sử, đã sử để so sánh với cái xấu của vợ tôi, nhưng không tìm được con nào xứng đáng. Và cuối cùng, tôi đành ví vợ tôi với cái con mà ai cũng nghe nói, ai cũng biết, nhưng lại chưa ai được nhìn thấy, đó là con ma.

Vợ tôi xấu như ma, béo ục ịch, nặng khoảng tạ ba, mồm vêu, răng lòi hết cả ra, nhìn hao hao có nét giống Happy Polla.

Đẹp trai mà lại có vợ xấu kẻ cũng xấu hổ thật, nhất là khi đi ra đường, hay đi gặp mặt bạn

Chí Phèo và Facebook

bè, hợp lớp, liên hoan... Một người đàn ông đẹp zai lấy một người vợ xấu ắt cô vợ ấy phải có cái gì khác xuất sắc để bù đắp cho sự thua thiệt về nhan sắc. Cái bù đắp ấy có thể là một trái tim nhân hậu, biết trước biết sau; hoặc sự đảm đang, dịu dàng, nữ công gia chánh; hoặc là sự hiểu biết, thông minh, khéo thu vén gia đình. Nhưng người đời thường chả mấy ai quan tâm đến những cái lí do đằng sau ấy, họ chỉ nhìn vào cái trước mắt để đánh giá, để phán xét, bởi đơn giản đó là cái đập vào mắt họ!

Thế nên, trong những cuộc vui ấy, khi bạn bè tôi thường mang người yêu, vợ con chúng theo để khoe, để tự hào, thì tôi chỉ đi một mình! Ai hỏi thì tôi bảo là vợ bận ở nhà chăm con, giặt giũ, dọn dẹp, vừa được tiếng là có vợ chăm chỉ, vừa đỡ phải xấu hổ! Thế nhưng, có những dịp, có những việc mà không thể không cho vợ đi cùng: như đi nhà hàng ăn mừng sinh nhật vợ tôi, hoặc đi thăm bạn cô ấy mới đẻ. Những lần như thế, tôi thường đeo kính râm, đội mũ bảo hiểm loại nồi com điện, có kính chắn và vành to rộng bạnh ra vòng quanh hàm, khẩu trang kín mít. Không nhìn thấy cái mặt đẹp zai của tôi thì dù vợ tôi có xấu thế nào cũng chả ai thèm bàn tán, xì xào!

Võ Tòng Đánh Mèo

Nhưng có một lần, lúc hai vợ chồng đi ăn, đang chuẩn bị chọn món thì thằng phục vụ lại ghé sát tai tôi nhắc nhở:

- Anh thông cảm! Nhà hàng em quy định là trong lúc ăn khách không được đội mũ bảo hiểm và đeo khẩu trang!

Nó nói thế rồi, tôi cũng đành phải tháo mũ, tháo khẩu trang, để lộ cái mặt đẹp zai của tôi ra chứ biết làm sao?! Vừa nhìn thấy mặt tôi, mấy thằng choai choai bàn bên cạnh đã cười rinh rích, chỉ trỏ, thì thầm to nhỏ:

- Thằng kia đẹp zai mà lấy vợ xấu thế! Cái này gọi là “Bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu” đấy!

- Ví cũng ngu! Câu đó ý nói con vợ đẹp lấy thằng chồng xấu! Còn đây là ngược lại cơ mà!

- Ủ! Thế trường hợp này phải dùng câu gì?

- Phải là “Đất phù sa trồng hoa cứt lợn”!

Rồi cả lũ nó phá lên cười! Cười xong, chúng nó lại tiếp tục:

- Nhưng tao thấy hình như vợ chồng nhà này đi SH đấy! Đố chúng mày biết, con SH ấy của ai?

Chí Phèo và Facebook

- Đương nhiên là của con vợ rồi! Nếu không thì đâu có công bằng!

- Ờ, thế nếu một thằng rất xấu, chở một con rất xinh bằng xe SH thì xe đó của ai?

- Đương nhiên là của thằng đó rồi!

- Ờ! Thế nếu một thằng rất xấu, đi con Wave Tàu cũng rất xấu, chở một con rất xinh, thì xe đó của ai?

- Hỏi khó thế! Của ai vậy?

- Của thằng đó, nó làm xe ôm mà!

Rồi chúng nó lại phá lên cười! Tôi nóng mặt, định cầm cái bát quay sang up vào đầu chúng nó, nhưng nghĩ lại, thấy chúng nó nói đúng quá, nên thôi, cúi mặt ăn tiếp! Vợ tôi cũng nghe được hết những gì chúng nó nói và chắc cũng hiểu tôi đang nghĩ gì. Rồi như để bù đắp, nàng ân cần nhẹ nhàng gấp hai hòn ngọc kê bỏ vào bát tôi, giọng dịu dàng:

- Ăn đi anh! Ăn gì bổ nấy!

Ông trời không cho ai mọi thứ và cũng không lấy đi của ai tất cả. Với vợ tôi cũng thế thôi. Có lẽ vì ông thấy vợ tôi béo quá nên ông không nở cho ngực vợ tôi to nữa, thành ra, ngực vợ tôi phẳng lì như xoa,

Võ Tòng Đánh Mèo

dù nặng tạ ba nhưng ngực vợ tôi, nếu có xẻo ra, đặt lên bàn cân, chắc cũng chỉ được một hai hoa. Bù lại, ông đã cho bụng vợ tôi lúc nào cũng chảy xệ ra, bắt tay to bằng bắp chân và to bằng thân cây đa trồng ngoài ngõ ba.

Trước đây tôi rất sợ bóng tối, đi ngủ vẫn cứ phải bật điện sáng trưng. Nhưng từ khi có vợ, tôi đã từ bỏ hoàn toàn thói quen ấy. Bởi đối mặt với hai nỗi sợ, người ta đành phải chọn cái nỗi sợ nhỏ hơn! Đêm qua đang ngủ, tôi thấy khó thở quá, choàng tỉnh dậy, phòng ngủ tối om, chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy hai chân vợ tôi quặp chặt lấy cổ tôi...

- Trời ạ! Sao em lại quặp chân lên cổ anh thế này?

- Đâu? Tay em đẩy chứ! Em đang ôm cổ anh mà!

- Ủ! Thì tay! Nhưng em giận anh à? Sao ôm anh mà lại quay lưng về phía anh?

- Đâu? Quay lưng đâu? Em đang áp ngực vào anh mà!

Đấy! Tắt điện trong khi ngủ đôi khi cũng phiền phức thật!

Chí Phèo và Facebook

Nhiều bạn chắc đang thắc mắc là tại sao vợ tôi xấu thế mà tôi vẫn cưới cô ấy? Nói thật là lúc cô ấy cầu hôn tôi, tôi cũng băn khoăn lắm! Nhưng cô ấy vẫn thuyết phục, bảo rằng cô ấy là con một, bố cô ấy rất giàu, là chủ của một chuỗi các nhà hàng ăn uống nổi tiếng của thành phố. Nếu tôi lấy cô ấy, thì lúc bố cô ấy chết đi, chắc chắn toàn bộ của cải và chuỗi những nhà hàng đó sẽ là của vợ chồng tôi chứ còn của ai nữa?! Tôi nghe vậy cũng xuôi, nhưng vẫn còn chút băn khoăn:

- Bố em còn trẻ và khỏe thế, biết bao giờ mới chết? Bao giờ anh mới được làm ông chủ của chuỗi nhà hàng ấy?

- Nhìn vậy thôi, nhưng bố em bị bệnh tim bẩm sinh đấy, có thể ra đi bất kì lúc nào! Anh yên tâm!

Vậy là tôi chấp nhận lời cầu hôn của cô ấy! Ngay trong tiệc cưới, có lẽ vì quá vui khi trút được gánh nặng đeo trên người bấy lâu nên bố vợ tôi uống khá nhiều, đến nỗi ông ấy ôm ngực, trợn ngược mắt lên, phải gọi xe cấp cứu! Tôi đã mừng thầm, nhưng rồi sau hai hôm nằm viện, lại thấy ông ấy khỏe mạnh, bình thường, như chưa hề có cuộc suy tim! Sau này, cũng có vài lần nữa thấy ông ôm ngực gục xuống, suýt chết!

Võ Tòng Đánh Mèo

Chiều nay, đang ngồi chát chít trên phây thì vợ tôi nhắn tin: “Bố đang cấp cứu ở viện rồi, anh đến ngay đi! Lần này có vẻ nguy cấp, khó qua khỏi đấy!”. Nghe vậy, tôi cuống cuống chào tạm biệt các bạn chat, rồi thoát khỏi phây, tắt máy tính, phi ngay đến bệnh viện. Bố vợ tôi dù có vẻ mệt mỏi, ổng thở và dây dợ chẳng chịt, nhưng thấy tôi đến, ông vẫn đưa tay vẫy tôi lại gần, giọng thì thảo như trăng trời:

- Bệnh của bố nặng lắm rồi! Lần này chắc...

- Phi phui cái mồm bố! Bố đừng nói thế! Bố không thể chết được! - Tôi gào lên.

- Không! Ý bố định nói là... lần này chắc bố phải sang Mỹ làm phẫu thuật tim thôi!

- Thật vậy ạ?

- Ủ, lần điều trị này sẽ rất dài và tốn kém, cần nhiều kinh phí, vì thế, bố đã gom toàn bộ của cải và bán hết chuỗi nhà hàng của bố đi rồi!

- Hà? Bố không để lại gì cho con sao?

- Có chứ! Bố để lại cho con đứa con gái cưng duy nhất của bố! Con nhớ chăm sóc nó cẩn thận!

- Huhu! Bố ơi!

Chí Phèo và Facebook

- Đừng khóc! Bác sĩ nói, lần phẫu thuật này tuy nguy hiểm, nhưng tỉ lệ sống của bố vẫn là 69%, con đừng lo lắng quá!

- Đó là tỉ lệ sống của bố, chứ còn con thì chết hẳn, chết hẳn rồi bố ơi! Huhu!

Tán gái dễ ợt!

Đạo này lên mạng, lên phây (facebook), toàn thấy các thanh niên FA suốt ngày kêu là tán gái khó lắm, kiếm gấu khó lắm! Tôi thấy việc này là rất không nên. Anh không tán được gái, không kiếm được gấu chứng tỏ đẳng cấp của anh thấp, năng lực của anh hạn hẹp, trình độ của anh ít ỏi và tài năng của anh kém cỏi. Mà các cụ có câu: “Đẹp tốt moi ra, xấu xa nhét vào”. Cái việc FA với không tán được gái nó xấu hổ bỏ xừ chứ hay ho gì đâu mà các anh cứ thích kêu gào? Hơn nữa, việc kêu gào, than vãn ấy sẽ khiến cho thế hệ đàn em chúng ta, các thanh niên mới lớn, những kẻ sắp chập chững bước vào tình trường, những kẻ đang mơ mộng có được một tình yêu

Chí Phèo và Facebook

đích thực, tìm được một người yêu lý tưởng sẽ cảm thấy lo lắng, hoang mang, bi quan và mất niềm tin ghê gớm!

Mà các anh ấy thấy khó, chứ tôi thì thấy rằng tán gái bây giờ dễ ợt: chỉ cần có SH và kính Rayban là được. Các anh ấy tán gái mà cứ đi cái xe số cà tàng, kính thì cũng Rayban, nhưng mua của mấy chị bán hàng rong lang thang, 20k một chiếc, 30k một đôi, như thế thì nói thật là đến cave nhiều khi nó còn ngại chả muốn ngồi lên xe của các anh chứ nói gì là mấy em nữ sinh sành điệu, ngon lành!

Có SH và cái kính Rayban, tôi tán gái rất nhàn! Chỉ cần đeo kính ấy, cuồi xe ấy lượn lờ ở mấy cổng trường cấp ba thì một ngày ít nhất cũng phải tán được vài ba em. Rồi tôi phải bố trí thời gian đan xen để có thể cùng lúc yêu chiều được hết các em ấy. Sau một vài tuần, khi tình yêu đã nhạt dần, khi tin nhắn chia tay được gửi đi đồng loạt, tôi lại đeo kính, vác xe ra cổng trường, tiếp tục tuyển sinh đợt mới.

Hôm ấy, đang ngồi quán café, thấy em gái bàn đối diện xinh quá, tôi liền lân la làm quen, xin số điện thoại. Thế nhưng em này khá kiêu, ăn nói theo kiểu trịch thượng, khinh khỉnh và số điện

Võ Tòng Đánh Mèo

thoại thì dứt khoát không cho. Tôi quê quá, lúi thủi về bàn, gặm nhấm thứ cảm giác thất bại bề bàng nhưng cũng khá lạ lẫm này. Lúc em ấy đứng dậy đi về, tôi cũng đứng dậy theo và nhanh chóng chạy ra chỗ con SH của mình, đeo kính Rayban lên rồi nổ máy, rú ga ầm ĩ. Và qua thứ ánh sáng xanh đen huyền diệu của chiếc kính Rayban sành điệu, tôi thấy em gái xinh đẹp ấy, tự lúc nào, đã đứng bên tôi dịu dàng, đưa cho tôi một mẫu giấy, giọng nhẹ nhàng:

- Số điện thoại của em đây! Em đợi tin nhắn của anh đấy!

Vậy mới biết, SH và Rayban có sức mạnh khủng khiếp tới mức nào!

Nhưng có lẽ vì thế mà tôi thấy tình yêu với mấy cô ấy cứ hao hao giống nhau, và đều nhàn nhạt như nước ao. Cô nào thì cũng chỉ lên bar, lên sàn nhảy, lên siêu thị, lên shop, lên trung tâm mua sắm và tất nhiên, là lên giường, chấm hết! Ở đời, cái gì đến từ trái tim, đến từ tấm lòng chân thành thì mới kéo dài, mới bền lâu mãi mãi, còn thứ mà mua được bằng tiền thì thường là đều có hạn sử dụng cả. Và cái tình yêu của tôi với mấy em ấy cũng thế, cũng mua bằng tiền, nên cũng có hạn sử dụng. Và hạn sử dụng thường

rất ngắn, chỉ được khoảng một tuần, cùng lắm là nửa tháng. Và khi đã hết hạn thì phải chia tay, phải vứt cái tình yêu ấy vào thùng rác thôi.

Chán ngấy với kiểu tình yêu vật chất ấy, tôi quyết tâm đi tìm tình yêu đích thực cho mình. Mà muốn tìm được cô gái yêu tôi thật sự thì tôi phải tháo cái kính Rayban ra, để con SH ở nhà, mượn con Wave ghê của chú ba rồi đeo cái kính lão của bà già. Hi vọng là những thứ này sẽ giúp tôi tìm được một người con gái yêu tôi không vì tiền bạc.

Thế nhưng cái hi vọng đó đã bị giới một bô nước lạnh, bởi khi nhìn thấy bộ dạng què kệch của tôi, thấy cái xe cũ kĩ, cái kính lỗi thời, gương mặt em gái xinh tươi mà tôi mới quen, mới lần đầu hò hẹn, đã hiện lên những lo lắng, hoang mang, thêm cả chút ngỡ ngàng:

- Sao anh lại đi xe số và đeo kính cận? SH và Rayban của anh đâu?

- Anh làm gì có SH với Rayban!

- Em thấy trên phây của anh đăng toàn ảnh anh ngồi SH, mắt đeo Rayban mà?

- À, là của thằng bạn! Anh mượn nó để chụp rồi up lên cho oách thôi mà!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Nhưng em thấy anh ngồi SH và đeo Rayban đẹp hơn là đi Wave ghê và đeo loại kính rẻ tiền này đấy! Anh đổi xe, đổi kính đi!

- Anh làm gì có tiền? Hôm nay đi chơi với em còn phải mượn tiền để đổ xăng đấy! Giờ mình ra Bờ Hồ đi dạo cho mát em nhé!

Nói rồi, tôi leo lên con Wave ghê, nổ máy sẵn sàng. Nhưng em thì vẫn cứ lùng khùng, vè ngập ngừng...

- Lên xe nhanh đi em! - Tôi giục.

- Dạ thôi! Em đang bị cái mụn ở mông, không ngồi xe được!

- Sao em không nói sớm? Nếu em nói sớm thì anh sẽ để xe máy ở nhà, đi bộ qua đón em. Đỡ phải vay tiền mua xăng.

- Tại em tưởng anh đi SH. Nếu anh đi SH thì không sao, vì yên xe SH mềm, ngồi không đau!

Vậy là chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải xuống xe lúi cuội dắt bộ, em lúi thúi đi sau. Rồi em lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, lấy cớ đi chậm dần, chậm dần, khiến khoảng cách giữa tôi với em ngày càng xa. Nhìn thế này, sẽ chẳng ai nghĩ là em đang đi cùng

Chí Phèo và Facebook

với tôi cả, bởi em giống như một tiểu thư điệu đà, quý phái, lựa là, còn tôi là thằng xe ôm, thằng đồng nát, thằng bả gà. Vì thế mà em cứ xa dần, xa dần và rồi biến mất, tôi gọi thì điện thoại em tắt...

Dù thất bại đau đớn ở lần đầu tiên, nhưng tôi vẫn tin vào tình yêu đích thực, rằng trên đời này sẽ có một người con gái yêu tôi không vì chiếc xe, không vì cái kính. Giờ, để chắc ăn và đỡ mất thời gian, thì trước khi hẹn gặp một cô mới, tôi thường nói luôn là tôi đi xe số và đeo kính cận. Mười cô, sau khi nghe tôi nói câu đó, thì có tới bảy cô lấy lí do là bận, hai cô bảo rằng phải đi xin dấu trên quận, một cô chả nói gì, cứ thế im im rồi lặn...

Trong lúc sự thất vọng và chán chường gần như đã tới mức cùng cực thì thật may mắn, người con gái tôi chờ đợi đã xuất hiện. Sau khi nghe tôi nói rằng tôi đi xe số và đeo kính cận thì cô gái ấy tỏ ra khá bức bối và tức giận:

- Anh nói vậy là xúc phạm em đấy! Em muốn làm bạn với anh là vì thấy anh tốt bụng, hiền lành, chứ đâu phải vì cái xe SH hay vì cặp kính mắt hàng hiệu đâu!

Tôi mừng muốn rơi nước mắt khi đọc được những lời em viết. Quả thật, em là một cô gái rất

Võ Tòng Đánh Mèo

đặc biệt, không giống như bất kì một cô gái nào mà tôi đã từng quen biết. Em giản dị, dễ gần, vô tư, hồn nhiên, thân thiện. Nhìn thấy quả kính cận của tôi, em khen kính dày và nặng; ngồi trên con Wave ghé của tôi, em khen máy nổ to và nhiều khói. Tôi vui lắm, vui vì em không coi thường cái xe, không dè bủ cái kính, vui vì em cho tôi hiểu rằng, em thích tôi vì chính bản thân tôi chứ không vì những thứ phù phiếm, xa xôi.

Nhưng tôi vẫn muốn thử lòng em thêm một chút, vậy là đang đi, tôi cho xe chạy chậm lại, rồi giả vờ là xe chết máy, phải dắt bộ. Tôi thực sự muốn xem thái độ của em ra sao, liệu em có giống như cô gái trước, giả vờ nghe điện thoại, rồi đi tụt lại đằng sau, rồi lặn mất tăm không kịp chào nhau?

Và đúng là em đã không làm tôi thất vọng: em luôn đi sát bên tôi, trò chuyện líu lo giúp tôi quên đi mệt nhọc; em còn nhiệt tình đẩy xe cho tôi mỗi khi tới đoạn lên dốc hoặc qua những chỗ gồ ghề đá hộc. Tôi thấy trên trán, trên má và trên sống mũi thanh thanh của em lặn tăn những giọt mồ hôi long lanh. Thứ mà tôi cũng đã từng thấy ở những cô gái trước đó, nhưng chỉ là khi ở trên giường, chứ còn ở trên đường, thì chỉ với em tôi mới thấy.

Chí Phèo và Facebook

Biết em đi bộ và đẩy xe giúp tôi rất mệt nên tôi mời em vào quán café uống nước, nghỉ chân. Nhưng em lắc đầu nguầy nguậy, rồi nhỏ nhẹ phân trần:

- Vào mấy quán sang trọng ấy làm gì cho tốn tiền hả anh? Mình ra chỗ vỉa hè kia uống nước mía là được rồi!

Ôi trời ơi! Sao em lại đáng yêu và tuyệt vời đến thế?! Cảm ơn cuộc đời đã cho tôi gặp em và chắc chắn một điều rằng, tôi sẽ làm tất cả để giữ em lại bên mình, để không vuột mất em, để em không tuột khỏi tay mình.

Đang rít nước mía ngon lành, chợt tôi giật nảy mình hốt hoảng khi thấy đầu ngón chân cái của em đang bị thương, rướm máu. Máu chảy thành vệt, loang cả xuống bàn chân em thon nhỏ, xinh xinh.

- Trời ơi! Chân em làm sao thế hả?

- Không sao đâu anh! Chắc vừa rồi đẩy xe, em không để ý nên vấp phải mảnh kính thôi!

- Ngồi yên đó! Đợi anh!

Dứt lời, tôi đứng vụt dậy rồi chạy bộ băng qua đường, lao về phía hiệu thuốc ở chỗ ngã tư cuối phố để mua bông băng và dung dịch sát trùng. Chưa một

Võ Tòng Đánh Mèo

cô gái nào bị thương mà khiến tôi xót xa đến thế, xót xa giống như máu đang chảy ra từ chính bàn chân tôi, từ chính con tim tôi vậy.

Cầm túi bông băng và thuốc trên tay, tôi lại hùng hục chạy về chỗ quán nước mía. Nhưng rồi tôi khựng lại và ngơ ngác. Cái bàn mà tôi và em vừa ngồi đây, hai cốc nước mía uống dở vẫn còn đây, nhưng không thấy em đâu và cũng không thấy cái xe Wave ghé của tôi đâu, chỉ thấy một mẫu giấy viết vội để lại trên bàn:

“Anh à! Xin lỗi anh vì đã lấy chiếc xe của anh! Em cũng định không lấy, vì cái xe ấy nát quá, bán đi chắc cũng chỉ được hai ba triệu bạc, mang tiếng ra! Nhưng tại em đang bí tiền quá nên đành lấy tạm! Em sẽ bán xe và mang tiền đi phang lô. Nếu trúng, em sẽ gửi trả lại tiền gốc cho anh, còn nếu không thấy em trả lại thì tức là em đã tạch lô. Anh chịu khó đi bộ về nhé! Nếu có vấp mảnh kính mà chảy máu chân thì cứ lấy chỗ thuốc và bông băng đó mà dùng anh ạ!

P/s: Em trả tiền nước mía rồi! Anh đừng trả nữa nhé! Cái thằng chủ quán đó mất dạy lắm, dù em trả rồi nhưng nếu anh trả nữa thì nó vẫn lấy đấy! Nhiều lần rồi, nên em biết mà!”

Chí Phèo và Facebook

Có lẽ hầu hết những người dùng Internet đều có ít nhất một tài khoản Facebook. Nói ít nhất là bởi nhiều người sở hữu tới vài ba cái tài khoản khác nhau. Ngay như tôi đây còn có hẳn hai cái: một dùng để đăng ảnh vợ, một dùng để đăng ảnh khi. Nhà tôi có nuôi một con khi đột, nó rất khôn và đáng yêu, tôi thường chơi đùa và chụp ảnh cho nó. Hồi trước thì tôi chỉ có một tài khoản thôi, dùng để đăng chung cả ảnh vợ lẫn ảnh khi. Nhưng vì có nhiều người sau khi xem ảnh cứ hỏi “đâu là vợ mày? đâu là khi?”, làm tôi lại mất công giải thích, rồi phải ghi chú rõ ràng dưới mỗi bức hình rằng đây là vợ tôi, đây là khi, thành ra rất mất thời gian và

Võ Tòng Đánh Mèo

một người. Do vậy tôi quyết định tạo thêm một tài khoản khác cho vợ, không để vợ dùng ké tài khoản của khi nữa.

Tôi rất nóng tính, cứ thằng nào nói hơi khó nghe là tôi chửi, chửi xong thì tôi đánh, thành ra mấy cái tổ chức đoàn thể hay là mấy nhóm đồng niên, đồng ngũ, mấy hội sinh vật cảnh, hội bia, hội rượu đều không muốn cho tôi tham gia cùng, vì họ sợ bị chửi, bị đánh. Chẳng biết từ lúc nào tôi bị tách biệt khỏi tập thể, sống đơn độc, lủi thủi. Thế nhưng từ ngày chơi Facebook, tôi đã không còn cái cảm giác bị tập thể xa lánh nữa, bởi mỗi lần mở Facebook ra, tôi đều nhận được hàng chục thông báo kiểu như: “Thầy Tu đã mời bạn tham gia vào Hội những người phát rồ vì Ngọc Trinh”; “Đạt Một Lít đã thêm bạn vào nhóm công khai quay tay ngoài công viên”; “Trất Minh mời bạn tham gia vào Hội những người quyết giữ gìn trình tiết cho đêm tân hôn”...

Dương nhiên là tất cả những lời mời ấy tôi đều đồng ý hết. Người ta có quý mình thì người ta mới mời, vậy mà mình lại không tham gia thì có phải là phụ lòng người ta không? Hơn nữa tham gia vào những tổ chức, đoàn thể ấy sẽ khiến cuộc sống của chúng ta tốt đẹp hơn, ý nghĩa hơn.

Chí Phèo và Facebook

Và cũng từ ngày có Facebook thì mỗi lần sinh nhật, tôi đều nhận được rất nhiều lời chúc mừng từ bạn bè. Có những người mấy chục năm nay chả bao giờ chúc mừng thì giờ cũng chúc mừng. Thật là vui quá! Nếu không nhờ Facebook thì có lẽ tôi chết họ cũng chẳng biết chứ nói gì đến sinh nhật.

Có lần, Facebook của tôi hiện lên thông báo rằng: “Tú Bi đã thêm một ảnh có mặt vợ bạn”. Tôi tò mò và thấy lạ lắm. Tú Bi là đứa nào? Vợ tôi cho nó chụp ảnh lúc nào mà nó lại đăng được cái ảnh có mặt vợ tôi? Tôi lập tức click vào để xem ảnh. Thì ra, thằng này là chủ trang trại lợn, nó đăng hình để quảng cáo lợn giống. Cái đấy cũng bình thường thôi, nhưng bức mình ở chỗ là cái ảnh ấy chụp toàn lợn, mười con đứng thẳng hàng tăm tắp. Tôi đã nhìn kỹ mặt từng con một rồi, rõ ràng là không hề có mặt vợ tôi ở đó.

Ở đầu làng tôi có cô Ngát, là cave hết đất bị mấy tiệm mát-xa và karaoke nó cho nghỉ việc nên đành về nhà làm bánh tráng trộn bán. Hằng ngày đi bán hàng, cô Ngát vẫn trang điểm và diện mấy bộ trang phục tươi mát hay mặc hồi còn làm ở quán mát-xa. Ấy thế mà cô ấy đột nhiên nổi tiếng ầm ầm, trên Facebook xuất hiện nhan nhản các bài báo và hình ảnh của cô ấy với cái tí tít thật ấn tượng: “Cư dân

Võ Tòng Đánh Mèo

mạng phát sốt vì hót-gon bánh tráng trộn có khuôn mặt dân thôn”. Chưa hết, vài hôm nữa lại đến lượt thằng cháu tôi nổi tiếng bởi một bài báo có cái tit: “Hót-boi 9x bán xúc xích lấy tiền tiêm chích được cư dân mạng yêu thích”.

Vẫn chưa hết, hôm U19 Việt Nam đá chung kết với Nhật, mẹ vợ tôi thấy các cháu ấy đá hay quá nên quyết định gom hết tiền vàng đặt cửa Việt Nam thắng. Thế nên lúc hết trận, Việt Nam thua, bà ấy xót tiền quá khóc ngon lành ngay trên sân. Tivi quay được cảnh đó, vậy là hôm sau mẹ vợ tôi nổi tiếng luôn, họ giật tit là: “Hót-gon béo múp khóc mắt sưng húp vì U19 Việt Nam để tuột mất cúp”.

Nhưng đừng thấy vậy mà nghĩ rằng nổi tiếng là dễ nhé! Không dễ đâu! Ngay như tôi đây, hôm trước tôi xem trận khai mạc giải bóng đá nữ vô địch quốc gia giữa Phong Phú Hà Nam gặp Gang Thép Thái Nguyên. Ti số trận đó là bao nhiêu thì tôi không biết, chỉ biết là lúc đứng dậy đi về tôi bị vấp phải viên gạch tóe máu, tôi đau quá ngồi ôm chân khóc ngon lành. Vừa khóc tôi vừa nhìn camera và chắc hẳn quả này kiểu gì cũng được lên tivi, nhất là khi cả cái khán đài B này có mỗi mình tôi, nó không quay tôi thì còn quay ai nữa? Ấy thế mà nó không quay thật. Có lẽ tại cái số tôi chưa thể nổi tiếng.

Chắc bạn không còn lạ gì với cái cụm từ cư dân mạng. Nếu tra cụm từ này trên Google, bạn sẽ thấy hàng vạn các kết quả kiểu như: cư dân mạng phẫn nộ, cư dân mạng bất bình, cư dân mạng ném đá... Vậy suy ra, cư dân mạng là những kẻ rất nóng tính, hung hăng (nên dễ phẫn nộ, bất bình) và ưa bạo lực (nên thích ném đá). Tuy hung hăng và ưa bạo lực vậy nhưng sức khỏe của cư dân mạng không được tốt lắm, họ rất hay bị ốm, cứ vài hôm ta lại thấy “cư dân mạng phát sốt”, vài hôm nữa lại “cư dân mạng phát sốt”.

Nhưng không thể phủ nhận là cư dân mạng có trái tim nhân hậu và tấm lòng đồng cảm, yêu thương đồng loại vô bờ bến. Hôm trước, một thằng bạn tôi đăng cái ảnh chụp nó đang cười toe toét khi đi ngắm tuyết trên Sapa, sau lưng nó là rừng băng tuyết đẹp lung linh, trắng xóa. Vậy là lập tức nó bị cư dân mạng chửi cho té tát, nào là: “Đồ vô tâm, trong khi băng tuyết phá hoại cây cối mùa màng, trâu bò của bà con dân tộc chết hàng loạt mà mày còn chụp ảnh cười hà hà được sao?”; “Thằng vô học. Mày hãy nhìn các em nhỏ miền núi đi, co ro trong bộ quần áo rách rưới, da thịt tím bầm vì lạnh giá, vậy mà mày vẫn đứng đó tự sướng vui vẻ được à? Mày có trái tim hay không?”. Một đứa khác thì hưởng

Võ Tòng Đánh Mèo

ứng phong trào giới nước đá lên đầu, nó quay clip lại rồi up lên và cũng lập tức bị cư dân mạng chửi cho, nào là: “Trong khi người dân châu Phi đang thiếu nước sạch, phải mức nước cống rãnh lên để ăn thì mày lại đem giới nước lên đầu à?”; “Mày có biết ở Tây Nguyên, những khu vườn cà phê của bà con đang nứt nẻ, đang chết khô vì hạn hán, vì nắng cháy không? Vậy mà mày nỡ cầm xô nước ấy giới lên đầu mày sao? Bố mẹ mày thật vô phúc sinh ra một đứa như mày”.

Em trai tôi đang tán tỉnh một con bé khá xinh. Con bé này thì lại là fan cuồng của Facebook. Cái cuồng của nó thể hiện ở chỗ nó up status suốt ngày. Cứ khoảng 8h sáng là thấy nó up status: “Ôi, giờ mới ngủ dậy! Đêm qua mơ giấc mơ đẹp quá!”. 10h nó up cái tiếp theo: “Đi chợ đây”. 12h: “Ăn trưa đây”. 1h: “Ngủ trưa đây”. 5h chiều: “Ngủ trưa dậy rồi”. 6h chiều: “Đi tắm đây”. 10h đêm: “Đi ngủ đây”. Và sáng hôm sau, đúng 8h, nó lại up lại y nguyên mấy cái status của hôm trước theo đúng trình tự ấy.

Có lẽ mọi người đã ngán mấy cái status của em đó quá rồi thì phải, nên chả thấy ai like hay còm-men gì cả. Thằng em tôi thấy thương quá, với lại đang tán tỉnh nhau nữa, nên mới tặc lưỡi còm-men một cái cho em ấy vui:

Chí Phèo và Facebook

- “Em ngủ thì tốt rồi, nhưng còn chế độ ăn uống nên xem lại”.

Con bé reply ngay:

- “Tại sao hả anh?”

- “Thì mấy hôm rồi chỉ thấy em ngủ, ăn, tắm, rồi ngủ, chưa thấy em đi ị gì cả. Mấy ngày mà không đi ị thì là dấu hiệu của táo bón đấy, không nên chủ quan em ạ!”.

Sau hôm đó, tôi thấy mặt thẳng em tôi buồn buồn. Hỏi thì nó bảo là con bé đó chặn nick nó rồi.

Bạn nào giận và chửi mình thì mình cũng chịu, nhưng mình phải nói thật thế này: Ngoài mấy cái thẳng đang tán tỉnh bạn ra thì trong list friend của bạn, liệu có bao nhiêu người quan tâm đến việc bạn đây lúc nào, ngủ lúc nào, tắm lúc nào? Vậy mà tại sao các bạn cứ đập những cái đó vào mặt họ, bắt họ phải đọc?

Bạn lại định nói rằng Facebook là trang cá nhân, bạn thích nói gì, thích up gì là quyền của bạn, ai không thích thì đừng đọc hà? Vậy nếu bạn có thẳng hàng xóm, nửa đêm nó hát karaoke, mở loa to thùng rỗng chữa sang nhà bạn, bạn phàn nàn thì nó bảo

Võ Tòng Đánh Mèo

rằng đó là nhà riêng của nó, nó thích hát thì hát, bạn không thích thì đừng nghe. Lúc đó bạn thấy sao?

Bạn lại định nói rằng Facebook khác, vì Facebook có chức năng chặn? Đúng, không thích thì cứ chặn! Nhưng nếu như vậy thì tuyệt tình quá! Mà cái việc tuyệt tình như thế thì không phải ai cũng muốn làm. Bởi khi ai đó đã chặn bạn tức là người ấy muốn nói với bạn rằng: “Biến đi, đừng làm phiền tôi nữa!”. Và dù không muốn thì mình cũng nghĩ là sớm muộn người ta cũng phải làm cái việc tuyệt tình đó khi mà sức chịu đựng của họ đã đi quá giới hạn. Còn bạn, nếu biết cái việc mình đang làm khiến người khác khó chịu mà bạn vẫn cố tình làm thì thôi, không nói nữa, vì cái đó nó thuộc phạm trù khác rồi.

Mình nghĩ, Facebook giống như bia rượu. Uống ít, uống đủ thì vui, uống nhiều, uống quá thì thành nát, thành dặt dẹo. Và cái khó nó nằm ở chỗ: uống bao nhiêu thì gọi là đủ, là vui? Có lẽ vì vậy cho nên, cuộc đời này vẫn còn đầy những thằng Chí Phèo, nát rượu.

Cô lái đò bến Hạ

Làng này có hai cái bến: bến Thượng và bến Hạ. Lái đò ở bến Thượng là một mụ béo như con tượng, tính tình dờ dờ ương ương, mồm rộng ngoác như cái loa phát thanh của phường, mặt sần sùi toàn những mụn đầu trắng, tẩy sung, to bằng hạt đậu tương. Tóm lại là nhìn không dễ thương. Trong khi cô lái đò ở bến Hạ thì ngược lại: khuôn mặt trái xoan, vóc dáng nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng, đặc biệt là mái tóc dài óng ả, lúc nào cũng buông xõa, bay bay bồng bồng trong gió sông chiều mênh mang.

Việc khách thích đi đò bến Hạ hơn cũng là điều dễ hiểu. Ví như bạn mơ mình lạc vào một hoang đảo, bạn thấy một cô gái rất xinh đẹp, bạn đuổi theo cô

Võ Tòng Đánh Mèo

ấy mấy vòng quanh bãi cát; và ví như bạn cũng mơ mình lạc vào một hoang đảo, nhưng bạn lại thấy một con tinh tinh, nó nhe răng, giơ móng chồm tới rồi đuổi theo bạn, bạn cũng chạy mấy vòng quanh bãi cát. Vậy bạn thích giấc mơ nào hơn, dù cả hai trường hợp này về bản chất là giống nhau, bởi bạn đều phải chạy mấy vòng quanh bãi cát, đều mất sức, đều vã mồ hôi?

Việc qua đò cũng thế, bến Thượng hay bến Hạ thì cũng đều ngồi lên đò và qua sông, nhưng rõ ràng: xúc cảm và hứng thú là khác nhau. Mà người đời thì sống nặng về xúc cảm: một ánh mắt tình tứ, lá loi của một ả đàn bà xa lạ cũng có thể khiến một gã đàn ông thao thức mất ngủ mấy đêm ròng; một nụ cười của người con gái mình đang theo đuổi cũng có thể khiến chàng trai thấy như nắng hừng trong lòng dầu rằng anh ta đã đứng dầm mưa đợi nàng từ chập tối. Đây không phải là xúc cảm thì là gì? Và nhất là mấy cậu thanh niên trẻ trung, đang giai đoạn cần tìm vợ, kiếm người yêu, thì cái thứ xúc cảm ấy nó lại đương đạt độ căng tràn, dào dạt nhất.

Bởi vậy, con đò bến Hạ hiếm khi được ngồi nghỉ, chưa cập bến này thì đã có khách đợi ở bến kia. Trong khi đó, cái đò bến Thượng thì cứ nằm chòng chơ, bơ vơ, ngày cùng lắm được một hai chuyến, mà

Chí Phèo và Facebook

chủ yếu là chợ lợn, chợ gà, hoặc gạch ngói, đất cát, những thứ mà đò bến Hạ không bao giờ nhận chở.

Cô lái đò bến Hạ năm nay tròn mười tám tuổi, cái tuổi mà cứ bước ra đường là có chim theo, ong đuổi. Đã vậy cô lại còn xinh đẹp, chăm chỉ, dịu hiền, thành ra những kẻ sẵn sàng quỳ gối cả ngày trời chỉ để một lần được nhìn thấy cô mỉm cười, những kẻ muốn đêm đêm được cùng cô đầu ấp tay gối, cùng cô đi đến hết cuộc đời thì có xếp hàng chém cả ngày không hết, bởi chúng nhiều như gió trên trời, và sum sê như những ngọn thài lài mọc hoang trên bãi, nơi đàn chó trong làng này và mấy làng lân cận thường hay ra đấy tụ tập, vui chơi.

Khách đò cũng là người đời, mà người đời thì đủ loại, có tốt, có xấu, có người đứng đắn và cũng không ít kẻ ong ve. Nhưng kệ, họ trêu gì, tán tỉnh, là lời gì, thì cô cũng chỉ gượng cười, quay mặt về phía cuối sông then thùng, e lệ, chẳng mở lòng, cũng chẳng nồng nhiệt với ai bao giờ. Không hiểu vì lo không có ai chăm sóc bố mẹ già, hay vì ước mơ, khát khao của cuộc đời còn xa, còn chưa thỏa, nên cô vẫn chẳng màng đến chữ “yêu”, vẫn khép chặt cửa lòng, mặc cho bên ngoài bao kẻ kêu gào, bao chàng đeo đuổi, liêu xiêu.

Võ Tòng Đánh Mèo

Còn nhớ hôm ấy, một buổi chiều với ánh hoàng hôn nhuộm hồng bến sông, với những cánh chim chiều chàng vàng quay về nơi tổ ấm, một chàng lãng tử với mái tóc dài bồng bềnh bước xuống đò. Ánh mắt chàng làm cô lái đò bối rối, bởi nó có chút gì hoang dại và cháy bỏng. Chàng chẳng nói gì, cứ nhìn cô say đắm mãi. Cho đến tận khi con đò đã ra tới giữa dòng, mới nghe chàng ngập ngừng cất giọng:

- Cả chiều qua, ta đã đứng ở bến sông ngắm nàng. Hôm nay ta qua đò, cũng chỉ cốt được nói chuyện với nàng, chứ thực ra ta không có nhu cầu qua sông làm gì cả!

- Dạ! Chàng có nhu cầu hay không em không quan tâm. Chỉ cần chàng trả tiền cho em đầy đủ là được rồi!

- Tất nhiên ta sẽ trả! Mà đang nói chuyện lãng mạn, sao nàng lại nhắc đến tiền bạc tầm thường ấy ở đây?

- Tại trước cũng có mấy thằng giống chàng, đi đò xong không trả tiền, lấy lý do rằng chúng chẳng có việc gì cần qua sông cả, nếu thích cứ việc chò chúng quay trở lại chỗ cũ, coi như chúng chưa lên đò...

Chí Phèo và Facebook

- Ta không giống bọn chúng đâu! Ta là nhà thơ đấy! Chiều qua, tình cờ đi qua đây và được thấy nàng, rồi cảm xúc dâng trào, ta đã viết thành thơ. Ta đọc nàng nghe nhé?

Nói rồi, chàng nhà thơ sột soạt moi tờ giấy trong túi áo ra, cất giọng ngâm nga:

“Lòng anh thấp thỏm bồn chồn

Khi em bì bạch rửa chân bên sông

Anh vờ giả bộ như không

Chuồn sau đồng gạch chống mông lên dòm”

Đọc xong, chàng nhà thơ không nhìn vào mắt cô lái đò mà lại nhìn về tận cuối dòng sông, nơi phía thượng nguồn xa xăm, ngại ngùng như lẩn trốn ánh mắt ngưỡng mộ của cô lái.

- Bài thơ hay quá! Nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng cái chỗ “rửa chân” nghe nó hơi ngang?

- Thơ hay cốt ở cái tứ, cái tình, chứ ngang hay dọc thì quan trọng gì!

Võ Tòng Đánh Mèo

Rồi dò cặp bến. Chàng nhà thơ nhìn cô lái dò với ánh mắt đầy lưu luyến. Chàng tiến lại gần cô, dúm vào tay cô tờ giấy có ghi bài thơ ấy:

- Tặng em đây! Nếu em thích, mỗi ngày anh sẽ viết tặng em một bài!

Dứt lời, chàng bước lên bờ, bóng chàng khuất khừ, khuất dần sau rặng tre xanh mượt dọc triền đê. Cô lái dò cũng tắt tả khua chèo đưa dò quay lại bến, nơi có khách đã đứng gọi tự bao giờ. Dò ra đến giữa dòng, cô lái dò vo tròn tờ giấy trong tay rồi ném xuống sông. Mầu giấy bập bênh, dập dềnh trong con nước mênh mông...

Một lần khác, lại một chàng lãng tử khác xuống dò, với áo sơ mi phanh cúc đầy vẻ phong trần, mái tóc vàng hoe nhuộm màu nắng gió, cặp lông mày rậm làm sâu thêm đôi mắt chàng đắm đuối, đa tình. Cô lái dò đoán rằng anh chàng này là họa sĩ, bởi anh mang theo bên mình một cái túi với bút vẽ, màu vẽ thò ra lổm nhổm, nhuộm nhoam, thêm cả cuộn giấy vẽ tròn tròn, dài dài, vắt qua vai, nhìn như Tôn Ngộ Không đang đeo gậy Như ý.

Chàng họa sĩ chẳng nói gì, chỉ ngồi im lìm ngắm những con sóng lăn tăn trên mặt nước êm đềm.

Chí Phèo và Facebook

Đò ra đến giữa dòng, chàng họa sĩ mới lôi từ trong túi ra một bức tranh.

- Tặng em đấy!

- Cảm ơn anh! Bức tranh này tên là gì vậy ạ?

- “Chú chim chiến chiến nhảy nhót trên cây ớt chỉ thiên”.

- Tên dài thế anh?

- Dài thì mới diễn tả hết ý nghĩa của bức tranh em ạ!

- Chim đâu anh?

- Chim đây!

- Chim bé thế? Em nhìn cứ tưởng quả ớt!

- Em đừng chú quan! Ớt nhỏ nhưng rất cay, chim bé nhưng hót rất hay!

Và rồi òa cập bến, chàng họa sĩ, tuy chân đã lên bờ mà giọng thì vẫn quyến luyến, ngân nga:

- Nếu em thích, mỗi hôm anh sẽ vẽ tặng em một bức!

Cô lái òa không nói gì, lặng lẽ khua chèo quay ngược về bờ kia đón khách. Ra đến giữa dòng, cô vo

Võ Tòng Đánh Mèo

tròn bức tranh rồi ném xuống sông. Bức tranh bập bênh, dập dềnh trong con nước mênh mông...

Một lần khác, lại một chàng nghệ sĩ khác, tay xách đàn ghita, tay vuốt áng tóc bồng bềnh trước mặt lò xoà, rồi thong thả bước xuống đò. Và lại là cái ánh mắt đa tình nhìn cô đắm đuối. Có phải những người nghệ sĩ, khi nhìn gái, mắt thẳng nào cũng thế?

Người đời cứ nghĩ rằng nghệ sĩ phải là nhà thơ, nhạc sĩ, họa sĩ... Không phải thế! Chỉ cần biết yêu cái đẹp thì đã có thể gọi là nghệ sĩ rồi! Vậy nên, những thằng đàn ông mê gái đẹp không phải là xấu, không phải dê, mà họ là nghệ sĩ. Nếu xét trên tiêu chí này, thì bây giờ phi xe ra ngõ không cẩn thận là đâm vào nghệ sĩ, ngồi quán trà đá cũng vinh hạnh được ngồi cùng nghệ sĩ, và vào nhà nghỉ thì đương nhiên, gặp toàn nghệ sĩ. Tất nhiên, dù là nghệ sĩ thì cũng phải có chừng mực, phải biết kiềm chế, chứ đừng dễ phải hầu tòa, phải vào tù về tội hiếp dâm, quấy rối chị em, thì hổ danh người nghệ sĩ lắm!

Quay trở lại với chàng nghệ sĩ xách ghita qua đò hôm ấy. Chàng lên đò thì cũng ngồi im, quay mặt về phía cô lái đò rồi ngắm nàng đắm đuối. Lúc ra đến giữa dòng, chàng nghệ sĩ ôm đàn, giọng dịu dàng:

Chí Phèo và Facebook

- Anh hát tặng em một bài nhé?

Nói rồi, chàng múa những ngón tay điêu luyện trên cây đàn. Tay trái chàng vuốt ve, day day, ấn ấn, tay phải chàng gảy liên hồi, khiến từng nốt nhạc nảy lên, nong nàn, da diết, rồi giọng hát chàng cất lên tha thiết...

“Nắng Sài Gòn, em đi mà chột mắt. Bởi vì em, mặc áo chìa cả lưng. Anh vẫn yêu, kiểu áo ấy vô cùng. Anh rất yêu, loại áo ấy em ơi...”

Trên con sông chiều mênh mang êm mát, tiếng hát trong vắt và tiếng đàn réo rắt của chàng nghệ sĩ dường như quyện vào nhau, theo sóng, theo gió bay cao và vang xa mãi. Nhưng rồi đồ vẫn phải cập bến, chàng nghệ sĩ lại bịn rịn, không nỡ bước lên bờ. Chàng bỏ lại cây đàn trên thuyền, giọng đầy xao xuyến:

- Tặng em cây đàn, nếu em muốn, ngày nào anh cũng qua đây hát cho em nghe!

Cô lái đò ngượng ngùng khua chèo, con đò lững lờ rời bến bỏ lại chàng trai trên bờ xao xác, ngẩn ngơ. Ra đến giữa dòng, cô lái đò quẳng cái đàn xuống sông. Chiếc đàn bập bênh, dập dềnh trong con nước mênh mông...

Võ Tòng Đánh Mèo

Rồi một hôm, có một gã đàn ông xuống đò. Gã này chắc chắn không phải nghệ sĩ, bởi nhìn gã thô kệch, người lùn tịt, béo ục ịch. Tay, chân, đùi, cổ gã ngấn ngấn toàn thịt. Gã cũng chẳng thèm nhìn cô lái đò đắm đuối như mấy tay nghệ sĩ mà ngồi tít tận mũi đò, quay lưng lại phía cô, chẳng cười, chẳng nói, lạnh nhạt, hững hờ. Lúc đò cập bến, gã đi qua cô, rồi từ từ tháo sợi dây chuyền to như cái rễ đa ở trên cổ gã ra, dúm vào tay cô gái, giọng ai ái:

- Tặng em! Nếu em thích, mỗi ngày anh sẽ mang cho em một sợi!

Dút lời, gã lùn đó ì ạch bước lên bờ. Cô lái đò khua chèo, con đò nghiêng ngả, tròn thành ròi bến. Ra đến giữa dòng, cô lái đò vung tay quăng sợi dây chuyền xuống sông. Nhưng cô đã kịp rút tay lại, rồi nghĩ thầm: “Mẫu giấy, bức tranh, hay cây đàn mà quăng xuống thì nó còn nổi bông bênh, chứ cái dây này mà quăng xuống là nó chìm mất tiêu”. Rồi cô cẩn thận nhét sợi dây chuyền vào túi quần và hăm hờ cho đò về bến, nhưng không đón khách nữa mà neo đò vào cái sào tre cắm bên bờ. Hôm nay, cô lái đò nghỉ sớm.

Hôm sau, gã lùn tịt lại qua đò, hôm sau nữa lại qua, và gã giữ đúng lời hứa: mỗi hôm một sợi.

Chí Phèo và Facebook

Sang ngày thứ ba, lúc cập bến, không hiểu sao cô lái đò không cho đò quay về đón khách như thường lệ mà lại theo chân gã lùn tịt đó lên bờ, men theo triền đê rồi cả hai chui tọt vào chỗ mấy bụi tre rậm rạp, um tùm, bỏ mặc con đò một mình đứng đó lẻ loi, mặc cho gió sông chiều vẫn thổi vào lao xao làm rặng tre uốn éo, rì rào, và mặc cho sóng vẫn vỗ từng đợt đều đặn vào bờ ì oạp, nhóc nhách, đập dềnh...

Vậy là cũng từ hôm đó, cô lái bỏ bến theo chồng, bỏ bao chàng nghệ sĩ ngẩn ngơ, bỏ con đò hiu hắt, chông chờ. Sau đám cưới, cô lái cùng chồng về quê thăm cha mẹ và phải đi qua bến Hạ. Con đò hôm nào vẫn cắm sào nằm đó bơ vơ. Gã chồng lùn tịt của cô gái thấy vậy liền bảo vợ:

- Em lại chèo đò đưa anh qua sông chứ?

- Thôi! Cái váy trắng tinh thế này, em mà chèo đò thì bán hết!

- Vậy mình lên bến Thượng, đi đò của mụ béo nhé?

- Đò ấy chỉ chở lợn thôi!

- Biết vậy, nhưng mình có tiền mà! Trả thêm cho mụ ấy vài đồng, chắc mụ ấy sẽ chở mình thôi!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Ủ! Cũng phải!

Vừa nói, cô lái đò vừa men xuống bến, bẻ gục cái sào, giật tung sợi dây đang néo con đò. Rồi cô chạy lên khoác tay, gục đầu vào vai chồng, rào bước trên triền đê thông dong. Còn con đò, do không còn sợi dây néo, nó trôi trành xoay vòng vòng, gió đã đưa nó ra giữa dòng, bập bênh, dập dềnh trong con nước mênh mông.

Tâm sự ông bố trẻ

Vậy là cu nhóc nhà mình đã đi học mẫu giáo rồi. Nhanh thật đấy! Mới đó mà đã mấy năm. Nhớ hồi ấy, cưới nhau được sáu tháng chưa thấy bầu bí gì, ông bà già hai bên cứ sốt phình phịch. Nào là chúng mày phải đi khám đi, đi xét nghiệm đi, nửa năm trôi rồi mà chưa có gì là sao? Ngày xưa chúng tao cưới vài ngày là có chửa rồi. Nghe mà não hết cả ruột. Gớm, ngày xưa ông bà cưới vào đúng dịp nông nhàn, ở nhà với nhau suốt ngày, rảnh lúc nào là tiến hành lúc ấy, mệt thì nghỉ, hồi sức thì lại tiếp, bảo sao chả dễ có bầu. Chứ đâu có như vợ chồng mình, cưới hôm trước hôm sau mình đã phải đi công tác, mà là công tác cả tháng rông luôn. Mãi mới thu xếp về với

Vô Tòng Đánh Mèo

vợ được hai ngày thì lại thấy mặt vợ buồn buồn. Hỏi tại sao thì vợ bảo: “Em đang bị đèn dò!”.

Ấy nhưng mà cũng sốt ruột thật, bởi chính vợ chồng mình cũng thấy lo lắng. Vì tiếng là cưới sáu tháng nhưng thực ra bọn mình đã chính thức thả từ hồi mới yêu rồi. Nhận lời yêu buổi sáng thì tối hôm đó thả luôn. Hơn nữa, bây giờ ăn uống thực phẩm không đảm bảo, rượu thì pha từ cồn với nước ao, rau muống thì trồng ngoài nghĩa địa, bánh đa nem cuốn bằng nilông, mực làm bằng cao su, nhỡ mấy cái thứ chất độc ấy nó ảnh hưởng đến chuyện sinh đẻ thì sao?

Thế nên khi cu nhóc ra đời, khỏi phải nói, cả nhà mình mừng vui đến thế nào. Ai đến chơi cũng khen thằng cu giống bố, có cái mắt dâm dâm, cái cằm chưa gì đã nhú ra vài sợi lông giống hệt bộ râu dê của bố.

Một hôm bà ngoại với dì sang chơi. Vợ mình thì đi công tác nên thằng bé nhớ ti mẹ cứ khóc suốt. Bà ngoại thấy cháu khóc quá mới bế và nựng nựng bảo nín đi, bà cho ti bà. Thế là bà ngoại vén áo lên nhét ti vào mồm cháu. Nhưng chỉ mới kịp nhìn, chưa kịp ti phát nào, cu cậu đã hét lên đầy hoảng loạn, tiếng hét giống như kêu đang xem một cảnh rừng

Chí Phèo và Facebook

ron trong một bộ phim kinh dị, rồi sau đó nó nôn ọe, trở hết ra. Bà ngoại thấy cháu khóc và nôn ra vậy thì thương quá, liền quay sang bảo dì:

- Hay con cho cháu ti thử xem, biết đâu nó lại thích?!

Dì thì mới hai mươi tuổi, chưa chồng con gì nên khi bà ngoại đề nghị như vậy thì có vẻ ngại ngùng, mặt đỏ bừng:

- Nhưng con làm gì có sữa đâu mà cho cháu bú được!

- Không cần! Nó ngậm vào cho đỡ nhớ ti mẹ nó thôi mà!

Không thể chối được nữa, dì đành miễn cưỡng làm theo. Ấy vậy mà cu cậu nín thật, vừa ti vừa cười khanh khách. Tiên sư bố nó chứ, trẻ con gì mà khôn thế!

Rồi đợt ấy, cu cậu nhà mình bị táo bón, gần mười ngày không đi ị được phát nào. Mẹ nó nghe ai mách, về nghiền lá khoai lang cho con uống. Uống từ sáng mà đến trưa vẫn không thấy tiến triển gì. Com sắp ra đó rồi mà cả nhà ai cũng thờ dài thườn thượt, chả ai thiết ăn uống nữa. Bỗng cu cậu nhăn mặt rặn

Võ Tòng Đánh Mèo

cái phệt một cái, tuôn ra một bãi to tướng. Cả nhà mừng như trút được gánh nặng ngàn cân, như bắt được ngàn vàng. Ai cũng phấn khởi, vui vẻ. Rồi mọi người hào hứng ngồi vào mâm, ăn hết sạch thức ăn vì mấy hôm rồi lo lắng nên chẳng ai thiết tha gì ăn uống. On trời, đúng là nhờ cái bãi của cu cậu mà cả nhà được bữa ăn no và ngon đến thế!

Thường lúc ăn cơm, nhà mình hay để cu cậu bò bò quanh nhà, mọi người vừa ăn vừa để mắt đến cu cậu. Bữa ấy hai vợ chồng mình với ông bà nội đang ăn cơm thì cu cậu ị đùn luôn ra nền nhà, vợ mình thấy thế bực quá mới quát:

- Trời ơi ông tướng, đang bữa ăn thì lại ị, làm tôi ăn cũng không yên nữa!

Nói rồi vợ mình định đứng dậy đi dọn, thấy thế ông nội bảo:

- Thôi, con cứ ngồi ăn nốt bữa đi, kệ cho nó chơi, tí dọn sau!

Vợ mình nghe vậy thì cũng thôi, lại ngồi xuống ăn tiếp. Nhưng có được yên đâu, cu cậu bò bò quanh quanh rồi lại quay lại đúng cái chỗ vừa ị ra, lấy tay nghịch nghịch cục phân. Vợ mình thấy thế thì điên tiết lên quát to:

- Trời ơi, cắt đấy ông ơi!

Trớ trêu thay, lúc vợ mình quắt thằng bé cũng là lúc ông nội đang nhét miếng thịt gà vào mồm, nghe vợ mình hét lên vậy ông sững lại, nhả ngay miếng thịt ra tay rồi nhìn nhìn kiểm tra. Thấy vậy mình phải giải thích:

- Dạ không ạ! Vợ con nó mắng thằng bé chứ không phải nói ông đâu. Ông cứ yên tâm ăn đi, thịt gà đấy!

Rồi cũng đến ngày cu cậu phải đi học mầm non. Buổi đầu bố đưa đến lớp cứ khóc tu tu không chịu vào lớp. Mãi sau một cô giáo khá trẻ và xinh đi ra nựng nựng rồi bế thì cu cậu mới có vẻ xuôi xuôi. Nhưng cái tật cũ lại tái phát, cu cậu cứ vén áo cô lên đòi ti. Cả mình và cô giáo đều ngượng chín mặt, cô giáo thì bối rối không biết xử lý sao cả. Thấy vậy mình lại phải dỗ dành:

- O kìa con, không được thế. Như thế là hư, hiểu không? Mình là đàn ông mà, phải biết kiềm chế chứ, phải giống như bố này, nhớ chưa?

Thế mà cu cậu nghe thật, ngoan ngoãn theo cô vào lớp. Được ba hôm đầu đi học yên ổn, tưởng là ngon, ai dè đến hôm thứ tư, đúng lúc mẹ chuẩn bị

Võ Tòng Đánh Mèo

đưa đi lớp thì nó cứ khóc gào lên, nhất quyết không chịu đi học nữa. Hai vợ chồng mình phải dỗ dành rồi gắng hỏi lí do mãi thì cu cậu mới phụng phịu:

- Tại mỗi lần con nghịch bẩn là cô lại bắt tắm!

- Ừ, tắm thì càng sạch, càng tốt, có sao đâu mà con phải sợ!

- Nhưng cô tắm không dùng bông tắm giống mẹ mà cứ lấy tay kì chim con cơ, đau lắm!

Dứt lời, thằng bé lại òa lên nức nở. Có lẽ cái cảm giác hãi hùng mà cô giáo gây nên cho nó lại ùa về làm nó hoảng sợ. Mình lại phải ôm con trai vào lòng an ủi:

- Thôi, nín đi con! Bố mà là con chắc bố cũng phát khóc lên thôi! Nín đi, nín đi con!

Nhanh kéo không kịp

Nhà tôi ở ngoại thành, đất rộng mênh mông, nên tôi chăn nuôi đủ thứ. Tôi nuôi lợn nhốt đầy trong chuồng, nuôi bò thả đầy trên đồng cỏ bao la trước nhà, nuôi gà để lấy thịt, nuôi vịt để lấy trứng. Cũng vì làm lụng vất vả nên tay chân vợ tôi đen thui, đầy những vết sần, chai cứng. Một hôm, vợ ôm tôi thì thầm:

- Xuất xong lứa lợn này, anh cho em tiền đi làm phẫu thuật thẩm mỹ nhé?

- Em suốt ngày chỉ tắm cho lợn với lại dọn phân bò mà, cần gì phải đẹp!

- Anh thấy hoa sen không, “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”, dù dưới chân nó là đầm lầy, rác

Võ Tòng Đánh Mèo

ruồi thì nó vẫn vượn lên, tỏa hương ngào ngạt, trở thành biểu tượng của sự thanh khiết. Càng ở những chỗ bẩn thỉu, tối tăm thì cái đẹp lại càng bùng sáng, càng đáng trân trọng!

- Thôi được rồi, anh chiều em! Thế em định làm ở bộ phận nào?

- Em chỉ xăm lông mày, gọt cằm tí thôi! Không tốn nhiều đâu anh!

- Thế còn bộ răng? Không định đưa nó vào trong mồm à? Rồi ngực nữa, bơm lại cho nó đều nhau đi, người vẹo sang một bên bao nhiêu năm rồi em không thấy mỏi sao? Rồi lông lá nữa, chỗ nào cần để thì để, còn không thì tẩy hết đi, ai lại đàn bà mà lông tay, lông chân cứ lòa xòa, nham nhở như đang tiến hóa dở, nhìn muốn ngộp thở!

- Làm thế thì tốn kém lắm!

- Tốn thì bán nốt mấy con bò, con vịt đi! Chẳng lẽ anh lại coi mấy con gia súc, gia cầm ấy hơn vợ mình sao?

Được sự động viên của chồng, vợ tôi tức tốc vào thành phố tìm chỗ làm phẫu thuật. Tôi còn bận chăm lũ bò vịt lợn gà ở nhà nên không đi cùng vợ được mà chỉ thường xuyên gọi điện hỏi thăm tình

hình thôi. Vợ tôi khoe là tìm được một trung tâm thẩm mỹ mới khai trương nên giá rẻ lắm, với cả bác sĩ mới làm lần đầu, chưa quen tay nên làm rất cẩn thận, tỉ mỉ. Vợ tôi bảo là sẽ cố gắng làm xong sớm để kịp cuối tháng này về quê ăn giỗ mẹ vợ tôi. Trước giờ, vợ tôi luôn bị coi là xấu gái nhất làng, lần này về giỗ, vợ tôi sẽ cho bọn họ sáng mắt ra!

Lâu nay tôi vẫn tưởng phẫu thuật thẩm mỹ chỉ làm cho người ta đẹp lên thôi, chứ không nghĩ nó có thể biến người ta thành một người khác được. Ấy thế nhưng tôi đã lầm, vợ tôi đã bị biến dạng hoàn toàn. Hôm vợ tôi từ thành phố trở về, tôi đã bắt vợ tôi phải trình chúng mình nhân dân ra, rồi kể lại mấy cái kỉ niệm riêng tư của hai vợ chồng, thấy đúng tôi mới cho vào nhà. Dù vậy, tôi vẫn cứ có cảm giác rằng tôi đang nằm cùng giường, ở cùng nhà với một người đàn bà xa lạ!

Người ta bảo đàn ông thì thằng nào cũng ham của lạ! Đúng thế! Và tôi cũng thế! Nếu vậy, lẽ ra tôi phải thấy hào hứng với vợ tôi chứ, vì là của lạ mà?! Nhưng tiếc rằng, đàn ông thì cũng vẫn là người chứ không phải cái máy xay thịt. Nếu là cái máy xay thịt thì cứ ném miếng thịt vào rồi cắm điện là nó nuốt, nó xay, bất kể đó là miếng thịt gì: ôi thiu, mốc meo, hôi thối, thậm chí là miếng cao su, nó cũng xay tuốt!

Võ Tòng Đánh Mèo

Bởi tôi không phải cái máy xay thịt nên tôi biết rung mình khi nhìn cái môi vợ tôi sưng vều, tím bầm do bị bơm quá đà; tôi biết dựng tóc gáy khi nghĩ đến cặp lông mày vợ tôi bị xăm lổ, nguệch ngoạc, ngoằn ngoèo; tôi biết nổi da gà bởi cái mũi vợ tôi dài ngoằng, khoằm khoằm như mỏ quạ, bởi bộ ngực vợ tôi giờ to uỳnh, phình ra như hai quả tạ và bởi thứ cảm giác hãi hùng rằng mình đang sống cạnh một con quái vật đến từ một hành tinh xa lạ. Thế nên, kể cả khi cái đồng thịt ấy nó cứ tênh hênh, ngổn ngang trước mắt thì tôi cũng chỉ giống như cái máy xay thịt chưa cắm điện: im lìm và bất động!

Ấy vậy mà vợ tôi lại còn nói đi nói lại một câu rất thừa thãi rằng: “Bác sĩ dặn trong vòng một tuần phải kiêng chuyện vợ chồng để tránh làm hỏng phụ tùng. Bác sĩ sẽ không bảo hành trong trường hợp hàng hóa bị hỏng do không tuân thủ các quy định về an toàn trong sử dụng”. Tôi thì đang lo lắng rằng, sau khi cái thời hạn một tuần ngắn ngủi ấy trôi qua, tôi biết lấy lí do gì để trốn tránh cái quyền lợi và trách nhiệm thiêng liêng của một người chồng đối với vợ mình đây?

Thế rồi ngày vợ chồng tôi khăn gói về quê ăn giỗ mẹ vợ tôi cũng đã đến. mấy lần giỗ trước thì vợ

Chí Phèo và Facebook

tôi toàn tìm có để trốn không về, nhưng lần này vợ sốt sáng về sớm trước một ngày. Đến nhà, bước vào sân, thay vì tiếng trầm trồ và ồ lên ngưỡng mộ của mọi người như vợ tôi trông đợi, thì lại chỉ có tiếng chó sủa ra ăng ăng. Con chó vừa sủa vừa nhe hàm răng trắng ớn, hùng hục lao tới. Vợ tôi tưởng con chó nó mừng nên dang tay ra đón. Ai ngờ, nó chồm lên há mồm tọt thẳng vào đùi vợ tôi. Cũng may vợ tôi kịp lùi lại rồi đá một phát vào giữa cổ con chó. Nó rú lên đau đớn rồi hoảng hốt cong đuôi, chạy nấp phía sau nhà, không dám thò mặt ra. Vợ tôi, dẫu may mắn chỉ bị con chó tọt hụt, nhưng giọng vẫn đầy bức bối:

- Con súc sinh! Bà vuốt ve, cho mày ăn từ khi còn bé tẹo, thế mà giờ mày quay ra cắn bà!

- Em chấp với con chó làm gì! Đến anh lúc đầu còn chẳng nhận ra em nữa là...

Nhưng sự bức bối và ấm ức của vợ tôi đã tăng lên gấp bội khi chúng tôi bước vào nhà. Vừa nhìn thấy chúng tôi, bố vợ đã trợn mắt lên nhìn kinh ngạc rồi hỏi:

- Vợ mày đâu? Sao lại đưa con dờ nào về thế này?

Võ Tòng Đánh Mèo

Vợ tôi lập tức ôm mặt tức tưởi, khóc tu tu. Tôi lại phải vòng tay ôm vợ dịu dàng, an ủi nhẹ nhàng:

- Em chấp với bố em làm gì! Đến con chó nó còn chẳng nhận ra em nữa là...

Sau một hồi giảng giải, trình bày thì cuối cùng bố con họ cũng nhận ra nhau. Rồi bố vợ sai người làm com rượu tung bùng, vì chả mấy khi nhà có giỗ và cũng vì rất ít khi vợ chồng tôi về. Tôi với bố uống rất nhiều và rất lâu, đến nỗi khi tất cả mọi người trong nhà đã lên giường đi ngủ hết rồi thì tôi và bố vẫn ngồi uống. Lúc tôi bò được vào buồng với vợ cũng là lúc đầu óc tôi mất hết tỉnh táo và đang lâng lâng như trên mây. Có phải vì thế mà tôi không còn cảm giác kinh tởm vợ nữa? Tự nhiên tôi thấy vợ đẹp lạ lùng: cặp lông mày loảng ngoảng bỗng trở nên dễ thương; cái mũi khoằm khoằm đột nhiên đáng yêu ghê gớm; còn đôi môi thâm sì đang sung vều lên đầy sexy, mời gọi. Vậy là nhờ có rượu hỗ trợ, tôi đã đủ dũng cảm lao vào vợ...

Vợ thì chắc do nhịn cũng đã lâu nên không nỡ đẩy tôi ra, dù miệng thì vẫn liên tục ú ớ:

- Ờ kìa anh! Bác sĩ bảo phải kiêng một tuần! Nếu không thì không được bảo hành đâu...

Chí Phèo và Facebook

- Không bảo hành thì lại bán lợn, bán bò đi làm lại! Chẳng lẽ em không chiều anh chỉ vì mấy con lợn, con bò?

Nghe tôi nói vậy thì vợ cũng xuôi, nằm im, mặc cho cảm xúc đưa đường chỉ lối. Tôi chồm tới, đặt lên đôi môi sưng vù của vợ một nụ hôn đắm đuối. Nhưng vợ đã vội đẩy tôi ra:

- Hôn nhẹ thôi anh! Vỡ môi bây giờ!

Tôi nghe thế thì cũng thôi, không hôn môi nữa mà di chuyển nhẹ xuống cằm, xuống cổ, rồi xuống dưới cổ.

Cứ thế một hồi rồi chúng tôi lăn quay ra ngủ lúc nào không hay. Sáng hôm sau tôi bị tỉnh giấc bởi tiếng mõ lốc cốc, tiếng chuông leng keng; rồi cả tiếng cúng bái lầm rầm của lão thầy pháp ngoài sân. Ở đây, nhà nào có giỗ cũng đều mời thầy pháp đến, vừa là để cúng, vừa là để gọi hồn người chết về trò chuyện với người thân, con cháu.

Sau một hồi múa may làm phép và hô hoán, vong của mẹ vợ tôi đã về và nhập vào lão thầy pháp. Tôi thấy lão thầy pháp quay quay mấy vòng, mắt đờ đi, mặt đại nghịch. Vừa mới hiện về là mẹ vợ tôi đã nhào tới túm tóc tát tới tấp vào mặt bố vợ

Võ Tòng Đánh Mèo

tôi, vừa tát vừa gào thét, chửi bới ầm ĩ. Lí do là vì mẹ vợ tôi không nhận ra vợ tôi, cứ tưởng là bố vợ tôi đưa gái về nhà, lại còn cho ngồi bên cạnh để trêu tức bà ấy. Đến lúc mọi người lôi được mẹ vợ tôi ra để giải thích, trình bày thì bố vợ tôi đã nằm bò ra đất, mắt sung húp, mũi nát bét, môi bầm giập, máu chảy ròng ròng.

Đến chiều, lúc vợ chồng tôi vào chào bố để đi thì bố vẫn nằm bẹp gí trên giường. Vợ tôi lại gần nắm tay bố giọng rung rung:

- Con xin lỗi bố, vì con mà bố bị mẹ đánh oan!

- Không sao! Bố quen rồi! Hồi còn sống, cứ vài ngày mẹ lại cho bố một trận như thế!

- Huhu! Đời bố khổ quá bố ơi! - Vợ tôi khóc tu tu.

- Không đâu con, cuộc đời bố cũng có những lúc sung sướng chứ!

- Lúc nào ạ?

- Là lúc chưa lấy mẹ con, và cả quãng thời gian từ khi mẹ con chết đi nữa! Con gái ngoan của bố! Con có thể giúp bố một việc được không?

- Dạ! Có chuyện gì ạ?

Chí Phèo và Facebook

- Sức bố yếu lắm rồi! Bố biết mình không còn sống được bao lâu nữa! Bố không sợ chết, bố chỉ sợ là xuống đó bố lại phải ở với mẹ mày! Cứ nghĩ đến điều ấy là bố lại rùng mình!

- Thế bố muốn con giúp gì?

- Con phẫu thuật thẩm mỹ ở đâu vậy? Đưa bố đến đó làm với được không? Bố muốn lúc chết xuống đó mẹ mày không thể nhận ra bố! Bảo họ làm cho bố càng sớm càng tốt, nhanh kéo không kịp!

- Nhưng tốn tiền lắm đấy bố ạ!

- Không sao! Chỉ cần không phải ở với mẹ mày thì có phải vay chạy, bán đất, bán nhà đi bố cũng chịu!

Vợ chồng tôi nhận lời cho bố yên tâm rồi chào từ biệt bố lên đường. Dẫu đã ra tới tít đầu ngõ thì tôi vẫn nghe tiếng bố vợ tôi dặn với theo đầy thảm thiết:

- Càng sớm càng tốt con nhé! Nhanh kéo không kịp!

Thầy San

Hình như ai tên San thì cũng đều gắn liền với một cái nhất thì phải?! Trên mạng có anh Kenny San đẹp zai nhất Việt Nam; đầu làng tôi có bà San ngực to nhất Việt Nam. Đã nhiều lần người nhà phải đưa bà San đi cấp cứu giữa đêm vì lúc ngủ, bà San vô ý trở mình nằm ngửa và bị ngực đè cho tắt thở. Bà cũng không thể nằm sấp vì nếu nằm sấp thì đầu bà sẽ bị bồng lên, cách giường khoảng một mét, trông bấp bênh hệt như một cái phao đặt trên cái chum nước, mặt phẳng của phao tạo với mặt phẳng của giường một góc 45°.

Làng tôi còn một người nữa, đó là thầy San, chữa bệnh giỏi nhất Việt Nam. Thầy San chữa được

Chí Phèo và Facebook

đủ các loại bệnh: từ hoa liễu giang mai đến thối tai thối miệng, từ tiểu tiện đái đường đến liệt dương lãnh cảm. Nhiều bệnh nhân ở vào tình trạng cực kì thê thảm nhưng đến gặp thầy xong thì đầu lại vào đó, đòi lại phổi phổi như điều gặp gió, như thẳng bọm nhậu gặp nôi thịt chó.

Hôm nay cũng như mọi ngày, trước sân nhà thầy San đã lấp ló một đám người nghiêng ngó: toàn người đến khám bệnh cả. Thầy San trải cái chiếu hoa ra giữa nhà, ngay cạnh cái tủ thuốc với những rễ cây, cành lá, thêm mấy cái củ gì mềm mềm, đen đen, nhìn như cút gà. Rồi thầy cho gọi lần lượt từng người vào khám.

Người đầu tiên là một anh thanh niên có vẻ như bị mắc bệnh ngoài da, bởi tay anh ấy đang ửng lên từng mảng đỏ au, đau rát. Thầy San sau khi xem xét qua bèn cất giọng xốt xa:

- Sao lại bị thế này?

- Dạ! Hôm trước trời nắng rất gay gắt, nhưng con đeo kính râm nên cứ tưởng trời mát, thành ra con cứ cời trần chạy xe máy cả ngày ngoài đường. Đến lúc bỏ kính ra con mới biết là tay mình bị bỏng nắng!

Võ Tòng Đánh Mèo

Thầy San nghe vậy thì mở ngăn kéo lấy ra một cái kính râm, đưa cho anh thanh niên đó rồi bảo:

- Con đeo kính vào đi!

Anh thanh niên dù ngỡ ngác nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, và reo lên mừng rỡ:

- Kỳ diệu quá thầy ơi! Con vừa đeo kính lên là không còn thấy mấy vết đỏ rát trên tay nữa rồi!

- Ủ! Từ giờ ban ngày cứ đeo kính vào là sẽ không thấy đỏ rát nữa! Đêm đi ngủ thì có thể bỏ kính ra. Thôi, thanh toán tiền đi, để thầy còn khám cho người khác.

Người thứ hai vào khám là một chị với vẻ ngoài rất khắc khổ và héo hon...

- Bẩm thầy! Xin thầy giúp con ạ! Làng con ở gần sông, mỗi đợt nước lớn là cả làng lại có vài đứa trẻ chết đuối. Mấy đứa nhóc nhà con vẫn còn nhỏ, lại nghịch ngợm, con sợ sớm muộn chúng nó cũng sa chân xuống sông mà bỏ mạng! Thầy có cách nào giúp mấy đứa nhóc nhà con thoát khỏi mối hiểm họa rình rập này được không ạ?

Thầy San nghe xong thì trầm ngâm mở tủ lấy một lá bùa và một chai thuốc nước màu đen kịt rồi đưa cho người phụ nữ ấy...

Chí Phèo và Facebook

- Thuốc và bùa này dùng thế nào hả thầy?

- Con về bảo lũ nhóc nhà con xếp thành hàng ngang, vén quần cao lên đến đùi. Chú ý, đũa nào mặc quần đùi rồi thì khỏi phải vén. Sau đó, con cuộn lá bùa này thành hình ống tròn bằng cái bút bi, chấm vào chai thuốc đen này, rồi vạch một đường ngang ở đầu gối của lũ nhóc. Nhớ là đường kẻ đó phải đi qua khớp nối giữa xương đùi và xương ống đồng nhé!

- Rồi sao nữa hả thầy? Chẳng lẽ chỉ như vậy là không sợ chết đuối?

- Yên nào! Thầy đang dặn dò thì lại cứ cắt ngang! Lỡ nghe không rõ hoặc nghe thiếu, đến lúc chết người thì lại đổ tại thầy!

- Dạ vâng! Vậy sau đó thì sao hả thầy?

- Sau đó con có thể cho bọn trẻ ra sông chơi đùa thoải mái, nhưng phải dặn chúng là không bao giờ được phép để nước sông vượt cao quá cái vạch đã đánh dấu trên đầu gối. Nếu trái lời dặn thì có chết đuối cũng đừng trách thầy!

Người phụ nữ phấn khởi thanh toán tiền, cảm ơn thầy rồi rít ròi cuống quýt cầm bùa và thuốc ra về.

Võ Tòng Đánh Mèo

Người vào khám tiếp theo là một anh to con như Lý Đức, dù trời không bức nhưng anh vẫn cởi trần khoe ngực nở như đúc, bụng sáu múi vuông vức, lưng anh ấy xăm hình Ngọc Trinh đang phùng mồm ngậm cây sáo trúc. Nhìn vẻ bặm trợn của anh ta, thầy San không khỏi ngạc nhiên:

- Con lực lưỡng như vậy mà cũng có bệnh sao? Nói ta nghe, là bệnh gì?

- Không giấu gì thầy! Con vùng vẫy giang hồ nhiều năm nay, đâm chém không ghê tay, nhưng chẳng hiểu sao cứ về đến nhà, vợ con nó chỉ lườm một cái là con đã co rúm người lại, toàn thân tê dại...

- Vậy là bệnh sợ vợ à?

- Dạ vâng!

- Nói thật, ta khinh nhất những thằng sợ vợ, và cũng ghét nhất việc chữa bệnh cho những thằng sợ vợ! Làm thằng đàn ông thì phải ngang tàng, phải cưới con cá kình, đè con sóng dữ, chứ còn đến con vợ mình mà cũng không đè được, lại để cho nó cưới lên đầu, lên cổ thì nhục! Nhục con ạ! Thôi về đi! Ta không muốn chữa cho con đâu!

- Thầy ơi! Thầy thương con, chữa giúp con với! Con mệt mỏi lắm rồi!

Chí Phèo và Facebook

Gã Lý Đức xăm trổ ấy van xin, nài nỉ một hồi thì thầy San có vẻ như mềm lòng, nên thầy chậm chậm mở tủ, lấy ra một bịch thuốc đưa cho gã đó. Thầy đang định dặn dò gì đó thì từ ngoài cổng có tiếng xe máy rú ga ầm ỹ, phi thẳng vào sân nhà thầy. Người đàn bà béo ục ịch dừng xe ngay trước cửa, gạt chân chống xe cái “phạch”, rồi hăm hăm bước thẳng vào buồng trong. Thầy San thấy vậy thì vứt luôn bịch thuốc xuống đất rồi tức tốc chạy theo mụ béo ấy vào buồng...

- Tại sao? Tại sao ông dám trái lời tôi hả? Sáng nay trước khi đi tôi đã nói với ông thế nào?

- Vợ ơi! Anh biết lỗi rồi! Anh xin lỗi vợ! - Thầy San mặt tái mét, giọng lắp bắp.

- Tôi hỏi sáng nay tôi đã nói với ông thế nào cơ mà?!

- Vợ bảo từ nay không khám bệnh nữa, mình vợ đi làm được rồi, anh ở nhà lo giặt giũ quần áo, com nước, dọn dẹp!

- Vậy à! Vậy tại sao ông vẫn khám? Vậy tại sao giờ này tôi về vẫn chưa có com ăn? Quần áo vẫn nguyên trong chậu, nhà cửa bừa bộn? Tại sao? Ông muốn chết hả?

Võ Tòng Đánh Mèo

- Anh xin lỗi vợ! Lần sau anh không thế nữa!

- Hôm nay lần đầu nên tôi bỏ qua! Nếu còn có lần hai thì đừng trách con này nặng tay!

- Dạ! Anh biết rồi ạ!

Nói rồi, thầy San lăm lũi ôm cái chậu quần áo đầy ự, lúi thủi ra ngoài giếng cắm cùi ngời giặt. Mấy người đến khám bệnh thấy âm ỉ trong buồng thì biết là nhà thầy có chuyện nên đã lạng lẽ bỏ về hết, chỉ còn mỗi anh Lý Đức xăm trổ thì vẫn rụt rè ở lại, tay vẫn cầm bịch thuốc mà thầy San vừa đưa lúc trước. Rồi gã rón rén lại gần chỗ thầy San, giọng dè dặt:

- Thầy ơi! Thuốc này uống có hiệu nghiệm không? Liều lượng uống thế nào ạ?

- Uống bao nhiêu tùy con! Thôi, về đi, ta đang bận!

- Thầy ơi! Vừa nãy con nghe tiếng quát tháo âm ỉ trong buồng, thầy bị vợ chửi hả?

- Nói bậy! Tiếng quát tháo ấy là của ta, là ta đang quát vợ, nghe chưa?

- Thế sao thầy phải giặt quần áo?

Chí Phèo và Facebook

- Thì mọi ngày vợ vẫn giặt quần áo cho ta, nhưng mà toàn giặt ầu, giặt bẩn. Ta vừa mới chửi cho mụ ấy một trận về tội áo giặt xong mà vẫn còn nguyên vết bùn đất ở ống tay. Từ giờ, ta không khiến mụ ấy giặt đồ cho ta nữa, ta sẽ tự giặt! Làm thằng đàn ông thì phải ngang tàng, phải cuỗ con cá kình, đê con sổng dữ, chứ còn đến con vợ mình mà cũng không đê được, lại để cho nó cuỗ lên đầu, lên cổ thì nhục! Nhục con ạ! Thôi! Về đi để ta giặt quần áo!

Chim biết nói

Dù là đàn ông nhưng tôi rất mê chim và đã biết chơi chim từ khi mười sáu tuổi. Tính đến nay, tôi đã có gần hai mươi năm kinh nghiệm chơi chim, cả chim ngoại (tức chim Tây) và chim nội (tức chim ta).

Nhiều người chơi chim hay thích chim Tây, vì chim Tây to, đẹp mã, da dẻ hồng hào, lông vừa dài vừa nhiều màu sắc, lại mượt mà. Nhưng tôi khuyên các bạn một điều thật lòng như thế này: “Chim quý không phải ở chỗ to hay nhỏ, cũng không phải ở cái mã, mà là ở cách hót, ở sức khỏe, ở độ dẻo dai, độ bền”. Quan trọng nhất vẫn là tìm được con chim phù hợp với mình.

Nếu bạn là người yếu sức (sức ở đây là sức mạnh về kinh tế nhé!) mà bạn lại cứ thích chim Tây thì rõ là không ổn, bởi chim Tây ăn rất khỏe, ngày nó có thể ăn vài lần, liệu bạn có đủ sức (sức ở đây là sức mạnh về kinh tế nhé!) để đáp ứng cho nhu cầu ăn của nó? Một vài tuần thì bạn còn cố xoay xở, chịu đựng được, chứ liên tục như thế vài tháng thì việc bạn kiệt sức là điều khó tránh khỏi (sức ở đây là sức mạnh về kinh tế nhé!).

Vườn nhà tôi bây giờ lúc nào cũng có khoảng vài trăm giống chim nội ngoại đủ loại, lồng chim treo lủng lẳng rợp lối đi. Tôi không nuôi chim để chơi mà tôi nuôi để bán. Khách đến xem và mua chim đông lắm. Đặc biệt tôi còn có khả năng dạy chim nói theo yêu cầu của khách, vì vậy mà khách họ rất thích.

Khách đến mua chim, sau khi chọn được một con ưng ý, thì thường đề nghị tôi dạy cho con chim ấy biết nói mấy câu chào hỏi cơ bản, hoặc thậm chí những câu giao tiếp phức tạp hơn một chút. Tất nhiên là câu càng dài, càng khó thì tiền công mà khách phải trả cho tôi càng cao. Và tất nhiên là chim cũng chỉ giao tiếp được một số câu cố định do phản xạ theo thói quen thôi, chứ không thể trò chuyện tâm sự với ta giống như một người bạn được, nếu nó làm

Võ Tòng Đánh Mèo

được vậy thì nó thành yêu quái rồi chứ không còn là chim nữa.

Việc dạy nói thì cũng muôn hình muôn vẻ lắm, mỗi khách một sở thích, một yêu cầu riêng. Phổ biến nhất vẫn là mấy câu kiểu như: “Xin chào!”, “Cảm ơn!” “Tạm biệt”. Riêng lần ấy có một chị còn khá trẻ đến mua chim thì cứ hỏi là chim này có treo trong phòng tắm được không? Rồi yêu cầu tôi dạy chim nói chỉ một câu duy nhất: “Mặc quần áo vào! Mặc quần áo vào!”. Về sau mới biết là bởi chị này mắc bệnh đãng trí, nhiều lần tắm xong quên không mặc quần áo, cứ để tổng ngồng như vậy ra ngoài phòng khách, thậm chí ra cả ngoài đường. Vì vậy chị ấy muốn mua con chim này treo trong nhà tắm để mỗi lần tắm mà có đãng trí thì nó sẽ có trách nhiệm nhắc nhở chị: “Mặc quần áo vào! Mặc quần áo vào!”.

Hầu hết khách hàng đều hài lòng với chim của tôi. Tuần trước có một vị khách rất giàu có, ông ấy đến ngắm nghía và chọn một con chim đẹp nhất, quý nhất, rồi muốn tôi dạy nói cho nó. Nhưng không phải dạy nói mấy câu bình thường mà là dạy theo kiểu một cuộc hội thoại. Nghĩa là khi ông ấy hỏi nó câu gì thì nó phải trả lời đúng câu đó. Tất nhiên là câu hỏi và câu trả lời thì ông

Chí Phèo và Facebook

khách đã có mẫu sẵn, tôi chỉ việc huấn luyện cho con chim học thuộc câu trả lời rồi mỗi khi nghe câu hỏi thì tự lựa chọn ra câu trả lời tương ứng để đáp lại mà thôi.

Cụ thể câu hỏi và câu trả lời mẫu mà ông khách đưa ra như sau:

- Hỏi: Làm bạn với ta, người thấy thế nào? Trả lời: Vui lắm! Vui lắm!

- Hỏi: Hôm nay ta có đẹp không? Trả lời: Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!

- Hỏi: Có muốn ăn thịt sống không? Trả lời: Không! Mắc ói lắm! Mắc ói lắm! (Cái này chắc ông ấy sợ người lạ cho chim ăn thịt sống sẽ sinh bệnh).

- Hỏi: Nếu đột nhiên ta chết và không làm bạn với người được nữa thì người sẽ thế nào? Trả lời: Phát điên mất thôi! Phát điên mất thôi!

Đấy! Chỉ có bốn câu đấy thôi và ông khách nói rằng đúng một tuần nữa sẽ quay lại lấy chim. Nghĩa là tôi có đúng một tuần để dạy cho con chim học thuộc và nói thạo bốn câu trả lời ấy. Trước khi về, ông khách ứng trước cho tôi một nửa tiền, rồi cẩn thận dặn dò:

Võ Tòng Đánh Mèo

- Đây là món quà bất ngờ tôi muốn tặng vợ tôi. Tuần sau tôi sẽ đưa vợ đến đây và tôi muốn lúc đó con chim phải nói chuyện được với vợ tôi thật trôi chảy. Anh hiểu chứ?

- Dạ! Ngài cứ yên tâm! Chắc chắn con chim sẽ làm vợ ngài hài lòng!

Vậy là trong suốt một tuần ấy, tôi với con chim chăm chỉ, miệt mài luyện tập. Nhiều hôm đến 3, 4 giờ sáng tôi vẫn ngồi ôm rồi vuốt ve chim để động viên tinh thần cho nó. Động viên là phải, đến như tôi đây là người mà còn thấy oải, huống hồ nó chỉ là một con vật bé nhỏ, phải lao tâm khổ tứ, hao tổn sức lực cho cái ham muốn, cho cái thú vui của người đời. Thật may là đến đúng ngày hẹn, con chim cũng đã nghe và trả lời khá nhuần nhuyễn tất cả bốn câu hỏi. Thỉnh thoảng có đôi chút hơi vấp vấp, nhưng nhìn chung là ổn. Bởi vậy nên khi ông khách ấy đưa vợ đến, tôi đã nở nụ cười rất tươi chào đón với một sự tự tin và bình thản như không. Ông khách thấy vậy thì cũng gật gù, mỉm cười với vẻ rất an tâm. Rồi ông dắt tay vợ đến chỗ cái lồng chim, giọng đầy trịnh trọng:

- Đây! Đây chính là sự bất ngờ mà anh đã nói với em! Nó là con chim rất đặc biệt, có thể trò chuyện được với người đấy!

Chí Phèo và Facebook

- Thật á? Nó có thể nói chuyện với em được sao?

- Tất nhiên rồi! Em hãy hỏi nó những câu hỏi mà anh ghi trong giấy này nhé! Nó sẽ trả lời được hết! Và những gì nó nói cũng chính là những điều mà anh muốn nói với em bấy lâu nay!

Bà vợ của ông khách thích thú nhận mảnh giấy từ tay chồng rồi tiến gần hơn lại chỗ con chim, giọng không giấu nổi vẻ hồi hộp:

- Hôm nay ta có đẹp không?

Con chim nghe xong thì ngơ ngác trong giây lát, rồi trả lời đồng dục:

- Không! Mắc ói lắm! Mắc ói lắm!

Mặt bà vợ tối sầm, mặt ông khách tối sầm và mặt tôi cũng thế. Chỉ có mặt con chim thì vẫn vênh vênh lên tự đắc như thể nó vừa trả lời được câu hỏi một cách rất xuất sắc. Cái con chim chết tiệt này! Lúc tập luyện thì ngon vậy mà đến lúc làm thật thì lại nhầm lẫn lung tung cả. Thế nhưng tôi và ông khách còn chưa kịp can thiệp gì thì bà vợ đã tiếp tục:

- Có muốn ăn thịt sống không?

- Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Làm bạn với ta, ngươi thấy thế nào?

- Phát điên mất thôi! Phát điên mất thôi!

- Nếu đột nhiên ta chết và không làm bạn với ngươi được nữa thì ngươi sẽ thế nào?

- Vui lắm! Vui lắm!

Xong bốn câu hỏi, sắc mặt bà vợ đã chuyển từ tối sầm sang tím tái. Bà ta vo tròn mẩu giấy, ném thẳng vào mặt chồng rồi quát:

- Hóa ra đó là những điều mà ông muốn nói với tôi bấy lâu nay hả?

Dứt lời, bà vợ hầm hầm bỏ đi. Ông chồng cuống cuống chạy theo trình bày, giải thích, rồi xin lỗi, nhưng có vẻ như tình hình không ổn lắm!

Tôi thở dài ngao ngán nhìn con chim chết tiệt vẫn đang vui vẻ nhảy nhót loạn xạ trong lồng. Thôi, thế là bao công sức đi tong, lát nữa chắc lão khách ấy sẽ quay lại đòi tiền tạm ứng, rồi còn chửi rủa tôi nữa chứ. Bao nhiêu năm theo cái nghề này rồi mà đến giờ vẫn còn bị một vố nhục nhã thế này. Quả đúng là lão khách ấy quay lại thật, nhưng không hề tỏ ra giận dữ mà ngược lại, mặt lão rất hả hê. Lão dúi vào tay tôi một xấp tiền khiến tôi như muốn ngã ngựa, không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Chí Phèo và Facebook

- O! Thế này là sao? Tôi đã làm hỏng việc của ngài thì tôi phải trả lại tiền ứng cho ngài chứ, sao ngài còn đưa thêm tiền cho tôi?

- Đúng ra là tôi phải đưa cho anh gấp nhiều lần chỗ này, nhưng trong túi chỉ còn bấy nhiêu nên mong anh thông cảm. Hôm nay, con chim đã thay mặt tôi nói với vợ tôi những điều mà tôi ấp ủ bấy lâu nay, những điều mà tôi biết rằng cho đến lúc chết tôi cũng không bao giờ đủ dũng khí để nói! Tôi đội ơn con chim của anh nhiều lắm!

Nói xong, lão khách vội vã ra về, bỏ lại tôi một mình đứng đó trong sự ngỡ ngàng đến bàng hoàng. Con chim chết tiệt ấy thì vẫn đang nhảy loạn xạ trong lồng, vừa nhảy vừa nói luôn mồm:

- Diên mất thôi! Diên mất thôi! Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!

Động đất

Trong giờ làm việc, khi mà mấy anh em cùng phòng đang túm tụm lại ở bàn của tôi thì tự nhiên cái màn hình máy tính rung lên bần bật.

Ngay sau đó, mấy cái ly thủy tinh cũng va vào nhau leng keng, rồi cái lọ hoa trên bàn lắc lư, nghiêng ngả, đổ kênh, lăn xuống nền nhà vỡ choang. Thằng Toàn dê thấy vậy thì hét lên:

- Động đất! Động đất đấy! Chạy mau!

Tức thì, toàn bộ anh em cuống cuống túa ra ngoài, hết như lũ chuột đồng hốt hoảng khi nước đổ ải đang dâng mấp mé cửa hang. Không chỉ cơ quan tôi, không chỉ tòa nhà tôi mà nguyên cả dãy, nguyên

Chí Phèo và Facebook

cả ngõ xung quanh, tất cả đều tràn ra đường, đứng ngồi lổm nhổm trên vỉa hè, mặt mày ai nấy đều ít nhiều lo lắng.

Chưa bao giờ tôi được chứng kiến một khung cảnh hỗn loạn và thú vị như vậy. Chỗ này là mấy anh mặc vest lịch lãm như đa cấp đang đứng phân tích về nguyên lý và quy luật hoạt động của động đất. Một anh đeo cà vạt đỏ vừa múa tay vừa hùng hồn khẳng định rằng trận động đất này phải mạnh 69 độ hít-le là ít. Các anh khác thì người bảo hơn, kẻ bảo kém, khiến không khí tranh luận sôi nổi như ở một hội nghị thượng đỉnh dành cho các lãnh đạo cấp cao để bàn về nguy cơ sâu răng đối với những người có vợ hoặc chồng bị mắc bệnh tiểu đường. Chỗ nữa là mấy cụ đang say sưa kể lại quá trình thoát hiểm không tưởng vừa mới đây của mình, hết như một cuộc họp của câu lạc bộ những người cao tuổi. Chỗ khác lại là mấy chị em mặc đồ lót (chắc đang thử đồ ở cửa hàng đồ lót bên đường, thấy động đất thì không kịp mặc quần áo dài, cứ thế đạp cửa phi ra). Trên những bộ đồ lót mà các chị ấy đang mặc vẫn còn lủng lẳng tem mác với thương hiệu Chai ùm, Mết in Chai Nơ. Chị nào chị nấy đều mặt đỏ bừng bừng, đứng nép vào nhau ngại ngùng, khiến người ta ngỡ rằng mình đang được tham

Võ Tòng Đánh Mèo

dự một buổi tuyên vờ Việt Nam của mấy lão già Hàn Quốc.

Khoảng nửa tiếng sau, khi thấy tình hình có vẻ yên, nhiều người đã lục tục quay trở vào tiếp tục công việc đang dở của mình. Nhóm gan dạ nhất, tức là nhóm dám quay vào sớm nhất, chính là nhóm các chị mặc Chai Ủm, rồi tới các anh đa cấp, rồi đến những cụ già. Cuối cùng, hóa ra mấy anh em phòng tôi lại là những người nhát gan nhất, bởi thằng nào cũng ngáp ngừng, không muốn trở về phòng.

Lí do thật thì ai cũng biết, rằng chả mấy khi đang giờ làm việc lại được chạy ra ngoài đường hóng gió và chém gió vui vẻ thế này, giờ mà lại phải chui vào cái phòng ngột ngạt đó, ngồi vào mấy cái bàn ngổn ngang, bừa bộn đó thì thật là chán vô cùng. Nhưng cái lí do thật ấy không thể lấy ra dùng được mà cần phải tìm ra một lí do khác chính đáng, thuyết phục và có trách nhiệm hơn.

Và có vẻ như thằng Toàn dê đã tìm ra cái lí do thuyết phục ấy rồi thì phải, nên nó cất giọng rất tự tin và chậm rãi:

- Động đất khó lường lắm! Có thể vừa rồi chỉ là khúc khởi động, dạo đầu để chuẩn bị cho một đợt rung động cao trào và lên đỉnh thì sao? Nếu đúng

Chí Phèo và Facebook

vậy mà chúng ta quay về phòng bây giờ thì có phải là tất cả sẽ chết oan uổng không? Nếu chúng ta chết, nếu mất đi những nhân tài này thì cơ quan ta sẽ ra sao? Không thể để chuyện đó xảy ra được!

- Đúng thế! Làm cả đời chứ có phải làm một ngày đâu. Chúng ta không nên mạo hiểm!

Vậy là sau một hồi bàn bạc, thảo luận thẳng thắn trên cơ sở tôn trọng quyền và lợi ích của các bên, cuối cùng, chúng tôi quyết định không quay lại phòng làm việc nữa mà sẽ tìm một chỗ nào đó thật an toàn để tránh động đất. Nơi an toàn mà chúng tôi chọn chính là quán bia gần cơ quan tôi. Cũng không hiểu sao tất cả đều đồng ý rằng đó chính là nơi an toàn nhất mặc dù chưa hề có một nghiên cứu khoa học hay khảo sát chính thức nào kết luận rằng khi động đất người ta nên chạy vào ẩn náu ở quán bia. Nhưng kệ, có những lúc niềm tin và sự mách bảo của bản thân mình còn quan trọng hơn bất kì một kết luận hay một nghiên cứu khoa học nào.

Chúng tôi lánh nạn ở đó đến 5 giờ chiều, khi mà mặt trăng nào cũng đỏ bừng, bụng trăng nào cũng căng tròn vì bia, mắt mờ đi, giọng riu lại, chân tay mềm nhũn, khi mà trên bàn và dưới đất ngổn ngang, la liệt cốc chén, bát đĩa, đồ ăn, vỏ chai các loại

Võ Tòng Đánh Mèo

thì cả lũ mới chịu rời quán bia và chuyển sang lánh nạn tiếp ở quán karaoke. Bởi vậy, lúc tôi lê được cái xác về đến nhà thì đã là gần 11 giờ đêm. Hì hục mãi mới mở được khóa, vừa đẩy cửa bước vào nhà, tôi bất ngờ nghe tiếng loảng xoảng của mâm bát, rồi vèo vèo một cái xoong bay ngang trên đầu. Hoàng quá, tôi nép sát vào tường, ôm chặt đầu, co rúm lại rồi la lên thất thanh:

- Động đất! Lại động đất nữa rồi!

Thế nhưng cơn động đất này rất lạ, bởi ngoài tiếng bát đĩa rơi vỡ, tiếng đồ đạc loảng xoảng, tôi còn nghe rất rõ tiếng vợ tôi đang gào thét giận dữ:

- Anh đi đâu mà giờ này mới thèm vác mặt về nhà hả? Đi luôn đi! Đừng về đây nữa! Cút!

Tôi nhắm tịt mắt lại, tay che đầu, người run rẩy hừng chịu cơn địa chấn. Rồi khi mọi thứ yên ắng, khi cơn cuồng nộ qua đi, tôi mở mắt ra thì đã thấy mình đang đứng ở ngoài đường, bên cạnh là mấy bộ quần áo được gói vào một cái túi bóng đen, loại túi to chuyên để đựng rác. Thôi, đêm nay phải ngủ ở ngoài rồi, đợi mai vợ nguôi giận rồi quay về quỳ xuống xin lỗi vợ sau. Tôi lấy ví ra kiểm lại tiền. Chết cha, hôm nay ăn chơi kinh quá, giờ còn có hơn năm chục nghìn, làm sao đủ tiền thuê nhà nghỉ qua đêm?!

Chí Phèo và Facebook

Đành gọi điện xin qua nhà thằng Toàn dê xin ngủ nhờ vậy...

- Alo! Toàn dê hả! Anh đây!

- Ơ anh! Em đang định gọi cho anh thì lại thấy anh gọi!

- Gọi cho anh có việc gì?

- Em định xin qua nhà anh ngủ nhờ! Bên em động đất to quá anh ạ!

- Động đất cái con khi! Lại bị vợ đuổi ra khỏi nhà hả?

- Dạ vâng! Sao anh biết ạ?

- Cậu là cái thằng sợ vợ nhất công ty, anh còn lạ gì! Cậu qua nhà anh ngủ thì vui thôi, nhưng anh không thích vợ anh nó biết việc cậu bị vợ đuổi ra khỏi nhà lúc nửa đêm, rồi vợ anh nó sẽ khinh cậu cho mà xem!

- Vậy em biết ngủ ở đâu bây giờ?

- Thôi được, anh sẽ ra ngoài thuê phòng ngủ cùng với cậu cho vui vậy!

- Nửa đêm rồi mà anh dám bỏ nhà ra ngoài ngủ sao? Không sợ vợ anh ý kiến à?

Võ Tòng Đánh Mèo

- Đứa nào dám ý kiến? Ý kiến anh và võ mồm!
Mà cậu còn bao nhiêu tiền trong ví đấy?

- Dạ, còn hơn một trăm ạ!

- Tốt! Hai anh em mình góp lại là đủ tiền thuê phòng rồi! Đợi nhé! Anh tới ngay đây!

Tôi xách túi quần áo lên và đi! Bóng tôi vội vã, xiêu vẹo và đổ dài theo ánh đèn đêm vàng vọt, nhạt nhòa. Thôi, thế cũng là may mắn, có được cái chỗ tử tế mà lánh nạn qua đêm nay rồi...

Thằng biến thái

Độ này, cứ vào lúc đêm khuya, vắng vẻ, người dân khu tôi lại thi thoảng giật mình bởi tiếng phụ nữ la hét, kêu cứu thất thanh, rồi tiếng chân chạy rầm rập, tiếng khóc nức nở, tiếng cười khà ố, tất cả quyện vào nhau tạo nên một cảm giác hoang mang, lo sợ, bao trùm cả khu phố nhỏ.

Khi dân trong phố chạy bổ ra xem sự tình thế nào thì hung thủ đã lui mất, chỉ còn thấy nạn nhân - thường là một cô gái, vẫn đứng đấy, run như cầy sấy, khóc lóc, mếu máo, mặt không còn giọt máu.

Theo lời kể của những cô gái ấy thì trong lúc họ đứng đợi xe buýt, có một gã đàn ông biến thái lân la

Võ Tòng Đánh Mèo

lại gần rồi bất ngờ tụt quần khoe hàng. Các cô ấy sợ quá hét lên và bỏ chạy thì gã đó lúng lẳng đuổi theo, vừa chạy vừa cười rất bệnh hoạn. Khi thấy bà con quanh đó đổ ra thì hắn nhanh như cắt lẩn vào khu vườn hoang rồi chuồn mất.

Với tư cách là tổ trưởng của khu, tôi nung nấu quyết tâm tìm ra hung thủ để trấn an lòng dân, đập tan những hoang mang lo lắng trong dư luận, trả lại cho con đường nhịp sống bình yên, để các em sinh viên thông thả đến trường, để những đôi uyên ương tha hồ hú hí...

Vậy là tối hôm sau, tôi hì hụi cải trang thành một người đàn bà xinh đẹp với chiếc váy mềm mại thướt tha, vai choàng khăn voan óng ánh rất điệu đà. Với vẻ đẹp này, tôi tin là thằng biến thái sớm muộn cũng sẽ xuất hiện và sa vào cái bẫy của tôi giăng ra mà thôi.

Chưa đến 10 giờ đêm nhưng con phố ở khu tôi đã vắng lắm rồi, ít người qua lại! Sẽ là sự im lặng hoàn toàn nếu như không có những tiếng côn trùng kêu rả rích, tiếng đàn chuột hoang đuổi nhau chín chít trong những lỗ cống bên đường, sau những lùm cây dại, và dưới ánh đèn vàng nhờ nhờ, hiu hắt, liêu trai. Tôi uốn éo trong bộ dạng của một thiếu nữ đài

Chí Phèo và Facebook

trang, hờ hang, điệu dàng lang thang trên phố, rồi đi về chỗ bến xe buýt, nơi mà thằng biến thái thường xuất hiện để giở trò đồi tiện. Bến xe buýt cũng vắng hoe, chỉ có tôi cùng với một cô gái khá trẻ đang bế đứa con nhỏ trên tay...

- Khuya rồi mà hai mẹ con vẫn đi đâu? - Tôi hỏi với vẻ ân cần dù đang phải ép cái cổ họng lại để cho cái giọng nói nó the thé và chua lóc giống giọng đàn bà.

- Dạ chào chị! Mẹ con em về thị trấn!

- Trời! Về thị trấn sao lại bắt xe ở đây? Ra ngoài đường to kia nhiều xe hơn chứ!

- Em biết! Nhưng em nghe nói khu này có thằng biến thái thường hay xuất hiện rồi tụt quần khoe hàng, vậy nên em mới phải lặn lội vào tận đây bắt xe, hi vọng là sẽ được gặp nó. Nhưng số em đen quá chị à! Cả tuần nay em đợi bắt xe ở đây mà có thấy nó lần nào đâu? Em nản quá rồi, chắc cố đợi nốt tuần sau nữa, nếu nó vẫn không xuất hiện thì có lẽ em bỏ cuộc thôi!

Cô gái vừa kể vừa thở dài ngao ngán. Tôi đang định nói một vài lời an ủi thì đột nhiên thấy cô ấy quay sang rồi đưa đứa bé cho tôi:

Võ Tòng Đánh Mèo

- Chị bế cháu hộ em tí, em chỉnh lại cái coóc-sê, sáng đi vội nên mặc ngược đằng trước ra đằng sau, giờ nó cứ cồm cộm ở lưng, còn đằng trước thì lại cứ tung tung, khó chịu quá!

Tôi đón lấy đứa bé mà tay run run, mồm há hốc, miệng khô khốc. Còn cô gái ấy, chắc vì tôi cài trang khéo quá nên không hề mảy may nghi ngờ mà cứ hồn nhiên tặc áo lên chỉnh lại coóc-sê. Tôi đang lặng người đi để tận hưởng thứ cảm giác mê ly thì bất chợt nghe giọng cô gái kêu lên thảng thốt:

- Kìa chị! Chị bế con em cẩn thận! Chị đang dốc ngược đầu nó xuống kìa!

Tôi cuống cuống đưa đứa bé trở về vị trí cân bằng. Tưởng thế là được yên ổn xem tiếp, ai ngờ, vài giây sau lại bị cô ấy nhắc nhở:

- Kìa chị! Cẩn thận không nước dãi của chị nhỏ vào mặt con em giờ!

Nhưng không kịp thật rồi, bởi mớ nước dãi đã ròng rọc tuôn ra từ miệng tôi và rơi thẳng vào mồm, vào mũi đứa bé. Nó bị sặc, ho khùng khục rồi khóc ré lên. Kể cả khi mẹ nó đã bế, đã vỗ về, nựng trên tay thì tiếng khóc của nó vẫn không ngớt. Tôi thấy đứa bé khóc thì xót quá nên liền mách nước:

Chí Phèo và Facebook

- Hay em cho con bú đi! Biết đâu nó đang đòi ăn!

Ấy vậy mà hiệu quả thật, mẹ vừa nhét ti vào mồm là đứa bé nín bật

Thế rồi xe buýt đến, hai mẹ con cô gái vội vàng lên xe.

Tôi cũng đứng dậy rào bước đi, bởi cứ ngồi ở bên xe buýt ấy chưa chắc đã phải cách hay vì thỉnh thoảng lại có người lên xuống, thẳng biến thái sẽ sợ, không dám chui ra. Biết đâu thấy tôi đi lang thang một mình, nó lại xuất hiện thì sao?

Có vẻ như suy luận của tôi là đúng, bởi chỉ mới đi được một đoạn, tôi đã thấy có bóng đàn ông bám theo phía sau mình. Bước chân của hắn ngày một nhanh, vội vàng và áp sát gần tôi hơn. Tôi run run, hồi hộp, vừa đi vừa đánh mắt, cố gắng theo dõi và kiểm soát mọi hành động của hắn. Khoảng cách giữa tôi và hắn đã gần lắm rồi, gần đến nỗi, tôi nghe rõ được tiếng hắn đang cời dây lưng leng keng, rồi tiếng khóa quần kéo reng rọc.

Nếu theo đúng những gì mà các cô gái bị hại đã kể lại thì bước tiếp theo chắc chắn hắn sẽ gọi tôi quay lại rồi tụt quần xuống luôn. “Được rồi! Thằng biến thái, mày chết với ông!”

Võ Tòng Đánh Mèo

Ấy nhưng không, tôi đợi mãi mà chẳng thấy tiếng gọi nào, thằng đó cũng không áp sát tôi nữa mà hình như đã đứng lại. Có lẽ nào nó đã phát hiện ra tôi không phải đàn bà? Tôi lập tức quay ngoắt lại thì thấy thằng đó đang đứng úp mặt vào gốc cây, mặt ngây ngây. À! Hóa ra là thằng đái bậy! Không phải thằng biến thái! Bực thật! Một cảm giác hụt hẫng trào dâng trong lòng bởi đã có giây phút tôi ngỡ như mình sắp thành công, sắp tóm được hần đến nơi rồi, vậy mà giờ đây, tất cả lại về con số không.

Nhưng cũng may, cảm giác hụt hẫng ấy không kéo dài quá lâu, bởi lại một bóng đàn ông nữa vừa xuất hiện và tiến về phía tôi. Hi vọng lần này là nó. Tôi bước dậm dưng, cầm chừng để thăm dò. Thằng đó thì ngược lại, bước rất gấp gáp, chỉ tích tắc nó đã đứng gần sát bên tôi. Chỉ cần nó cất tiếng gọi tôi nữa thôi thì khả năng nó là thằng biến thái gần như là trăm phần trăm rồi...

- Em ơi! Quay lại đây anh bảo!

Đúng là nó vừa gọi tôi! Cái giọng nghe rất sỗ khanh và đều cáng. Lần này để xem mày thoát bằng cách nào! Đồ bệnh hoạn! Tôi nhanh như cắt xoay người lại trong tư thế sẵn sàng đối phó. Thế nhưng lạ quá! Bởi nếu theo kịch bản thì nó phải tụt quần ra

Chí Phèo và Facebook

chứ nhỉ? Vậy mà không, nó cứ nhìn tôi trơ trơ như thằng bị đờ. Đang bắn khoản chưa biết sự việc sẽ tiếp diễn ra sao thì lại nghe cái giọng sở khanh của nó cất lên:

- Đi không em?

- Đi đâu anh? - Tôi hỏi với giọng đã có phần thất vọng.

- Em cứ đùa! Ăn mặc như cave, đêm khuya lang thang đứng trên vỉa hè thì chỉ có đi khách chứ còn đi đâu nữa? Qua đêm giá bao nhiêu em?

- Miễn phí anh ạ! Em bị SIDA, giai đoạn cuối rồi, chuẩn bị đi chết đây, nên tiền bạc không quan trọng nữa, em chiêu đãi cuộc đời luôn! Đi nào anh!

Thằng đó sững người, lảng lảng bước vội đi, mồm lẩm bẩm câu gì đó, tôi nghe không rõ, chỉ thấy loáng thoáng hình như có từ điên hay khủng gì đấy. Tôi cũng mặc, bởi tôi nản lắm rồi! “Thôi, về nghỉ thôi! Coi như hôm nay thằng biến thái ấy gặp may. Nhưng trước sau gì tao cũng sẽ bắt được mày!”.

Tôi gỡ mái tóc giả, tháo khăn, cời váy ra, rồi thất thểu quay về nhà. Tới cổng, nhìn thấy con Vespa dựng ở cạnh chậu hoa thì tôi biết con gái tôi đã đi chơi về. Nghe tiếng mở cổng lạch cạch, nó ghé cửa

Võ Tòng Đánh Mèo

phòng, rồi thò đầu ra chào bố. Tôi nhìn thoáng qua là đã hiểu vấn đề nhưng vẫn cố tình hỏi nó:

- Thằng nào ở trong phòng con đấy?

- Bạn trai mới của con!

- Thế cái thằng đi SH, người như con chuột nhắt ấy đâu?

- Bọn con chia tay sáng nay rồi!

Dứt lời, nó đóng sầm cửa lại. Tôi cũng chả buồn nói gì thêm mà đi luôn vào nhà tắm tẩy trang cho sạch sẽ. Vừa bước từ nhà tắm ra thì cũng là lúc vợ tôi đi đòi nợ ở mấy nhà đầu phố về. Hình như không đòi được tiền thì phải, bởi tôi thấy mặt vợ tôi hầm hầm, bước qua tôi mà chẳng thèm nói câu nào. Chắc vợ tôi không biết là con gái tôi đang ở với bạn trai mới trong phòng nên mục cứ hồn nhiên đẩy cửa phòng con gái mà đi vào. Và gần như ngay lập tức, tôi nghe tiếng mục vợ tôi la hét, tay mục ấy cầm cái cán chổi phang tới tấp vào đầu thằng bạn trai mới của con gái tôi. Thằng đó mặt cắt không còn giọt máu, vừa ôm đầu vừa chạy vù ra cổng. Bóng nó đã khuất hẳn sau bãi rác nhưng giọng vợ tôi thì vẫn gầm lên té tát:

Chí Phèo và Facebook

- Thằng biến thái! Cút ngay! Cút ngay không bà đập chết mày giờ! Đồ bệnh hoạn!

Tôi ngán người! Và bỗng thấy buồn cười. Bởi tôi đi tìm thằng biến thái cả buổi ngoài phố không gặp, vậy mà lúc về nhà thì lại thấy nó trong phòng con gái tôi! Thật là...

Yêu nghề

Căn phòng yên tĩnh và thơm ngát mùi nước hoa, chiếc điều hòa Toshiba chạy phà phà... Ấy vậy mà tôi vẫn thấy người nóng rực, mồ hôi túa ra.

Nóng là phải, bởi Ngọc Trinh vẫn đang ôm chặt lấy tôi từ sau lưng, đôi cánh tay nàng ngọc ngà vòng qua, siết mạnh. Chiếc váy ngủ của nàng mỏng manh quá khiến tôi không cảm giác được là nó đang tồn tại, toàn thân tôi tê dại, mồ hôi nhễ nhại. Hình như nàng đang khóc thì phải, bởi khi nàng gục vào vai tôi, tôi thấy mắt nàng ướt nhoe, rồi giọng nàng lạc đi, nghèn nghẹn...

- Đứng đi, ở lại đây với em đêm nay!

Chí Phèo và Facebook

- Không được đâu Trinh ơi! Mình mới quen nhau vài ngày! Ai lại làm thế?!

- Ai bảo là quen nhau vài ngày thì không được làm thế? Có những thằng em chỉ quen mới nửa tiếng mà đã được làm thế rồi! Tình yêu đâu có phụ thuộc vào thời gian đâu anh!

- Ủ nhỉ! Thôi cũng được!

Nói rồi, tôi xoay người lại. Ngọc Trinh lúc này đã mềm nhũn, mặt thần thờ, môi đẫn dờ, mắt nhắm hờ với vẻ đợi chờ...

"Tít! Tít! Tít!... Tít! Tít!!!" - Cái điện thoại trên đầu giường rung lên bần bật kèm theo thứ âm thanh chát chúa khiến tôi choàng tỉnh! Ngọc Trinh biến mất, căn phòng điều hòa cùng chiếc giường ngủ phủ ga mượt mà, thơm mùi nước hoa cũng biến mất, chỉ còn lại mình tôi cùng đám mồ hôi nhễ nhại, cùng những xúc cảm mê man, tê dại đang chực thăng hoa thì bất ngờ bị chặn lại. Tôi găm lên như con thú bị điên, hệt như một thằng đang đói, có người dứ cho miếng thịt gà vào mồm rồi lập tức họ lại giật ra và chạy vụt đi. Tôi nhào tới vồ lấy cái điện thoại, định đập một phát thẳng xuống nền nhà vỡ tan ra cho bõ tức. Nhưng rất may, tôi đã kịp rút tay lại. Nếu đập thì biết lấy gì mà dùng?

Võ Tòng Đánh Mèo

Vì xét cho cùng, lỗi không phải tại cái điện thoại, mà là tại cái đứa nhần tin! Đứa nào vô duyên thế? Giá như nó chịu khó đợi khoảng 5 phút nữa hẵng nhần thì có phải Ngọc Trinh đã thuộc về tôi trọn vẹn rồi không?

Tôi tiếc rẻ, ngồi thừ xuống giường, rồi uể oải mở khóa điện thoại, đọc tin nhần:

“Anh yêu ơi! Bố mẹ em đi vắng hết rồi, mình em ở nhà buồn quá! Anh qua với em nha!”

Đọc xong những dòng chữ ấy, tay tôi run lên, và lập tức reply lại luôn:

“Nhầm số rồi bà ơi! Bực cả mình!”

Tôi quăng cái điện thoại xuống giường rồi thất thểu vào nhà tắm oánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi làm! Giờ này, xóm trọ chỗ tôi ở vắng tênh như chùa bà hên. Những người đi làm thì đều đã đi từ lâu; đám sinh viên hầu hết đã về quê nghỉ hè, cũng có vài đứa không về, nhưng mấy đứa này sinh hoạt theo múi giờ của Mỹ. Lúc người khác lên giường đi ngủ thì chúng nó lên mạng cày game; lúc người khác lên xe đi làm thì chúng nó lên giường đi ngủ!

Chí Phèo và Facebook

Có lẽ bạn sẽ thắc mắc là tại sao tôi cũng đi làm mà giờ này vẫn còn đứng đình trong khi những người khác trong xóm đã tới công ty từ lâu? Đơn giản thôi, vì tôi khác họ! Họ thuộc dạng làm thuê, làm công ăn lương, đến muộn một phút là phải lấm lét, nhìn thấy sếp là sợ tái mét! Cái kiểu làm việc dưới trướng người khác, để cho người ta sai khiến, mắng nhiếc như thế thì tôi chả thèm, có lương cao thế nào tôi cũng xin kiếu! Vì vậy mà tôi rất thích công việc hiện tại của mình, đi lúc nào thì đi, về lúc nào thì về, khỏe thì làm, mệt thì nghỉ, hưởng lương theo sản phẩm, không bị ràng buộc, không phải phụ thuộc vào ai, tự làm chủ của chính mình, không sợ bị thằng nào ăn chặn, bóc lột sức lao động!

Chuẩn bị xong xuôi, tôi dắt xe máy ra khỏi nhà, không quên mang theo hai cái mũ bảo hiểm! Mấy hôm nay tôi không đứng đón khách ở ngã ba nữa mà toàn ra cổng trường. Bởi đợt này đang dịp thi đại học, nhu cầu đi xe ôm của thí sinh và phụ huynh rất đông, dễ kiếm khách hơn!

Tôi chống xe ở gần cổng ra vào, nhìn đồng hồ với vẻ sốt ruột. Chắc cũng sắp hết giờ làm bài rồi đấy, bởi tôi thấy đã có lác đác thí sinh từ phòng thi đi ra. Ngày thường thì không nói chứ vào những

Võ Tòng Đánh Mèo

ngày này thì làm xe ôm có giá lắm! Như hôm qua, đúng lúc cao điểm, tức là lúc thí sinh hết giờ làm bài và đồng loạt ủa ra ấy, có tới ba khách đến hỏi đi xe cùng một lúc: một thằng choai choai tóc nhuộm highlight bảo tôi chở ra đường 32 để bắt xe khách về Lào Cai; một cậu khác mặt mũi thư sinh, mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình nhờ tôi chở ra bến xe Mỹ Đình để đón xe về Thái Bình, và một em gái rất xinh, da trắng tinh, chiếc áo phong bó sát, hở cổ, khiến mỗi bước em đi thì bộ ngực cũng nháy theo đập dình.

Dù hai thằng kia ra sức năn nỉ, kì kèo, trả giá cao hơn, nhưng tôi vẫn nhất quyết chọn chở em gái ấy! Bởi đơn giản, tôi làm việc không chỉ vì tiền mà còn bởi niềm đam mê và lòng yêu nghề! Khi gặp những khách xinh xắn và ngon lành như em ý thì tiền bạc cũng không còn nghĩa lý, thậm chí là chở miễn phí tôi cũng đồng ý!

Em đội mũ bảo hiểm xong thì ôm nhẹ vào eo tôi rồi trèo lên xe. Bàn tay con gái mềm mại cộng với mùi thơm từ da thịt em phảng ra êm ái khiến tôi lâng lâng vì khoan khoái...

- Về đâu hả em gái?

- Cứ đi thẳng! Lúc nào rẽ khắc bảo!

Ô hay! Cái giọng rõ là trịch thượng, khó nghe, ấy thế mà qua cái miệng xinh xinh, mòng mòng của em, tôi thấy nó vẫn ngọt ngào và lịch sự làm sao! Hình như em không làm được bài thì phải, bởi mặt em khá buồn, thỉnh thoảng, tôi còn nghe thấy tiếng em sụt sịt! Rõ khổ! Việc gì phải khóc cho nhạt phai nhan sắc! Người đẹp như em thì dù không có bằng đại học cũng chẳng khó khăn gì để kiếm được một công việc nhàn hạ, lương cao! Như đợt tôi đi cái tour du lịch sinh lý ở Quất Lâm ấy, mấy con bé da đen như táo tàu, mặt nhàu như gốc mít mà mỗi cuộc chúng nó cũng kiếm được vài lít!

Tôi ghét nhìn thấy con gái khóc, dù là không phải khóc vì tôi thì những giọt nước mắt ấy vẫn khiến tôi cảm thấy mình như có lỗi, thấy mình là một thằng đàn ông kém cỏi. Không muốn để cái không khí yên lặng đáng sợ ấy bao trùm mãi, tôi quay lại hỏi nàng bằng giọng nhẹ nhàng:

- Nhà người đẹp ở đâu?

- Đã bảo là cứ đi đi! Hỏi gì lắm thế? Sợ tôi không có tiền trả à? Tiền bạc thì có nghĩa lý gì chứ? Đến cái thân xác này tôi còn chả thiết nữa là bạc tiền!

Ô hay, tôi hỏi nhẹ nhàng mà sao em tuôn ra một tràng như thế? Thân xác như vậy mà không thiết

Võ Tòng Đánh Mèo

ư? Tôi chẳng biết em nói thật hay đùa, nhưng nếu thực sự là em không thiết cái thân xác mỏng mảnh của em nữa thì em hãy tìm ai đó mà hiến dâng chứ đừng hủy hoại nó đi, phí lắm, phí lắm! Như thế là có tội với đất trời, với tạo hóa, có tội cả với đám thanh niên FA đang há mồm nhỏ dãi thềm thường ở mỗi con đường, mỗi góc phố nơi em bước qua.

Tôi theo hướng em chỉ, cho xe chạy rì rì, leo dốc lên cầu Long Biên gió thổi thắm thì. Nhưng em thì ngày càng khóc to hơn, tiếng nấc ung ức trong cổ họng, tức tưởi, nghẹn ngào...

- Dừng lại!

Em hét lên làm tôi giật mình và lập tức nhấn phanh. Két!!! Tiếng phanh cháy đường, chiếc xe loạng choạng, lê đi chúi chúi. Em nhào ra khỏi xe, lao tới chỗ thành cầu. Tôi bỏ chiếc xe nằm chống kênh bên mép đường rồi chồm tới, vỗ chặt lấy tay em kéo lại. Em ra sức văng vẩy, hất tay tôi ra, tay kia vẫn bám chặt lấy thành cầu, chân đạp lên mấy thanh sắt hòng leo lên...

- Em bị điên à! Xuống mau!

- Bỏ tay tôi ra! Tôi không thiết sống nữa! Để cho tôi chết đi!

Chí Phèo và Facebook

Sau một hồi vật lộn, giằng co, cuối cùng, tôi cũng lôi được em ra khỏi cái thành cầu. Em ngồi vật xuống đường, áo quần xộc xệch, đầu tóc xõa xượi...

- Sao anh không để cho tôi chết? Tôi trượt đại học rồi, còn mặt mũi nào nhìn bố mẹ, còn sống làm gì nữa?

- Em đừng suy nghĩ tiêu cực thế! Em còn trẻ mà, năm nay thi trượt thì sang năm thi lại! Nhìn anh đây này, anh thi đại học 4 năm mới đỗ, học đại học năm nay là năm thứ 8 rồi vẫn chưa ra được trường, phải vừa chạy xe ôm vừa ôn thi trả nợ môn! Thế mà anh vẫn phải sống! Vậy mà em...

Sau một hồi an ủi, thuyết phục, cuối cùng em cũng đã nguôi ngoai và từ bỏ cái ý định điên rồ ấy. Và rồi, em cũng chịu ngồi lên xe để tôi chở em ra bến Gia Lâm bắt xe khách về quê. Lúc tôi thả em ở bến, ánh mắt em vẫn phảng phất chút gì đó rất buồn, hoang mang và khắc khoải vô cùng. Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ chào em rồi lặng lẽ quay về. Nhưng như chợt nhớ ra, tôi vòng xe lại. Em thấy tôi thì ánh mắt thoáng chút ngỡ ngàng...

- Em có tiền để đi xe khách chưa? - Tôi hỏi.

- Dạ chưa!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Sao không nói với anh?

- Em ngại! Vì em phiền anh nhiều quá rồi!

Tôi không nói gì, lấy tờ 100 nghìn nhét vào tay em rồi lên xe phóng vụt đi. Tôi phải quay lại chỗ cổng trường thật nhanh, hi vọng kiếm thêm được khách nào đó để bù lại cuộc này!

Còn em gái ấy thì không vào bến đón xe nữa mà lại tiến ra phía cổng rồi lững thững đi bộ trên vỉa hè, tay cầm tờ 100k, vuốt ve thật phẳng phiu rồi nhét vào túi quần. Chuông điện thoại reo rộn ràng, em nhấc máy, giọng dịu dàng:

- Anh à! Chờ com em nhé! Em về gần đến ngõ rồi!

- Ủ, Hôm nay kiếm được khá không?

- Chán lắm! Được có mỗi trăm bạc! Thằng này ki bo vãi!

- Vậy ghé vào hàng thịt chó mua ít rửa mặn về giải đen nhé! Còn mấy đợt thi sau nữa cơ mà! Lo gì!

Tôi đi thi đại học

Nhanh thật! Thấm thoát đã một năm trôi qua, một mùa thi đại học nữa lại về! Giờ này năm trước, tôi vẫn đang miệt mài với những bài văn mẫu, ngập đầu với những công thức toán học và hùng hục với đồng ngữ pháp tiếng Anh phức tạp.

Chỉ đến trước ngày thi, khi các nội dung ôn tập được tôi nắm vững, đọc thuộc lòng, lúc ấy, tôi mới quay sang photo tài liệu, rồi cặm cụi ngồi gấp phao, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến đầy thử thách, gian lao.

Sáng hôm thi môn đầu tiên, vì sợ tắc đường nên tôi đến địa điểm thi khá sớm. Nhìn đồng hồ thấy

Võ Tòng Đánh Mèo

còn nửa tiếng nữa mới tới giờ thi, tôi thông thả tiến ra phía cổng tìm mua đồ ăn sáng. Vừa thấy tôi, một chị bán xôi đã đón đả chào mời:

- Xôi đi em ơi! Xôi xúc xích nóng hổi vừa bóp vừa thổi nào!

- Bán cho 5 nghìn, nhiều thịt, nhiều xúc xích nhé!

- 5 nghìn khó bán lắm em ơi, giờ ai ăn xôi 5 nghìn nữa?!

- Vậy cho 10 nghìn!

Chị bán hàng thoăn thoắt lấy xôi vào một miếng lá chuối rồi đưa cho tôi. Tôi đặt gói xôi vào lòng bàn tay, nắn bóp liên hồi khiến nắm xôi trở thành một khúc tròn tròn, cong cong, dài dài, nhìn rất hài. Xong, tôi bẻ đôi khúc xôi ấy thành hai đoạn bằng nhau, một nửa tôi ăn, nửa còn lại đưa trả lại chị bán xôi kèm theo tờ tiền 5 nghìn...

- Trả chị này! Em lấy một nửa là 5 nghìn đúng không? Có vậy thôi mà kêu khó bán!

Ăn xong xôi, tôi lững thững đi về phòng thi. Chà! Phòng tôi nhiều gái xinh quá! Có em còn diện váy ngắn, áo hai dây, ngực với đùi lòi ra cả đồng hồ dây, trắng xóa. Đứng đợi khá lâu mà vẫn chưa được

Chí Phèo và Facebook

gọi vào phòng, tôi sốt ruột lại gần một thầy giám thị nhìn khá hiền, thầy mặc chiếc áo vest màu xanh thiên thanh, thắt cái cà vạt hồng rực như cam Canh.

- Thầy ơi! Sao vẫn chưa cho thí sinh vào phòng ạ? Bọn em đợi lâu quá rồi!

- Đừng gọi mình là thầy, gọi là anh thôi!

- Dạ vâng! Thế khi nào bắt đầu gọi thí sinh vào hả anh?

- Anh không rõ, vì anh cũng đi thi thôi mà!

- Há? Anh là thí sinh?

- Ủ, anh thi năm nay là năm thứ 6 rồi!

- Tại anh ăn mặc lịch sự quá nên em tưởng...

- Anh thích mặc như vậy mà! Sáu năm rồi, năm nào đi thi anh cũng mặc bộ này! Nó giúp anh thấy tự tin và làm bài tốt hơn!

Câu chuyện của tôi và anh ấy bị ngắt quãng bởi giám thị đã bắt đầu gọi thí sinh vào phòng. Và hình như là có duyên thì phải, bởi tôi và anh lịch sự ấy lại ngồi cùng bàn với nhau. Thế này thì tôi cũng yên tâm phần nào, bởi ít ra anh ấy cũng đã có sáu năm đi thi, hẳn kinh nghiệm và kiến thức sẽ vững vàng lắm!

Võ Tòng Đánh Mèo

Cầm cái đề thi trên tay, tôi run run, toát mồ hôi hạt. Đề dài và khó quá, lại là đề trắc nghiệm nên không có thời gian để tôi giờ phao hay là sử dụng tài liệu được. Đang hoang mang tột độ thì chợt thấy có người đá đá vào chân mình. Tôi quay sang, thì ra là anh lịch sự...

- Có phao không? Cho anh mượn phát!

- Anh đi thi mà không chuẩn bị phao sao?

- Có, nhưng anh tưởng sáng nay thi Văn nên không mang phao theo!

Tôi móc hết đồng phao giấu trong quần ra rồi quảng cho anh ấy. Bởi đẳng nào thì tôi cũng không định dùng. Thế nhưng, bà giám thị hình như đã phát hiện ra thì phải, tôi thấy bà ấy đột nhiên lại gần bàn của hai chúng tôi, rồi mắt gườm gườm, nhìn chăm chập vào phía dưới ngăn bàn. Khổ thân anh lịch sự, bị bà ấy để ý rồi, không biết anh ấy sẽ xoay xở ra sao đây? Vậy nhưng tôi thấy anh ấy rất tự tin, móc trong túi ra một cái lọ nhỏ, đặt lên bàn...

- Cái gì đấy anh? - Tôi hỏi bằng giọng thều thào.

- Bảo bối! Cái này chỉ dùng trong trường hợp nguy cấp thôi!

Chí Phèo và Facebook

Tôi tò mò quá, không hiểu trong cái lọ ấy có gì mà lại có thể giúp anh ấy vượt qua thời khắc khó khăn này được nhỉ? Rất nhanh, anh lịch sự mở nắp lọ và lấy ra một đồng xu cổ. Rồi anh vẽ một vòng tròn rất to trên tờ giấy nháp, vẽ thêm hai đường vuông góc cắt nhau tại tâm đường tròn, chia đường tròn làm bốn phần A, B, C, D bằng nhau. Anh lịch sự cầm đồng xu, chấp tay trước mặt lăm răm khẩn vái rồi thả đồng xu rơi xuống cái đường tròn ấy. Đồng xu xoay xoay mấy vòng rồi nằm gọn trong phần chữ A của đường tròn. Lập tức anh lịch sự chọn A là đáp án cho câu 1. Cứ như vậy, chỉ vài phút sau đã thấy anh ấy làm đến câu 12 rồi. Tôi thì vẫn chưa làm được câu nào nên cũng hơi sốt ruột...

- Cách này có hiệu quả không anh? - Tôi hỏi bằng giọng hoài nghi.

- Hiệu quả chứ! Năm nào đi thi anh cũng dùng cách này mà!

- Dạ! Vậy anh cho em chép với!

Thế là môn thi đầu tiên đã kết thúc tốt đẹp. Chưa bao giờ đi thi mà tôi lại làm xong bài chỉ trong vòng 10 phút như thế! Tôi phấn khởi lắm, thấy tinh thần phấn chấn, tràn đầy tự tin, sẵn sàng cho môn

Võ Tòng Đánh Mèo

thi Văn buổi chiều, bởi đây là môn tôi học khá nhất! Quả đúng vậy, cầm đề Văn trên tay, tôi không có cảm giác run rẩy, lo sợ nữa. Đề Văn yêu cầu “Phân tích bài thơ Tràng Giang của Huy Cận”. Trúng tủ rồi! Tôi mỉm cười hài lòng và bắt đầu cầm bút làm bài:

“Tràng Giang là bài thơ của Huy Cận viết về một anh chàng tên là Giang. Ấy vậy mà ngay từ cái tên bài thơ, tác giả đã viết sai chính tả, bởi nếu viết đúng thì tên bài thơ phải là Chàng Giang. Em cũng không hiểu sao một nhà thơ nổi tiếng lại có thể mắc một cái lỗi chính tả ngớ ngẩn đến thế? Có thể, tác giả bị cận nên nhầm lẫn chăng? Nhưng tại sao cả một ngành giáo dục với rất nhiều những giáo sư, tiến sĩ cũng không phát hiện ra cái lỗi chính tả ấy, lại còn đưa bài thơ ấy vào sách giáo khoa, rồi đưa vào đề thi đại học? Đó là hậu quả của thói quen làm việc vô trách nhiệm, cầu thả, để rồi thế hệ học sinh chúng em đây phải nhận hậu quả...”

Đang say sưa với mạch văn tuôn trào, với dòng xúc cảm dâng cao, chợt tôi thấy có người nín áo, giọng thều thào. Hóa ra là anh lịch sự...

- Phân tích xong bài thơ chưa em? Cho anh chép với!

Chí Phèo và Facebook

Dương nhiên là tôi cho anh ấy chép, bởi tôi không phải là người ích kỉ, hẹp hòi. Có lẽ vì vậy mà hai anh em trở nên thân thiết hơn. Thi xong môn Văn, anh rủ tôi về phòng trọ của anh ấy chơi. Anh ấy còn mua cả thịt chó, vịt nướng và mấy chai Vodka để liên hoan, mừng cho cả hai anh em đều làm được bài. Vui nên chúng tôi uống rất nhiệt tình, toàn trăm phần trăm. Có lẽ, khi rượu vào là khi người ta nói ra những lời thật lòng nhất, bởi tôi thấy giọng anh rưng rưng, nghèn nghẹn...

- Anh mời em chén này thay cho lời cảm ơn! Giá như gặp em sớm hơn thì chắc anh đã không phải thi đến sáu lần như thế này!

- Nó là cái duyên thôi anh ạ! Chúc mừng anh sắp thoát khỏi kiếp đi thi! Dù vẫn còn một môn nữa nhưng em tin là nếu cứ làm bài tốt như hai môn vừa rồi thì anh em mình muốn trượt cũng khó! Biết đâu sau khi vào trường, chúng ta lại được xếp vào chung một lớp thì sao?

- Được thế thì còn gì bằng! Nhưng kể cả khác lớp cũng không sao, mình vẫn là anh em tốt của nhau! Cạn ly nào!

Cứ thế, cuộc vui kéo dài tới quá nửa đêm! Tôi phải chạy ra ngoài mua thêm đồ nhắm và thêm mấy

Võ Tòng Đánh Mèo

chai Vodka nữa! Rồi sau đó, tôi cũng chẳng nhớ mọi việc xảy ra như thế nào, chỉ biết rằng sáng hôm sau, tôi bị đánh thức bởi ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mắt. Tỉnh dậy, đầu óc tôi quay cuồng, ê ẩm! Vô chai, bát đĩa, cốc chén và cả thức ăn thừa vương vãi, bừa bãi, la liệt khắp nhà. Còn ở góc nhà, anh đang ngồi ôm gối khóc tu tu. Tôi sực tỉnh, vùng dậy, chạy tới kéo anh lên, giọng hốt hoảng:

- Đi thi, đi thi thôi anh!

Anh lại càng khóc to hơn, giọng nấc lên đầy chua chát:

- Mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi, còn thi thử gì nữa?!

Mới đó mà đã một năm trôi qua rồi! Giờ, tôi đã là chủ của một trang trại vịt lên tới hàng nghìn con, cung cấp trứng và thịt cho toàn bộ dân chúng trong khu. Hằng ngày đi chăn vịt, nhìn đàn vịt nô đùa hào hứng trên sông, tôi thấy mình như cũng vui lây, thấy lòng nhẹ nhàng, thanh thản đến lạ kỳ. Giờ, tôi đã tự kiếm được tiền lo cho bản thân mình, đã có tiền dành dụm gửi về giúp bố mẹ, còn hơn khối đũa học đại học mà bị nhà trường đuổi học vì đánh nhau, vì trộm cắp, cờ bạc, rồi bố mẹ phải mang tiền lên để trả nợ, để chuộc xe, chuộc đồ...

Chí Phèo và Facebook

Tôi thấy rằng, học đại học cũng tốt, nhưng nếu không được học cũng chẳng phải là thảm họa. Bởi suy cho cùng, mục đích của việc dạy học cũng chỉ là để tạo ra những con người có ích cho xã hội. Vì vậy, chỉ cần bạn lao động chăm chỉ, sống có ích cho xã hội thì việc bạn có học đại học hay không cũng không còn quan trọng nữa!

Tiện đây, mình cũng xin thông báo là mình nhận tư vấn giúp đỡ mở trang trại vịt miễn phí đồng thời cung cấp vịt giống giá rẻ cho những ai có nhu cầu nuôi vịt như mình. Đặc biệt, nhân dịp kì thi đại học năm 2014, mình cam kết giảm giá 30% cho những thí sinh thi trượt đại học có nhu cầu mở trang trại vịt. Thời gian khuyến mại bắt đầu từ khi các trường chính thức công bố điểm thi đại học cho đến khi các trường đã tuyển đủ chỉ tiêu (bao gồm cả nguyện vọng 2 và nguyện vọng 3). Chúc các bạn thi tốt, còn nếu không rất mong được hợp tác làm ăn cùng các bạn!

Ngoại tình

Mình năm nay 30 tuổi, đẹp trai, đã có hai con nhỏ và một con vợ. Mình là kỹ sư công nghệ thông tin, đã học xong cao học, bốn năm kinh nghiệm trong nghề với bao dự án lớn nhỏ ở khắp các vùng miền gần xa, và hiện tại mình đang làm xe ôm. Lí do vì sao một người học hành ngọn ngành, bằng cấp ngon lành như mình lại đi làm xe ôm thì tí nữa các bạn sẽ hiểu.

Mà xe ôm thì đã sao? Cũng là một nghề chân chính, kiếm những đồng tiền lương thiện bằng mồ hôi, công sức lao động của mình. Thế cũng còn vinh quang hơn khối những ông đi xe sang, đeo vòng vàng mà làm những việc lừa lọc, lặn gian; cũng còn

Chí Phèo và Facebook

hơn những kẻ quyền cao chức trọng mà đi móc họng của dân, bắt dân ói ra, rồi các ông ấy lại cúi xuống vét lên đồ vào mồm.

Ấy vậy nhưng đừng tưởng cứ xách cái xe máy ra đầu đường đứng là thành xe ôm đâu, nó không đơn giản thế, ít ra là đối với mình. Trước tiên là phải có một bộ quần áo hơi cũ kĩ một chút: vì làm xe ôm mà cứ bóng loáng, phẳng lì, thơm tho như đến văn phòng thì sẽ dễ tạo khoảng cách với khách, và trông nó cứ có cái gì đó không ổn lắm, nói đúng ra là bất thường. Mà dân ta thì cứ cái gì hơi hơi bất thường là họ sợ không dám dùng.

Lo xong vụ quần áo thì lại đến vụ cái xe. Mình đi làm thường đi SH, còn vợ mình đi Vespa: hai cái xe này đều không thể dùng làm xe ôm được. Cuối cùng lại phải nhờ thằng em họ.

- Em đang tán cái Trinh hả? Lấy con SH của anh mà đi, để con Wave của em cho anh mượn một thời gian.

- Nhưng người em như con chuột nhắt mà ngồi trên SH thì nhìn rất chướng mắt.

- Con gái giờ không còn yêu bằng mắt nữa, họ yêu bằng mồm, bằng tay và bằng mông em ạ!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Em chưa hiểu lắm!

- Bằng mõm tức là thích ăn ngon, bằng tay tức là thích sờ ví mình để kiểm tra độ dày...

- Thế còn bằng mõng thì sao anh?

- Thế em ngồi trên yên xe máy và ngồi trên ghế xe hơi có khác nhau không?

- Khác chứ anh, ghế xe hơi êm hơn, chắc chắn hơn!

- Thì đó, yêu bằng mõng đó!

Bây giờ thì mình đã ra dáng một anh xe ôm lắm rồi: dép lười, quần áo sờn, con Wave ghẻ tróc sơn. Mình hứng khởi phi xe ra chỗ ngã ba, gần bến xe buýt, nơi vẫn tụ tập khá đông mấy bác xe ôm hay đợi khách. Các cụ nói: “buôn có bạn, bán có phường”, mình làm việc mà xa rời tập thể thì khó tồn tại lắm!

Ồ, hình như mình có duyên với nghề này hay sao ấy, vừa mới chống xe lên, ngồi chưa được hai phút đã có khách đến rồi kìa.

- Dạ, anh đi đâu ạ? Lên em mở hàng luôn!

- Đi bệnh viện!

- Dạ, bệnh viện nào ạ?

Chí Phèo và Facebook

- Bệnh viện nào là tùy mày, vì người nằm viện là mày mà!

- Dạ...

- Mày có biết đây là đâu không mà dám đứng đón khách ở đây? Cái nồi cơm của bọn tao đã bé và khó xới lắm rồi, giờ mày lại định thò tay vào bốc cơm của bọn tao à? Cút ngay!

Đó là lí do vì sao hiện giờ mình thường đứng đợi khách ở cái ngõ nhỏ vắng vẻ này. Ở đây tuy là ít khách nhưng được cái an toàn, không sợ bị các anh ma cũ dẫn mặt vì tội xâm phạm lãnh địa của các anh ấy. Cái nghề này nghe thì tưởng là vất vả mà sao mình thấy nó nhàn nhã thế. Cả ngày có khi chạy được vài ba cuộc, còn không thì toàn ngồi trên xe ngắm các bóng giai nhân qua lại. Đó là một cái thú thực sự, bởi nếu không có nó, xe ôm, với mình, sẽ là một nghề buồn chán lắm!

Bây giờ, nếu bạn ra ngoài đường, thấy một cô em xinh đẹp thướt tha bước qua, bạn gọi giật cô ấy lại rồi hỏi:

“Ôm không em?”, mình tin chắc bạn sẽ bị ăn chửi, thậm chí ăn tát. Nhưng nếu bạn là xe ôm, cô ấy có thể sẽ trả lời: “Có”, hoặc mỉm cười lắc đầu: “Dạ không ạ, có chồng em đến đón rồi!”.

Võ Tòng Đánh Mèo

Như đã giới thiệu lúc đầu, mình rất đẹp giai, đẹp giai đến nỗi dù là xe ôm nhưng nhiều chị em đi qua vẫn phải ngoái nhìn; mấy chị đang hồi xuân, ngồi sau xe mình cứ đến đoạn ổ gà là lại mượn có sát lại, lợi dụng ôm eo, mỗi lần như thế mình đều phải quay lại nhắc nhở: “Dạ, đang trong giờ làm việc, chị nhớ giữ khoảng cách giúp em, em không muốn để chuyện tình cảm riêng tư ảnh hưởng tới công việc”.

Mình lúc đó giữ chức vụ phó phòng, còn trẻ, lại đẹp giai nên nhiều em trong công ty rất quý mến. Chẳng biết các em ấy có tình ý gì với mình không nhưng cũng thấy các em ấy hay quan tâm, nhắn tin hỏi thăm linh tinh. Vợ mình biết rất rõ điều này, và đương nhiên, cô ấy tỏ vẻ khó chịu. Với máu ghen bẩm sinh trong người, cộng với việc thường xuyên lên mạng tìm đọc mấy cái bài viết về ngoại tình công sở, trốn vợ đi ăn phở, cô ấy, không biết từ lúc nào, đã tự đeo vào mắt một cặp kính u ám, bi quan, nhìn đâu cũng thấy ngoại tình, vụng trộm, cũng thấy phản bội, lừa dối. Và cũng không biết từ lúc nào, cô ấy có thói quen kiểm soát điện thoại của mình...

Hôm ấy, vợ chồng đang rất vui vẻ, thế mà mình chỉ vào nhà tắm có vài phút, quay ra đã thấy vợ khóc sục sịt, trên tay vẫn cầm cái điện thoại của mình.

Chí Phèo và Facebook

- Làm sao? Làm sao mà khóc?

- Có một đứa con gái vừa gọi cho anh, nghe thấy tiếng em là nó cúp máy luôn...

- À, chắc người ta nhầm số thôi!

- Nhầm cái gì mà nhầm? Dân số Việt Nam 90 triệu người sao nó không nhầm ai mà lại nhầm vào số anh?

- Ô hay...

- Mà trong 90 triệu dân Việt Nam, có tới hơn 40 triệu là đàn ông, tại sao không thằng nào gọi nhầm mà lại là một đứa con gái gọi nhầm?

- Được, để anh gọi lại xem nó là đứa nào!

Tò te tí... tò te tí...

- O, nó tắt máy rồi em ạ!

- Đấy, thấy chưa, nó biết là đã bị tôi phát hiện nên sợ quá tắt máy đấy mà! Tôi sẽ điều tra bằng được xem nó là con nào! Tôi sẽ xé xác nó ra...

- Ô hay...

Sự việc chỉ có thế thôi, vậy mà vợ mình chất vấn, vùng vằng, hậm hực cả đêm. Sáng hôm sau

Võ Tòng Đánh Mèo

mình đi làm, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Giờ ăn trưa, đang gà gât nhét miếng cơm vào mồm thì lại thấy vợ gọi.

- Anh đang làm cái gì đấy?

- Đang ăn cơm!

- Ăn cơm gì mà yên tĩnh thế? Có phải anh đang ở trong nhà nghỉ không?

- Em bị điên à? Anh mệt không muốn đi ra ngoài ăn nên gọi về phòng ăn một mình.

Đến 3 giờ chiều, vợ lại gọi.

- Anh đang đi đâu đấy?

- Đi đâu? Đang ở phòng làm việc chứ đi đâu?

- Ở phòng làm việc sao em nghe tiếng gió vù vù như là đang chạy xe ngoài đường thế?

- Là gió của cái quạt thôi mà, đấy, anh tắt quạt đi rồi, tin chưa?

Người ta nói, cái khó tạo dựng nhất là lòng tin và cái dễ đổ vỡ nhất cũng là lòng tin. Khi vợ chồng không còn tin nhau, cuộc sống gia đình sẽ thật ngột ngạt, thậm chí là như địa ngục. Đi làm thì gọi điện kiểm tra, về nhà thì chỉ rình rình vồ lấy cái điện

Chí Phèo và Facebook

thoại của chồng để đọc tin nhắn, xem cuộc gọi, rồi thì vắn vẹo, chất vấn. Những giây phút tình cảm, vui vẻ của hai vợ chồng đã thành xa xỉ, thay vào đó là sự ức chế đến tột cùng. Tình trạng này cứ kéo dài rất lâu, đến một lần không thể chịu nổi nữa, mình quát lên:

- Hay cô muốn tôi chuyển sang công ty khác làm cho nó yên ổn?

- Anh sang công ty khác thì sẽ lại có những cô khác. Tôi không yên tâm được!

- Vậy giờ cô muốn sao?

- Tôi muốn anh làm ở một chỗ nào đó mà không có đồng nghiệp nữ, như thế anh mới tránh khỏi cảm dỗi được.

Vâng, đó là lí do vì sao mình chuyển sang làm xe ôm. Xe ôm thì làm quái gì có đồng nghiệp nữ. Cũng chỉ là giải pháp tình thế trong lúc chờ tìm việc khác thôi, chứ chẳng lẽ lại ngồi nhà chơi suốt ngày thì đâu có được. Thấy chồng không còn mặc những cái áo thơm tho, bảnh bao, không còn bị các nữ đồng nghiệp lăng lơ vây quanh, vợ mình hài lòng lắm. Không khí trong gia đình vì thế cũng dễ chịu hơn nhiều. Việc kiểm tra điện thoại, tuy vẫn còn, nhưng

Võ Tòng Đánh Mèo

tần suất và mức độ gay gắt cũng giảm đi đáng kể. Thôi, thế cũng là mừng rồi!

Sáng hôm nay, cũng giống như bao hôm khác, mình lại ra cái ngõ vắng quen thuộc để chờ khách. Ngồi chán chê mà chả được cuộc nào, đang thiu thiu ngủ gật, chợt có người đập đập vào vai mình. Mở mắt ra thì thấy một chị khoảng gần 40 tuổi, khá xinh, ăn mặc sành điệu, nhìn toát lên vẻ sang trọng của tầng lớp thượng lưu. Mình hơi ngạc nhiên vì những người như thế này thì phải đi taxi chứ, sao lại chịu ngồi trên cái Wave ghê này làm gì? Thế nhưng chưa kịp hỏi thì chị ấy đã cất lời:

- Đi nhà nghỉ với chị không?

- Dạ...? Xin lỗi chị, em làm ăn đang hoàng, chỉ bán mồ hôi công sức chứ không bán thân đâu ạ!

- À, chú hiểu lầm rồi! Ý chị là muốn nhờ chú chở chị đi theo dõi thằng chồng chị, chị nghi ngờ nó đưa bồ vào nhà nghỉ, hôm nay chị phải bắt quả tang cho chúng nó hết cãi!

Dương nhiên là mình nhận lời, rồi đi theo chỉ dẫn của chị. Đến một cái ngõ nhỏ, chị ra hiệu cho mình dừng lại rồi nép mình sau cái gốc cây chăm chú quan sát. Lát sau, một con SH chở đôi nam nữ từ

Chí Phèo và Facebook

trong ngõ phóng vụt ra. Chị cuống quýt nhảy lên xe mình rồi giục:

- Bám theo chúng nó, bám theo nhanh!

Mình lập tức rồ ga bám phía sau nhưng vẫn giữ khoảng cách an toàn đủ để không bị phát hiện. Con SH chạy vòng vòng rồi rẽ vào một cái ngõ rất nhỏ. Có lẽ đây là lí do mà chị không muốn đi taxi. Đôi trai gái đó rẽ thêm vài lần nữa rồi chui tọt vào một nhà nghỉ cuối ngõ. Quả thực, nếu không bám sát và được thấy tận mắt thì không ai nghĩ là ở cái ngõ heo hút này lại có một cái nhà nghỉ như thế này.

Đợi cho đôi mèo mả gà vườn đó lên phòng xong xuôi, chị mới giục mình phi thẳng xe vào bên trong. Chị đưa cho thằng lễ tân ít tiền, hỏi nó số phòng rồi quay sang bảo mình:

- Em ở đây chờ chị một lát nhé, chị lên xử lý bọn này!

Nói rồi chị hăm hăm leo cầu thang đi lên. Khoảng 15 phút sau chị xuống. Đôi mắt đỏ hoe, nước mắt vẫn ướt nhòe, đầu tóc rũ rượi, son phấn nhạt nhòa, người chị như vẫn còn run lên vì giận dữ. Mình cũng không muốn hỏi gì thêm vì biết rằng tâm trạng chị đang bị kích động. Rồi mình lẳng lặng dắt

Võ Tòng Đánh Mèo

xe ra, chị cũng âm thầm theo sau. Vừa dắt xe ra tới trước cửa nhà nghỉ, đang lúi húi với lấy cái mũ bảo hiểm thì: “Bốp!!! Bốp!!!”, mình lĩnh hai cái tát trời giáng vào mặt, mắt mờ đi, tai ù đặc. Phải vài giây sau mắt mình mới dần dần nhìn rõ lại được. Đứng trước mặt là vợ mình, cũng đôi mắt đỏ hoe, nước mắt ướt nhoe, người cũng run bần bật vì giận dữ, miệng rít lên thật đáng sợ:

- Tôi biết ngay mà, tôi đã nghi anh từ lâu rồi. Thật không uống công tôi theo dõi anh bao ngày nay. Giờ thì anh còn cãi được nữa không? Thằng khốn nạn...

- Ôi thôi! Chết tôi rồi!

Tình cũ

Nắng vàng đổ từng mảng chói chang xuống những vòm cây mọc san sát nhau thành hàng. Vài giọt nắng hiếm hoi lọt được qua kẽ lá, lung linh nhỏ xuống lớp gạch hồng rộm, râm mát dưới vĩa hè, nhìn như những hoa văn đan xen, rất vui mắt, còn lại thì tất cả tràn hết xuống mặt đường, mênh mang, lênh láng.

Bức tranh trước mặt tôi đầy ánh sáng và xanh tươi là thế, ấy vậy mà chỉ cách một tấm kính thôi, nơi tôi ngồi đây, trong cái quán café này, lại là một bức tranh hoàn toàn khác, bức tranh với gam màu nâu tối, âm đạm và buồn tẻ.

Võ Tòng Đánh Mèo

Buồn tẻ từ những chiếc sofa bọc da xám xịt, từ cái phin café cũ rích đang uể oải nhỏ xuống chiếc ly thủy tinh từng giọt tí tách, đen ngòm như nước sông Tô Lịch, từ bộ quần áo nhẵn nhúm, từ mớ khối thuốc khét lẹt bỏ từ trong lồng ngực đổ ra ngoài theo tiếng thở dài, mang nỗi buồn trĩu nặng và hoang hoải trang trải khắp căn phòng.

Tôi đang nhớ người yêu đấy! Có ai nhớ người yêu mà vui được không? Huống hồ, tôi lại đang nhớ người yêu cũ, trong cái tình cảnh tôi đang bị FA, thế lại càng xót xa! Ngạn ngữ có câu: “Không gì đau khổ bằng ngồi trong cảnh khốn khó hiện tại mà nghĩ lại ngày xưa huy hoàng”.

Quả đúng vậy! Ngày xưa, lúc tôi có em, tôi giống như ông chủ của một cửa hàng bánh mì, thích lúc nào là ăn lúc đó! Sáng ngủ dậy, làm cái! Trưa đi học về đói bụng, làm cái! Tối chuẩn bị đi ngủ, thấy thòm thèm, lại làm cái! Nhiều lúc người mệt, hoặc miệng đắng, chán chả muốn ăn, nhưng sợ người mời túi thân, lại gắng gượng nhai nhệu nhạo một cái cho xong trách nhiệm!

Ấy vậy mà từ ngày chia tay em, tôi nhịn đói suốt, chả được cái nào! Nhiều lúc ra đường, nhìn đủ loại bánh mì lượn lò trước mặt, thèm nhỏ dãi, nhưng

Chí Phèo và Facebook

sợ không đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm, và cũng vì không có tiền mua, nên đành về nhà mút tay cho đỡ thèm.

Tôi quen em tình cò, cũng vào một ngày nắng đẹp. Đó là khi tôi thấy một cô gái với ngón tay cái rướm máu, em đứng dưới gốc cây sưa khóc như mưa. Tôi lại gần, hỏi han ân cần:

- Đau lắm không em? Sao đầu ngón tay lại bị thương vậy?

- Huhu! Tại em ăn kem ốc quế!

- Anh không hiểu!

- Em tưởng cái kem còn dài, em cắn miếng dài, ai ngờ cái kem còn ngắn, em cắn vào tay, chảy máu! Huhu!

- Đưa đây anh giúp!

Nói rồi, tôi cầm lấy tay em, đưa ngón tay bị thương lên mồm mút ngon lành! Em cảm động lắm, nhìn tôi bằng ánh mắt thân thương.

Vậy là chúng tôi yêu nhau từ đó. Có lúc chúng tôi quấn lấy nhau như điều với gió, có khi cãi nhau như mèo với chó, nhưng cũng giống như ngàn vạn

Võ Tòng Đánh Mèo

các đôi yêu nhau khác, một ngày mà không được gặp nhau là cả hai đều ỉu xiu, nhăn nhó!

Tình yêu của tôi và em đẹp như mùa xuân với hoa thơm cỏ lạ, như mùa hạ với điều sáo vi vu, như mùa thu với trời cao lồng lộng, nhưng đến mùa đông, em bỏ tôi đi lấy chồng, để lại mình tôi trong cô đơn, lạnh lẽo tột cùng. Từ ngày em nói chia tay, tôi vẫn lún sâu, ngập ngựa và vầy vùng trong cái mùa đông dài dằng dặc, thê lương ấy...

Thế rồi tôi điên cuồng lao vào tán gái, hòng thoát khỏi cái mùa đông tê tái. Nhưng không hiểu vì tôi dỏ hơi, vì tôi xấu giai, vì tôi nghèo, vì tôi thất nghiệp, hay vì tất cả, mà mãi tôi không thể tán được em nào! Bởi em nào cũng vậy, sau khi nghe tôi tỏ tình thì đều lặng thinh, bịt mồm cười khúc khích, rồi quay mặt đi chỗ khác, miệng lầm bầm: “Thằng thần kinh!”. Duy nhất có một em, nghe xong lời tỏ tình của tôi thì không thấy em ấy chửi, mà lại hẹn đến ngày chủ nhật sẽ trả lời! Tôi hồi hộp đợi từng phút giây. Và dường như, em cũng không thể chờ đợi được lâu hơn nữa, nên tối thứ bảy tôi đã thấy em nhắn tin:

“Anh ơi! Em muốn báo cho anh một tin vui!”

“Cảm ơn em! Anh chờ đợi nó cả tuần nay rồi! Em nói đi, anh nghe nè!”

“Tuần sau em lấy chồng!”

Con điên! Mà lấy chồng thì mà vui, chồng mà vui, chứ tao được cái gì mà vui? Đồ dở hơi!

Những suy nghĩ liên miên của tôi đột nhiên bị cắt ngang bởi một giọng con gái rất hiền, kéo tôi về với thực tại ưu phiền:

- Cho ly sinh tố đưa chuột nhé!

Tôi giật mình! Giọng nói ai nghe quen thế? Đúng rồi, đã mấy năm không gặp, nhưng làm sao mà tôi quên được, là em, người yêu cũ của tôi...

Em đi có một mình, áo hai dây mỏng dính màu trắng tinh với họa tiết chấm bi rất xinh. Ôi! Thân hình kia, vóc dáng kia, đôi mắt kia đã bao lần khóc ướt vai tôi, trong những đêm ghen ngào...

Tôi chậm chậm lại gần nàng, tim đập rộn ràng. Vừa nhìn thấy tôi, nàng reo lên ngỡ ngàng:

- O! Là anh à? Lâu rồi không gặp! Đạo này anh thế nào?

- Anh vẫn thế thôi! Vẫn đắm chìm trong mùa đông lạnh lẽo, đơn côi!

- Sao anh không yêu ai đi?! Anh cứ như vậy, em lại thấy mình có lỗi nhiều!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Để quên một người mà mình đã yêu bằng cả trái tim chân thành thì không dễ đâu em! Nhiều lần, anh cũng muốn mở lòng mình ra để đón nhận tình cảm của những người con gái khác, nhưng không thể, bởi ở bên họ, anh chỉ nghĩ đến em, ôm họ trong lòng mà anh cứ ngỡ rằng mình lại được ôm em...

Không khí đột nhiên lắng xuống! Tôi thấy em sụt sùi, mắt đỏ hoe! Em khóc vì cảm giác tội lỗi, hay vì thương cho sự chung tình đến mức ngốc nghếch của tôi? Tôi cũng chẳng biết nữa, chỉ biết rằng, lúc này, tôi thực sự rất muốn được ôm em vào lòng...

- Anh vẫn nâng niu, gìn giữ món quà Valentine em đã tặng anh hồi còn yêu nhau đấy! Mỗi lúc buồn, tuyệt vọng và nhớ em không chịu nổi, anh lại mang nó ra ngắm nghía, hít hà, để cho những xót xa trong lòng nguôi dịu, để cảm thấy như em vẫn còn gần bên anh...

Anh còn nhớ cả những lần em khóc nhè vì ăn kem ốc quế cắn vào tay, đến nỗi về sau, mỗi lần ăn, em phải lấy cái đĩa cầm vào rồi cầm đĩa đó ăn chứ không dám cầm trực tiếp vào kem nữa...

Nghe tôi gọi lại những kỉ niệm, nàng có vẻ rất xúc động. Tôi nghe rõ hơn tiếng sụt sùi và cả những giọt lệ trực trào ra từ hai khóe mắt long lanh...

Chí Phèo và Facebook

- Anh vẫn yêu em nhiều vậy sao?

- Ủ, nhiều lắm! Anh muốn được một lần cùng em quay lại Đồ Sơn, nơi lần đầu tiên chúng mình gặp gỡ, nơi ta đã có những phút giây đắm say! Em có muốn đi cùng anh không?

- Nhưng em giờ là gái đã có chồng rồi và chồng em cũng ghen kinh lắm! Anh không sợ sao?

- Sợ gì chứ? Anh chả sợ gì hết! Chỉ cần được ở bên em, anh chấp nhận thị phi, đàm tiếu của dư luận, chấp nhận mọi gian khổ, hiểm nguy!

Bỗng có tiếng nhốn nháo, hỗn loạn bên ngoài quán khiến cuộc trò chuyện của tôi và nàng bị cắt ngang. Chúng tôi cùng tất cả khách trong quán đồng loạt chạy ra ngoài nghiêng ngó. Có đánh nhau rồi! Một thằng đàn ông to như con khủng long, lực lưỡng, đầu trụi lủi, da đen thui, đang túm cổ anh bảo vệ của quán dấm đá túi bụi, giật gổ liên hồi. Dù anh bảo vệ đã gục xuống, máu me bết be nhưng thằng đó vẫn không có dấu hiệu sẽ dừng lại, hấn như một con thú hoang, điên cuồng, gầm rú nhào tới như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi. Nàng thấy vậy thì lập tức lao đến, níu tay gã đàn ông hung hăng đó lại, giọng van nài:

Võ Tòng Đánh Mèo

- Mình ơi, em xin mình, đừng đánh nữa, chết người đấy!

- Em bỏ ra, để anh đập chết thằng này!

- Trời ạ! Em đợi mãi không thấy anh vào, tưởng anh đi đâu, hóa ra anh ở ngoài này đánh người! Nhưng người ta làm gì mà anh lại đánh người ta?

- Em không biết thôi, lúc em đi qua, mồm nó há hốc, mắt nó sáng lên, nhìn chăm chú vào mông em, rồi nó cười hềnh hếch, khen mông ngon thế! Như vậy có đáng bị đánh không? Em bỏ ra, để anh đánh chết thằng này...

Tự nhiên, tôi thấy chân tay rụng rời! Hóa ra, cái thằng khủng long hung hãn này là chồng nàng sao?

Tối hôm ấy, tôi nhận được tin nhắn của nàng, giọng đầy giận hờn, trách móc:

“Sáng nay anh đi đâu vậy? Lúc can ngăn chồng em xong, quay ra thì anh đã biến mất rồi! Đi đâu mà không nói với em một lời? Còn vụ cùng em quay lại Đồ Sơn, nơi lần đầu ta gặp gỡ và có những phút giây đắm say thì anh tính sao?”

Tôi đọc xong thì lập tức nhắn tin trả lời:

Chí Phèo và Facebook

“Thôi em ạ! Anh nghĩ, chuyện tình yêu của chúng mình hãy để nó ngủ yên, hãy xem nó như một kỉ niệm đẹp! Giờ em đã có chồng, đừng để chút cảm xúc nhất thời làm tổn hại đến hạnh phúc một đời. Như thế không nên đâu! Thật đấy!”

Bạn tôi

Tôi không biết các bạn thế nào, nhưng tôi thì có rất nhiều bạn bè, và điều đó khiến tôi rất tự hào. Bạn của tôi đa dạng lắm, đủ mọi tầng lớp và lứa tuổi: từ những hotgirl chân dài đến nách, nhìn rất phong cách, cho tới các bác trung niên vui tính, hồn nhiên; từ những bạn sinh viên đói kém triền miên đến các đại gia lắm bạc nhiều tiền. Tóm lại là tôi rất nhiều bạn. Theo danh sách cập nhật mới nhất tính đến 5 giờ chiều nay thì hiện tại số lượng bạn bè của tôi có khoảng gần năm nghìn người (không kể một số người đã bị tôi chặn vì suốt ngày gửi tin nhắn spam và quảng cáo).

Chí Phèo và Facebook

Trong gần năm nghìn bạn bè đó, tôi chỉ biết và trò chuyện với khoảng ba người, còn lại thì tôi chưa từng nói chuyện và cũng không biết họ là ai. Nhiều thằng để cái ảnh trên avatar xấu như ma, tóc tai lòa xòa, nhuộm xanh, nhuộm đỏ, nhuộm tím hoa cà, nhìn như lông gà. Rồi thỉnh thoảng lại có mấy em gái teen kute nhà giàu, đăng hình khoe mới mua được chú cún cực xinh. Dẫu vậy, tôi phải rất khó khăn mới tìm thấy chú cún bởi đập vào mắt tôi là bộ ngực của em ấy to ụnh, chiếm hơn hai phần ba màn hình.

Đó là về mặt hình ảnh, còn về phần nội dung, tức là status ấy, cũng không dễ chịu hơn là mấy! Những status mang tính thông báo hoặc chia sẻ tâm tư tình cảm thực sự và chính đáng thì không sao, đằng này, thường xuyên là những status cộc lốc và vô nghĩa, kiểu như: “Đói bụng quá!”, “Buồn ị quá!”...

Đùa! Đói thì vào bếp lục com nguội mà ăn, ngồi đấy kêu thì hết đói chắc? Còn buồn ị thì phải vào toa lét chứ, ngồi đấy đợi nó vãi ra sao? Có vẻ như nó nói thật thì phải, vì lát sau lại thấy nó đăng một cái status khác: “Chán quá! Hết giấy vệ sinh rồi!”.

Dẫu vậy, trong danh sách bạn bè của mình, tôi rất có cảm tình với một cô bé có nickname cực kỳ dễ

Võ Tòng Đánh Mèo

thương: “Thỏ bông trụi hết lông”. Cô bé này có bộ mặt rất hiền, toát lên vẻ thánh thiện, đăng ảnh cũng rất kín đáo, status rất ý nghĩa, tôi ưng lắm! Vậy là tôi chủ động nhắn tin làm quen, gọi chuyện. Nhắn một lần không thấy em ấy trả lời, tôi lại nhắn tiếp lần hai, lần ba, vẫn không thấy trả lời. Nhưng tôi không nản, bởi một người con gái như em, hẳn là rất nhiều anh vây quanh, tán tỉnh, em kiêu cũng là điều dễ hiểu.

Tôi vẫn kiên nhẫn tiếp tục nhắn và chờ đợi. Để rồi, sự chân thành và thiện chí của tôi đã được đền đáp. Tôi sượng đến phát điên khi trên news feed hiện lên thông báo: “Thỏ bông trụi hết lông đã nhắc đến bạn trong bình luận của cô ấy”. Tay tôi cuống cuồng, tim tôi run rẩy, hồi hộp click chuột vào cái thông báo ấy: “Tin hót: KHUYẾN MÃI THẺ NẠP MẠNG VIETTEL. Mình đã thử và thành công. Hiện nay, một nhóm hacker đã... Cách làm chi tiết như sau...”

Tôi gục xuống bàn, thất vọng và chua chát! Tôi trao cả tấm lòng và sự chân thành, để rồi em trả lại tôi cái thứ lừa đảo này sao?

Rồi tới chiều qua, một em mặt xinh như hoa, nhưng lại đăng cái ảnh em ấy đang khóc sụt sùi, bò lê dưới nền nhà, kèm theo một đoạn status dài và vô cùng xúc động: “Mọi người ơi, ông nội mình

Chí Phèo và Facebook

bị ung thư giai đoạn cuối, nằm liệt giường hơn hai năm qua. Mình vừa nghe tin nội đã đột ngột qua đời, nhưng vì ở xa không về kịp, chẳng biết làm gì hơn, chỉ biết chụp ảnh up lên face. Mọi người hãy like status này để nó đạt 1000 like giúp ông nội mình hồi sinh, các bạn nhé!”

Tôi không like, chỉ comment: “Ông nội bạn có đứa cháu như bạn thì mình nghĩ việc ông chết đi có khi lại là sự giải thoát cho ông đấy!”

Đùa! Nếu like mà giúp hồi sinh người chết thì đóng cửa bệnh viện hết đi, rồi bác sĩ, y tá ra đường quét lá, làm nghề bom vá, bán trà đá cho đời nó thanh thản!

Đối tác chiến lược

Tôi có một đối tác người châu Âu, đợt này, hấn ta sang Việt Nam khảo sát thị trường để cùng tôi hợp tác làm ăn. Để tỏ lòng mến khách và cũng vì lần đầu tiên hấn sang, nên đích thân tôi phải ra tận sân bay đón.

Trên đường từ sân bay về khách sạn, hấn tỏ ra khá lạ lẫm và phấn khích khi ngắm những dòng người xe đông đúc, chật chội của phố phường Hà Nội, những ngôi nhà đủ sắc màu, san sát nhau, nhô ra thụt vào, cả những em gái xinh tươi, non trẻ, mặc những bộ trang phục mát mẻ, khoe ngực trước, hở đùi sau, da trắng phau phau.

Lúc đi qua cổng một trường đại học, thấy rất nhiều các quán trà đá liên tiếp nhau, quán nào cũng có vài sinh viên ngồi lê la, túm năm chụm ba, cầm quyển sổ lên nghiên cứu, đăm chiêu, rồi một bà chị chăm chú ghi ghi, chép chép. Hắn ta lạ lắm, quay sang hỏi tôi:

- Bà kia đang ghi gì vậy? Còn mấy bạn kia, đang đọc gì mà căng thẳng thế?

Câu hỏi của hắn làm tôi giật mình. Làm sao tôi dám nói là họ đang tính lô, đang ghi đề? Nói thế, sẽ làm mất đi ấn tượng tốt đẹp của hắn về Việt Nam, rồi hắn lại đổi ý, không muốn đầu tư làm ăn nữa thì toi!

- À, đợt này trời nóng, lại đang mùa thi, nên các bạn sinh viên tranh thủ mang sách ra ôn bài, học nhóm ấy mà!

- Thế còn người đàn bà đang ghi chép kia?

- Đó là cô giáo, cô đang giảng lại những chỗ mà học sinh chưa hiểu, hoặc chưa kịp giảng lúc ở trên lớp!

- Tao khâm phục sự hiếu học của sinh viên Việt Nam quá! Dưới thời tiết nắng nóng, bụi bặm như vậy mà chúng nó vẫn học tập miệt mài! Thật đáng ngưỡng mộ!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Đúng vậy! Có lẽ vì thế nên tỉ lệ đỗ tốt nghiệp cấp 3 và đỗ đại học của Việt Nam chúng ta luôn cao nhất nhì thế giới! Với đà này, chỉ vài năm nữa thôi, Việt Nam chúng ta sẽ chính thức phổ cập đại học!

- Sang đây mới thấy, nền giáo dục của châu Âu chúng ta đã tụt hậu so với Việt Nam một khoảng cách rất xa rồi! Hiện nay, chúng ta mới chỉ phổ cập mầm non thôi! Đợt này về, dứt khoát tao phải gửi hai thằng con tao sang Việt Nam du học!

Thế rồi, lúc đi qua đường Láng, là phố cầm đồ nổi tiếng nhất Hà Nội, thằng Tây đó lại tiếp tục thắc mắc:

- Cái phố này nhiều cửa hàng giống nhau thế? Khách cứ mang xe máy vào đó, rồi lại cầm tiền và đi bộ ra là sao?

- À, đây là dịch vụ gửi đồ! Khách sẽ gửi đồ ở đó, rồi lấy tiền, khi nào muốn lấy đồ thì lại quay lại!

- Lạ quá! Ở bên Tây, bọn tao muốn gửi đồ thì phải mất tiền, còn ở Việt Nam, vừa gửi được đồ, lại vừa có tiền, thật quá là hay! Thế nếu, tao muốn gửi luôn một món đồ ở đó và không muốn quay lại lấy nữa thì có được không?

Chí Phèo và Facebook

- Được chứ! Thậm chí, người ta còn trả cho mày nhiều tiền hơn!

- Tốt rồi! Lần sau sang Việt Nam, nhất định tao sẽ mang vợ theo để gửi vào đó!

Được một lát, nó lại tiếp tục thắc mắc:

- Sao phố này nhiều nhà treo biển giống nhau thế? Cái biển đó nghĩa là gì vậy?

- Là nhà nghỉ đó mày!

- Nhà nghỉ dùng để làm gì?

- Nó cũng giống như khách sạn, nhưng nhỏ hơn, rẻ hơn, và chủ yếu phục vụ các đôi trai gái!

- Các đôi trai gái vào đó làm gì?

- Hỏi khó quá! Để tìm những phút giây êm ái, thư thái, để tránh rét mùa đông, tránh nóng mùa hạ, tránh lá vàng mùa thu và tránh sương mù mùa xuân. Và quan trọng nhất là để tránh bố mẹ, tránh người quen, bạn bè, tránh vợ, tránh chồng. Hiểu chưa?

- Thế mấy đứa con gái mặc quần soóc, áo hai dây, dáng phây phây đang đi lại trong ấy làm gì vậy?

- À, chúng nó là nhân viên nhà nghỉ!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Vậy tao cóc về khách sạn nữa đâu, tao muốn vào nhà nghỉ!

- Nhưng tao đặt khách sạn 5 sao cho mày rồi mà!

- 5 sao cũng hủy! Tao thích vào nhà nghỉ!

Thấy nó dứt khoát như thế, tôi cũng đành chiều, không muốn làm phật ý nó. Từ lúc thăng Tây vào nhà nghỉ là nó tắt máy luôn, tôi không thể liên lạc được với nó. Hai hôm sau đó cũng vậy, vẫn không thấy thông tin gì. Đến sáng ngày thứ ba thì tôi thấy có cuộc gọi từ một số máy bàn. Tôi bắt máy, chưa kịp nói gì thì đã nghe giọng nó cuống quýt:

- Mày ơi, đến nhà nghỉ hôm trước cứu tao với!

- Sao vậy?

- Tao bị con cave nó lừa, lúc tao vào nhà tắm thì nó lấy hết hành lý, tiền bạc, điện thoại, quần áo của tao chạy mất luôn. Giờ tao chẳng còn đồng nào mà trả tiền phòng, bị chủ nhà nghỉ nó giữ lại, tao phải vào mail mới tìm được số điện thoại của mày đấy! - Vậy còn cái vụ khảo sát thị trường, rồi hợp tác làm ăn, mày tính sao?

- Tiên sư mày! Giờ tao quần còn cóc có mà mặc, đầu tư cái khi gì nữa! Đến cứu tao nhanh lên!

Hôi bia

Tôi là phóng viên được cử xuống tận hiện trường vụ hôi bia để viết bài. Lúc tôi có mặt ở hiện trường thì gần như không còn dấu tích của vụ hôi bia nữa, chỉ thấy đoạn đường đó lổn nhồn toàn đá hộc, hai bên vỉa hè thì lổ nhố những đám người tụ tập rất đông.

Thấy tôi ngơ ngơ, một phụ nữ trung niên tiến lại và đon đả chào mời:

- Mua bia không cháu? Bia mới hôi hôm qua xong, còn tươi lắm!

- Bao tiền một lon?

Võ Tòng Đánh Mèo

- Chỗ người nhà, lấy cháu 5 nghìn.

- 2 nghìn bán không?

- Trả rẻ thế? Cháu có biết cô đã phải chiến đấu, giành giật, đánh đổi cả liêm sỉ, cả danh dự mới cướp được số bia này không?

- Nếu quy ra danh dự của cô thì cháu chỉ trả 1 nghìn, thế có khi vẫn hớ đấy! Bởi vì nó mất giá lắm rồi!

Mua bán xong, tôi cầm lon bia ra ngồi dưới gốc cây bên đường rồi giật nắp tu ừng ực cho đỡ khát.

Đúng là bia hơi có khác, uống chẳng thơm gì, chỉ thấy hơi sì. Tôi quay sang lân la bắt chuyện với một ông cụ bên cạnh:

- Cụ ơi, sao chỗ này lại tụ tập đông người thế cụ nhỉ?

- À, chúng tôi ngồi chờ xe chở hàng đi qua để hơi của mà! Giống như hơi bia hôm trước ấy!

- Nhưng bây giờ đi qua đoạn này, tài xế họ cảnh giác rồi, chẳng néo hàng hóa cẩn thận, đi chậm rãi, làm sao mà có hàng rơi cho cụ với mọi người hơi được chứ?

Chí Phèo và Facebook

- Cậu không thấy sao? Chúng tôi đã cho đặt rất nhiều tảng đá học to khắp mặt đường, leo qua những khối đá ấy chắc chắn ô tô sẽ bị nghiêng, hàng hóa có buộc cẩn thận cỡ nào thì cũng phải văng ra...

- Thế cơ ạ? Vậy từ sáng đến giờ cụ hôi được nhiều chưa?

- Hôm nay là giữa tuần, xe đi lại ít nên cũng không ăn thua, mới được có ba chai nước mắm, hai con gà và một cái nồi com điện. Nếu là ngày cuối tuần chắc chắn phải được gấp ba bốn lần thế này.

- Ôi, ngon thế cơ ạ?

- Đương nhiên! Bà con khu này giờ nghỉ buôn bán, bỏ ruộng nương, trẻ con cũng nghỉ học, tất cả chuyển sang nghề hôi của hết. Lão thấy như thế là đúng đấy! Cậu tính xem, làm ruộng vất vả, cực nhọc quần quật cả năm cũng chỉ được vài tạ thóc, trong khi đi hôi của thế này thì chỉ một lúc là có vài trăm nghìn luôn. Ví dụ như vụ hôi bia hôm trước, lão tay yếu, chân chậm, mắt mờ rồi, thế mà vẫn còn vồ được 3 thùng, bán đi cũng được gần 5 trăm. Giá như lão mà còn thanh niên, còn có sức đập được chúng nó ra, còn sức giành giật thì có khi hôm ấy lão phải kiếm được cả triệu bạc chứ chả ít! Mong sao trời thương,

Võ Tòng Đánh Mèo

cho lão sức khỏe để lão đi hôi được đều đặn, có thu nhập ổn định, chứ giờ mà ốm đau, nghỉ một ngày là tiếc đứt ruột cậu à!

- Dạ, cụ cứ lo xa quá, con trông cụ vẫn khỏe mạnh lắm, chắc vẫn còn phải đi hôi được vài năm nữa!

- Hi vọng thế! Mà, hình như cậu không phải người vùng này?

- Vâng, con là nhà báo ở nơi khác về đây viết bài thôi ạ!

- Nhà báo thật á? Vậy cậu chụp ảnh lão rồi đăng lên báo được không? Lão thích lên báo lắm!

- Dạ được ạ, cụ tạo dáng đi, để con chụp!

- Không, không phải chụp bây giờ, đợi tí nữa, lúc lão đang hôi của ấy, lúc đó hãy chụp, mà nhớ chụp rõ mặt nhé, thế mới nổi tiếng được. Giống như cái bà gì ở đầu phố ấy, cái ảnh bà ấy ôm thùng bia vừa cướp được rồi cười toe toét được đăng rộng rãi trên rất nhiều các trang mạng, bên dưới là hàng chục ngàn lượt like và còm-men, dấu hầu hết đó là những còm-men văng tục chửi bậy thì cũng vẫn đáng tự hào lắm chứ...

Chí Phèo và Facebook

Câu chuyện của tôi và ông cụ bị cắt ngang khi có một thằng nhỏ hùng hục chạy từ đầu phố về rồi hét hải thông báo:

- Có một chiếc xe tải chở lợn sắp đi qua, mọi người chuẩn bị sẵn sàng hôi lợn!

Đúng thật, chiếc xe chở lợn đang rì rì tiến tới. Lúc lẩn qua những tảng đá hộc, nó nghiêng ngả, xiêu vẹo như chực đổ. Tiếng lợn kêu eng éc đầy thảm thiết trên thùng. Một con khỏe nhất húc tung cái thanh chắn ở đít xe rồi phi xuống đất, tức thì, cả đàn ồ ạt nhao theo. Chỉ chờ có thế, đám người châu chực ở ven đường nãy giờ đồng loạt xông ra, tất cả nháo nhác, người túm chân, kẻ chụp đuôi, kẻ vỗ đầu, tiếng người la hét, tiếng lợn gào thét tạo nên một khung cảnh hoảng loạn nhưng khá vui mắt. Cuộc cướp giật đã xong, có kẻ may mắn, hả hê với những hai con lợn quắp trên tay, có kẻ thì tiu nghỉu vì chẳng được con nào.

Thật tiếc là ông cụ vừa nói chuyện với tôi lại rơi vào trường hợp không may mắn ấy, lão cứ ngồi thừ ra trên vỉa hè, mặt ngệt đi, nhìn đến tôi. Tôi bèn tới gần lão rồi hỏi han an ủi:

- Thôi, không sao cụ ạ! Còn nhiều cơ hội khác mà!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Lão suýt bắt được nó rồi đấy, nhưng tại nó giãy khỏe quá, còn tay lão thì yếu, nên không giữ được. Chỉ bực mình một điều là đã không vồ được thì chớ lại còn bị nó ị một bãi ra tay!

Thế nhưng lão ấy chẳng buồn được lâu, bởi chỉ một lát sau lại có một xe tải chở Kotex chạy qua. Lần này, lão không còn chịu cảnh tay trắng nữa mà đã cướp được tới hai bịch Kotex khá to, loại siêu mỏng, có cánh. Tôi lại gần chia vui với lão:

- Sướng nhé, hai bịch này mà bán thì cũng được hơn trăm là ít, cụ nhỉ?

- Đáng bao nhiêu mà bán hả cậu?! Tôi sẽ mang về cho đứa cháu gái nhà hàng xóm dùng, nhà nó nghèo, chả mấy khi được dùng cái này, nhìn thương lắm!

Lại một chiếc xe tải nữa đang chạy tới. Tôi quay sang nhìn lão rồi giục:

- Có xe đến kìa cụ, sao cụ và mọi người không chuẩn bị hơi đi?

- Xe chở phân đấy cậu ạ! Bọn tôi tuy làm nghề hơi của thật, nhưng cũng biết điểm dừng, cũng phải có lòng tự trọng của mình chứ, đến cả phân mà cũng vồ nữa thì nhục quá!

Vì sao em vẫn ê?

Mình là gái, quê Yên Bái, tròn 20 tuổi vào năm ngoái. Nói về nhan sắc thì nhìn xuống không ai bằng mình, nhìn lên mình cũng chẳng kém ai.

Mình có đôi mắt đen láy, long lanh, mỗi tội bị lác, nhưng mà chỉ lác cái mắt bên trái thôi, bên phải vẫn bình thường; miệng lúc nào cũng tươi rói nhờ hàm răng trên vâu lên, gần chạm mũi; da mặt rất mịn màng, nhẵn thín, căng mọng, mỗi tội mụn trứng cá và mụn đầu đinh mọc chi chít. Thêm nữa, mình cũng rất biết cách ăn diện bằng những chiếc quần soóc ngắn đến tận hông, áo phông trong suốt như túi ni lông, ngực thường xuyên thả rông.

Võ Tòng Đánh Mèo

Ấy vậy mà không hiểu một điều tại sao mình vẫn chưa có người yêu, trong khi mấy đứa bạn mình, toàn những đứa vừa điêu vừa kiêu, thì lại được rất nhiều anh ngỏ lời yêu, rồi sẵn đón nuông chiều, cho tiền chi tiêu, dẫn đi ăn bún riêu. Họ có lú có đôi hạnh phúc biết bao nhiêu, còn mình sao vẫn lẻ loi trong những đêm cô liêu.

Thực ra thì cũng có vài ba anh tán tỉnh mình chứ không phải là không có. Nhưng các anh ấy cứ như những cơn mưa bóng mây, chợt đến rồi lại vội đi ngay, để lại mình bơ vơ ngẩn ngơ loay hoay...

Ví như lần ấy, có anh chàng nhìn rất ngoan, buổi đầu hẹn hò rủ mình đi ăn bún ngan. Lúc ăn, mình lấy hộp tương ớt để cho vào bát bún thì xóc và bóp mãi nó không chịu ra mặc dù tương vẫn còn rất nhiều, chắc tại lâu lắm không có ai ăn nên chỗ tương ở phần miệng hộp đã khô cứng lại. Mình nghiến răng gồng hết sức bóp thật mạnh thì nghe tiếng “Roẹt!!!”. Cả bãi tương to tướng phụt thẳng vào mặt chàng, tương bắn cả vào mắt, xộc vào lỗ mũi, chảy ròng ròng xuống cổ, nhò tong tong xuống áo... Chàng ta rú lên rồi chạy thẳng vào toilet chùi rửa. Lát sau ra thấy hai mắt chàng đỏ ngầu, bóng rât. Thành ra cả bữa chàng chẳng ăn được miếng nào, cứ ngồi dụi mắt, ôm mặt xuyết xoa vì xót, vì đau, làm mình lại phải ăn luôn hộp

Chí Phèo và Facebook

cả bát bún của chàng. Đợi mình ăn xong, chàng chở mình về, mình ngồi sau xe, gục đầu vào lưng chàng rồi hỏi bằng giọng nũng nịu:

- Hôm nào mình lại đi ăn nữa anh nhé?

- Để anh xem đã, có gì anh sẽ gọi!

Chả biết anh ấy xem cái gì mà từ đó đến nay đã hơn hai năm rồi vẫn chưa thấy anh ấy gọi lại.

Anh thứ hai thì không rủ đi ăn mà lại đưa đi dạo. Đó là một buổi chiều, gió dịu dịu, nắng hiu hiu. Anh chở mình vòng vèo rồi dừng lại ở bên một ao bèo, cạnh vườn dưa leo, hai đứa đứng tình tứ ôm eo. Cách đây không xa, có một đám thanh niên cởi trần mặc quần đùi, da đen thui đang đá bóng rất vui. Bất chợt, quả bóng bật ra và lăn tới chỗ mình. Anh thủ môn hùng hục chạy theo nhặt bóng. Mình thấy vậy thì nhảy ra rồi hô to:

- Để em đá cho!

Thế nhưng hình như anh thủ môn này bị nặng tai hay sao ấy mà vẫn thấy anh ấy cầm đầu chạy tiếp. Kê, mình cứ đá. Bóng nảy lên đúng tầm chân, mình lao tới tung một cú vô lê cực mạnh bằng mu bàn chân phải theo tư thế ngả bàn đèn. BỤP!!! Bóng đi rất căng và chính xác, trúng giữa chỗ hiểm của

Võ Tòng Đánh Mèo

anh thủ môn. Sau tiếng hét đau đớn, anh ta nằm vật ra đất, hai tay ôm chặt lấy cái chỗ bị đau, quần quai, giầy giụa, mắt trợn ngược, miệng ú ớ không thành tiếng. Đám thanh niên đang đá bóng thấy đồng đội bị nạn thì lập tức chạy lại, rồi một thằng hét lên:

- Nó bị thọt dái lên cổ rồi! Đưa nó đi cấp cứu mau, nhanh không là hỏng mất!

Một tên khác lao tới túm ngay lấy cổ áo của anh bạn đi cùng mình rồi gằn giọng:

- Đ.m mày! Bạn gái mày đá thọt dái em tao, mày còn không mau đưa em tao đi cấp cứu? Nó mà có mệnh hệ gì thì tao sẽ chém chết cả họ mày!

Sau khi đưa thủ môn đến bệnh viện, không thấy anh ấy quay lại đón mình nữa. Đó là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng anh ấy đưa mình đi chơi...

Anh thứ ba thì buổi đầu hẹn hò lại rủ mình đi xem phim. Thực ra thì trước đến giờ mình ít khi xem phim lắm. Nếu có xem thì cũng đợi lúc vắng vẻ rồi đóng cửa xem một mình, và phải đeo tai nghe. Thế nên, trong khi anh đang chảy nước mắt vì thương cho số phận bất hạnh của nhân vật trong phim thì mình cũng chảy nước mắt vì ngáp ngủ. Sau khi cố

Chí Phèo và Facebook

gắng ăn hết hai túi bỏng và hút cạn hai cốc Pepsi, mình ngả đầu vào vai anh thì thầm:

- Anh xem vui vẻ nhé! Em ngủ tí đây! Lúc nào đến cảnh nóng thì gọi em!

Đang ngủ ngon, chợt thấy anh đập đập vào vai, mình choàng tỉnh rồi hỏi anh bằng giọng hốt hải:

- Đến cảnh nóng rồi hả anh? Đâu? Đâu?

- Không phải cảnh nóng, anh chỉ nhắc em là ngủ thì ngáy nhỏ thôi, em ngáy to quá mọi người không nghe được diễn viên đang nói gì, họ đang chửi ầm lên kia kìa.

Mình âm ừ rồi lại gục xuống vai anh ngủ tiếp. Được một lát lại thấy anh đập đập:

- Gì nữa đây anh? Đã bảo đến cảnh nóng hãy gọi em cơ mà!

- Em ngồi thẳng dậy đi, anh phải ra nhà vệ sinh chùi rửa tí đã!

- Sao thế?

- Nước dãi của em chảy ướt hết vai áo anh rồi, mùi lại kinh kinh, chịu không nổi em ạ!

Võ Tòng Đánh Mèo

Nói rồi anh phi thẳng vào nhà vệ sinh, rất lâu, rất lâu mà không thấy anh quay lại. Mình chạy đi khắp các nhà vệ sinh nam để tìm anh nhưng cũng không thấy, gọi điện thì anh tắt máy...

Sau mấy lần tưởng như tình yêu đã gõ cửa, ấỵ vậy mà cuối cùng lại ngã ngửa vì chưa một lần được nếm vị ngọt của tình yêu. Đang lúc sốt ruột thì có đũa bạn mách nước:

- Hay mày đi chùa cầu duyên đi, biết con Tung không? Cũng ế như mày đấy, thế mà đi chùa phát là có luôn.

- Có người yêu luôn á?

- Không, có thai luôn!

Nghe vậy, mình cũng muốn thử một lần xem sao. Sắp cái lễ lên chùa, nếu được thì tốt, không thì cũng coi như là một cách để tìm sự thanh thản trong tâm hồn. Thấy mình ngơ ngác trước cổng chùa, mấy bà bán hàng đã đơn đả chào mời:

- Vào chùa cầu duyên hả em? Để chị sắp lễ cho, lễ chị sắp chuẩn lắm!

- Giá cả thế nào chị?

Chí Phèo và Facebook

- Giá chung thôi, lễ 20 nghìn thì chỉ có hương và hoa, 50 nghìn thì có thêm hoa quả, 70 nghìn thì thêm chai rượu nữa, tùy em chọn!

- Sắp cho em cái lễ 10 nghìn, đầy đủ hoa quả và rượu nhé!

Mình kính cẩn đặt lễ, thắp hương rồi quỳ rạp xuống nền, lẩm rầm khấn vái. Lúc ngẩng đầu lên thì thấy một con bé đứng ngay phía trước, chống hông vào mặt mình, hình như nó cũng vừa đặt lễ và cũng đang chấp tay khấn vái.

- Con điên kia, tao đang quỳ khấn mà mày đứng trước mặt tao thế à? Hóa ra nãy giờ tao toàn vái hông của mày sao? Mày có tin tao đập vỡ mặt mày ngay tại đây không? Mày ăn gì mà ngu thế? Cái loại đàn bà vô duyên như mày thì có chó nó yêu, đi chùa làm gì cho mất công. Biến đi chỗ khác để bà khấn!

Con bé nghe xong thì sợ xanh mặt rồi từ từ lần mất. Khấn vái xong xuôi, mình chậm chậm rảo bước văn cảnh chùa, rồi ngồi nghỉ ở một cái ghế đá cũ dưới gốc cây đa đang nở hoa bung bét. Một cảm giác rất bình yên trào dâng trong lòng. Đúng là cảnh chùa thanh tịnh có thể khiến con người ta thánh thiện hơn, thanh thản hơn, trong trẻo hơn, nhẹ nhàng hơn và biết mở lòng yêu thương nhau hơn. Đang thả hồn

Võ Tòng Đánh Mèo

theo những xúc cảm thư thái, chợt một giọng nói nhẹ nhàng bên tai kéo mình về với thực tại:

- Xin lỗi, anh có thể ngồi cạnh em không?

- Dạ... được ạ!

Anh chàng này nhìn cũng khá ổn, khuôn mặt vuông vức, má bánh đúc, sơ mi cài hết cúc, trông rất nghiêm túc. Hình như anh ấy có ý định tán tỉnh mình thì phải?! Chẳng lẽ vừa mới dâng lễ xong mà đã có tác dụng rồi sao? Biết thế này đi chùa từ hồi còn học cấp 2 có phải ngon không!

- Em có hay lên chùa dâng hương không?

- Dạ có ạ! Tuần nào em cũng đi, em thích sự bình yên và thanh thản nơi đây...

- Vậy, ngoài đi chùa, em còn sở thích nào nữa không?

- Nhà em nuôi tới ba con chó, em rất thích chơi đùa với chúng, cho chúng ăn, rồi tắm, rồi chải lông cho chúng, đi ngủ cũng ôm chúng lên giường, xa chúng một ngày là nhớ không chịu nổi. Em yêu động vật lắm, đặc biệt là chó!

- Nghe em nói vậy, anh ước gì mình là con chó! Con gái bây giờ hầu như là thực dụng, ham vật

Chí Phèo và Facebook

chất, tìm được người con gái thích đi chùa, lại biết yêu thương động vật như em thật là hiếm lắm! Mà, lát nữa, anh có thể mời em ăn trưa không? Em nhận lời nhé?

- Dạ... vâng ạ!

- Thế em thích ăn gì?

- Mình đi ăn thịt chó anh nhé? Lâu rồi em không được ăn, thèm quá!

- À... ừ... Đợi anh tí, anh có điện thoại...

Rồi anh chàng vội vã đứng dậy, vừa nói chuyện điện thoại vừa bước dần ra phía cổng. Ấy vậy mà quay đi quay lại đã không thấy anh ấy đâu nữa. Mình chạy khắp sân chùa, ra cả ngoài vườn, ngoài đường tìm mà cũng không thấy. Chán thật! Tưởng sắp được bữa thịt chó no nê, ai ngờ... Đã dăng lễ lên chùa khẩn vái mà tình hình vẫn không khả quan. Phải làm sao để mình có người yêu đây? Haizzzz!

Valentine của tôi

Mấy năm trước thì không sao, nhưng năm nay, vào những ngày này, khi Valentine đang đến rất gần, mặt tôi lúc nào cũng bồn thần, nhìn như thằng điên. Lí do là bởi tôi đang tán một em rất xinh, cực thông minh, quê Quảng Ninh.

Tôi đã ngỏ lời yêu rồi, nhưng em ấy bảo là cứ đợi qua Valentine này đã, xem tôi thể hiện thế nào rồi mới quyết định có nhận lời yêu hay không.

Đây là lần đầu tiên tôi phải chờ đợi câu trả lời sau khi tỏ tình, vì với mấy em trước, ngay sau khi tỏ tình là tôi đều nhận được câu trả lời ngay. Các em ấy tính nết khác nhau, sở thích, quan điểm cũng khác

Chí Phèo và Facebook

nhau, thế nhưng câu trả lời thì lại rất giống nhau, và đều là: “Thằng điên! Mày vừa ở trại tâm thần ra à? Biến đi không tao đập chết bà mày giờ!”

Thế nên, lần này tôi cực kỳ hi vọng! Với một thằng mà hơn hai chục năm nay chỉ loay hoay tự giải quyết một mình, thì cái hi vọng này nó quý giá biết nhường nào. Tôi quyết định sẽ dành cho nàng một Valentine thật đẹp, thật hoành tráng, khiến nàng phải choáng váng, để nàng hiểu rằng tôi hoàn toàn xứng đáng được nàng yêu.

Nhưng đó cũng là lí do khiến tôi bồn thần như thằng điên, bởi muốn hoành tráng thì phải có tiền. Mà tiền thì tôi đã tiêu hết ngay từ hôm đầu tháng, đến nỗi dạo này tôi phải nhịn ăn sáng, trưa cũng chỉ dám ăn qua loa, chớp nhoáng. Vay bạn bè cũng không thể, vì tôi hiểu, vào những ngày này, thằng nào cũng đang tối tăm mặt mày. Thằng có người yêu thì phải xoay tiền mua quà cho người yêu, thằng chưa có thì phải đầu tư để nhanh chóng mà có. Thành ra, bạn bè chẳng thể là nơi để tôi bầu vùi. Chẳng lẽ lại đi cầm con Wave ghê? Nếu cầm rồi thì lấy xe đâu mà đưa nàng đi chơi?

Trong lúc bế tắc đến cực cùng thì tôi chợt nhớ đến câu thơ của một nhà thơ rất nổi tiếng mà

Võ Tòng Đánh Mèo

tôi không biết tên và tôi chắc là các bạn ở đây cũng chẳng ai biết:

“Mẹ là bến đỗ bình yên

Để con ghé lại khi hết tiền mẹ ời!”

Và tôi lập tức cầm cái điện thoại lên:

- Mẹ à! Con trai của mẹ đây!

- Ủ, sao đột nhiên gọi cho mẹ thế? Có chuyện gì?

- Dạ! Không có gì ạ! Tự nhiên con thấy chơi với, hụt hẫng, mất phương hướng nên gọi điện để được nghe giọng của mẹ thôi! Khi buồn, chỉ cần nghe được tiếng mẹ nói thì con thấy lòng mình thanh thản hơn rất nhiều! Thế thôi mẹ nhé, con cúp máy đây!

- O cái thằng này, từ từ đã! Có chuyện gì? Nói đi xem nào!

- Dạ! Chuyện là hôm ấy, con say rượu nên vào nhầm phòng trọ của con bé cùng xóm. Chả biết nó có làm gì con không mà hôm qua nó khoe với con là nó có bầu rồi! Giờ con chả biết làm thế nào cả mẹ à!

- Gia cảnh nhà con bé đó ra sao?

- Nhà nó rất nghèo!

Chí Phèo và Facebook

- Quê quán ở đâu?
- Nó người dân tộc Mèo, nhà ở bản Chu-Pờ-Leo!
- Bố mẹ nó còn khỏe không?
- Cả bố lẫn mẹ đều mắc bệnh hiểm nghèo!
- Nó có xinh không?
- Không! Nó béo như con heo!
- Vậy thì phải phá, phá ngay!
- Nhưng phá thai bây giờ cũng phải tốn năm đến bảy trăm, con lấy đâu ra tiền?
- Tao gửi cho mày hẵn một triệu! Đi phá luôn và ngay!
- Vâng, cảm ơn mẹ! Mẹ chuyển khoản cho con luôn nhé!

Phù! Nhẹ cả người! Rút được tiền rồi, giờ phải đi mua ngay quà Valentine cho nàng thôi. Tôi nhảy lên con Wave ghê hiệu Honda rồi rồ ga lao đi vun vút trên con đường mới trải nhựa mượt mà. Bỗng nhiên, tôi thấy yêu cuộc sống này đến kì lạ, như không còn nữa những cực nhọc khi phải hùng hục xoay tiền của ngày hôm qua, như quên hết những

Võ Tòng Đánh Mèo

lúc mì tôm chẳng có mà ăn, bụng cồn cào đói là, như voi đi cả những thiết thoi của đời sinh viên xa nhà đầy gian nan vất vả. Giờ tôi chỉ thấy những khu vườn lộng lẫy sắc hoa, những tiếng chim rộn rã hát ca và thấy con đường hiền hòa, lao xao mùa cây trở lá...

Vèo!!! Một con Vespa màu sô-cô-la đời 2013 vừa phóng vút qua làm tôi giật mình, đứt luôn mạch xúc cảm đang thăng hoa. Và tôi còn giật mình hơn nữa khi người điều khiển chiếc xe đó là một em gái mang một vẻ đẹp rất kiêu sa, đôi chân dài ngọc ngà, để mặc cho gió đang tốc ngược chiếc váy của em ấy lên đến tận vòng ba, phơi hết cả ra cặp đùi mơn mớn, trắng nõn nà...

Tôi như bị thôi miên, lập tức tăng tốc, áp sát phía sau. Em này phóng nhanh thật, vòng vèo, ngoằn ngoèo, nhưng tôi vẫn kiên trì bám theo. Bất chợt, em ấy phi qua ngã tư rồi rẽ vào một tòa nhà chung cư, tôi cũng vọt tới và chuẩn bị bó cua thì bỗng nghe “Tuýt!!! Tuýt!!!”, từ bên đường, hai anh cảnh sát giao thông lao ra chặn đầu xe tôi lại. Thôi chết, tôi vừa vượt đèn đỏ thì phải?! Quả này mà bị phạt thì hết tiền luôn, có khi còn bị giữ xe nữa! Làm sao bây giờ?

Chí Phèo và Facebook

Một trong hai anh cảnh sát chào tôi rất lịch sự rồi nói bằng giọng lạnh tanh:

- Yêu cầu anh xuất trình đăng ký và giấy phép lái xe!

- Xà cà lon tục tọt, xà lỏn?

- Chúng tôi nhắc lại, yêu cầu anh xuất trình giấy tờ!

- Xà cà liêng tục tiệt...

Hai anh cảnh sát nhìn nhau rồi lắc đầu ngao ngán:

- Thằng này là người nước ngoài rồi anh ạ! Hình như là người Lào!

- Vậy thôi, gặp mấy ông người nước ngoài này thì cho các ông ấy đi luôn cho đỡ rách việc!

Hai anh cảnh sát thở dài rồi đưa tay vẫy vẫy, ý muốn bảo tôi đi đi. Tôi mừng rỡ leo lên xe, không quên cảm ơn hai anh rồi rít:

- Xà cà lịp!

Thoát khỏi hai anh công an, tôi liền cho xe chạy lòng vòng qua đường Thanh Niên, ngang qua nhà

Võ Tòng Đánh Mèo

thương điên rồi rẽ vào chợ sinh viên, nơi tôi chọn để mua quà Valentine cho nàng, bởi ở đây các mặt hàng rất đa dạng, giá cả lại phải chăng. Tôi ghé vào một cửa hàng được bài trí khá lịch sự với em bán hàng béo ục ịch, tay chân to bự.

- Bán cho anh hai cái coóc-sê!

- Anh lấy màu nào?

- Một cái màu hoa cà, một cái màu lông gà!

- Size bao nhiêu anh?

- Anh cũng không rõ lắm, nhưng chắc bằng một nửa của em thôi!

- À, vậy là size trung bình! Đây, của anh đây! 50 nghìn hai cái!

Đúng giờ hẹn, tôi đến tận ngõ đón nàng. Nàng xuất hiện trong chiếc váy màu vàng, thuần khiết và dịu dàng. Tôi đưa nàng đi dạo lòng ngoằn ngoèo rồi rẽ vào một nhà hàng. Hình như cái nhà hàng này chỉ phục vụ khách nước ngoài thôi thì phải, nên menu toàn viết bằng tiếng Anh, khiến tôi và nàng khá khó khăn trong việc chọn món. Lúng túng một hồi mà không dịch nổi, tôi đành phải hỏi thằng phục vụ:

Chí Phèo và Facebook

- Món Ink Boil này là món gì thế em?
- Dạ, là món mực luộc ạ!
- Ủ, vậy cho anh mực luộc! Thế còn 33 Cu Boil là cái món gì?
- Dạ, là ba ba đồng luộc ạ!
- Ờ, thế còn Gas Boil là món gì?
- Là gà luộc ạ!
- Gà đâu mà gà? Từ "Gas" trong tiếng Anh là ga cơ mà, bếp ga ấy!
- Ga với gà thì khác nhau mỗi cái dấu huyền, do lỗi đánh máy thiếu thôi mà, anh vắn vẹo kinh thế!
- Ủ! Thế cho đĩa gà luộc! Mà sao nhà hàng mình toàn món luộc vậy? Không có món xào, nướng hay hấp gì à?
- Anh thông cảm, bếp trưởng của bọn em vừa xin nghỉ, chưa tuyển được người mới, mấy thằng phụ bếp thì không biết nấu, nên cứ luộc là nhanh và dễ nhất ạ!
- Ủ, thế còn món này?
- Đây là kỳ không ạ!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Kỳ không à? Sao nó giống con kỳ đà thế nhỉ?

- Dạ, giống là phải, vì kỳ không là ông kỳ đà mà!

- Thế thịt con nào ngon hơn?

- Dạ, thịt kỳ đà thì dai hơn một chút ạ!

- Sao kỳ không là ông kỳ đà mà thịt kỳ đà lại dai hơn?

- Dạ, vì kỳ đà là bà kỳ không ạ!

- Thôi, mày vào bê đồ ăn ra cho tao đi!

Ăn uống no nê, tôi đưa nàng đến quán café nhạc sống ở gần bờ đê. Tôi rất muốn thể hiện tài năng ca hát của tôi cho nàng thấy, vì người ta bảo: gái ham tài, trai ham sắc mà! Valentine có khác, quán được trang trí đèn hoa sắc sỡ, lung linh, tiếng nhạc vang lên rộn rã, xập xình. Tôi đăng ký bài hát rồi ngồi xuống bàn cùng nàng, vừa uống nước vừa thấp thỏm, nôn nao chờ tới lượt. Thình thoảng tôi lại phì cười bởi mấy cái thằng dở người, hát thì chênh phô, giọng thì ai ái như gà mái, thế mà cũng bon chen lên hát. Chờ đấy, tí nữa tôi mà lên thì chúng nó chỉ biết cúi gằm mặt xuống mà hổ thẹn. Giây phút nàng hãnh diện và nghiêng ngả vì tôi đã không còn xa nữa rồi...

Chí Phèo và Facebook

Nghe giới thiệu đến tên mình, tôi bước lên đây tự tin. Nàng nhìn tôi với ánh mắt triu mến thay cho lời nhắn nhủ động viên chúc tôi biểu diễn thật tốt. Tôi nhận cái micro từ tay thằng MC rồi cất giọng run run:

- Kính thưa các cụ, các ông, các bà, cô dì chú bác, nội ngoại gần xa, thân bằng cố hữu. Tôi đột ngột nghe tin quán mình có tổ chức nhạc sống nhân dịp Valentine nên đã không quản ngại đường xá xa xôi tới đây tham dự. Trong lúc hát hò bối rối có gì sơ suất, xin được lượng thứ! Còn bây giờ, xin phép gửi tới các cụ các ông các bà cùng toàn thể quý vị ca khúc quen thuộc mang tên “Con Ết-hất”. Nhạc công vui lòng chơi giúp tông dê trưởng, điệu sò lâu đít cô...

“Tềng Tềng Tềng Tềng, Tềng Tềng Tềng Tềng,
Tềng Tềng Tềng Tềng Tềng...”

Mẹ mua cho em con SH, mẹ mua cho em con SH..... í ờ... í ờ...

Ngày hôm nay em vui lắm! Dừng xe ra sân em ngắm... í ờ... í ờ...

Xe không đòi ăn cơm! Xe không đòi ăn cám! Xe chỉ cần em đổ xăng xe đầy thôi!

Võ Tòng Đánh Mèo

Em không thềm chơi game, em không thềm facebook, em để tiền mua xăng, em lượn lò SH loăng quăng suốt ngày!...”

Rồi khỏi nơi quán xá ngọt ngạt và ồn ã, em kêu mệ và bảo tôi đưa em về nhà vì xóm trọ của em khá xa. Tôi chở em chạy chậm chậm, tà tà rồi dừng lại ở gốc cây đa ngay gần nhà em. Lúc này, tôi mới lôi món quà chuẩn bị từ chiều ra, nhẹ nhàng đặt vào tay em...

- Chúc em Valentine ấm áp, còn em, không cần phải chúc lại anh gì đâu, vì được ở bên em tức là anh đã có một Valentine ấm áp rồi!

- Em cảm ơn anh! Em bóc quà luôn nhé?

- Ok, em bóc đi!

- Ôi! Coóc-sê đẹp quá! Sao anh biết em thích hai màu này?

- Thì mấy lần gặp nhau, anh để ý thấy em chỉ mặc có hai màu ấy thôi! Mà em thử luôn đi, xem có vừa không?

- Thử ở đây á? Ngại chết!

- Hay mình vào phòng em nhé? Kín đáo, tha hồ thử!

Chí Phèo và Facebook

- Thôi, lúc khác em thử cũng được!
- Ủ, thế còn cái vụ kia thì thế nào?
- Vụ gì ạ?
- Vụ yêu nhau ấy! Em tính sao?
- Dạ, em nghĩ, chúng ta chỉ nên là anh em thôi!
Em làm em gái của anh nhé?
- Lại em gái?
- Vậy là anh đồng ý rồi nhé! Thôi, muộn rồi,
anh trai về cẩn thận! Em gái vào nhà đây!
- Ấy, từ từ đã em gái!
- Gì thế anh trai?
- Cho anh xin lại quà!
- Anh vừa nói tặng em mà?
- Là anh tưởng mình yêu nhau thôi, chứ anh
trai với em gái, ai lại đi tặng quà Valentine, buồn
cười chết!

Tôi lao tới giật món quà trên tay nàng rồi phóng vụt đi. Thế là hết! Bao nhiêu trông ngóng, mộng mơ giờ đã như con sóng xô bờ, đã tan biến hết như những chiếc bong bóng mỏng manh, vỡ tan

Võ Tòng Đánh Mèo

tành trên bờ cát. Ông trời ơi! Sao cứ trêu ngươi, đùa cợt tôi thế? Không biết kiếp trước tôi đã gây nên nghiệp chướng gì? Đã làm ra bao nhiêu điều sai trái mà kiếp này tôi lại có quá nhiều em gái, trong khi người yêu thì tìm hoài chẳng thấy?! Tôi sẵn sàng đổi cả mớ em gái đó để lấy một người yêu! Tôi thèm người yêu! Ai cho tôi người yêu?

Hạnh phúc của một FA

Nàng gục đầu vào vai tôi dịu dàng, mắt mờ màng nhìn ra xa phía mặt hồ mênh mang, nơi những con gió nhẹ nhàng chỉ có thể vẽ lên nó những con sóng khẽ khàng, lăn tăn và yếu ớt, yếu đến nỗi không đủ sức để mang đi những chiếc lá vàng, khiến những chiếc lá ấy trông như những con thuyền nan bé tẹo đang thả neo êm ả, chỉ thông thả dập dềnh mà chẳng thể trôi xa...

Tôi kéo nàng gần lại để cảm nhận được nhiều hơn bờ vai mềm mại, để hít được sâu hơn mùi thơm nồng nàn phảng ra từ áng tóc bồng bồng, để nghe

Võ Tòng Đánh Mèo

được rõ hơn tiếng con tim yêu rung lên từng nhịp phập phồng...

- Liệu mình yêu nhau có quá vội vàng không anh? Ta mới quen chưa đầy một tuần mà?

- Với anh, một tuần vẫn là quá lâu! Bởi ngay từ lần đầu đón nhận ánh mắt em trao thì anh đã có cảm giác như chúng mình đã thuộc về nhau cả thể các lần tâm hồn!

- Tại sao anh lại yêu em?

- Yêu là nhận và cho, không cần biết lí do! Chỉ biết rằng, hơn hai mươi năm qua, dù vây quanh anh là hàng tá những cô gái xinh đẹp, giỏi giang, con nhà danh giá nhưng trái tim anh chìm trong băng giá. Thế mà khi gặp em, nó lại rung lên từng hồi rộn rã, và anh hiểu rằng, mình đã bị em làm cho gục ngã...

- Anh sẽ chỉ yêu mình em thôi, đúng không?

- Tất nhiên rồi! Bởi vì chỉ có em mới mang cho anh những tiếng cười, cho anh tìm thấy ý nghĩa của cuộc đời. Chờ anh tí, anh có điện thoại...

Tôi vừa đi vừa mở bao da móc ra con Nokia Lumia 523 rồi tiến lại gần chỗ gốc cây dâu da cách nàng một đoạn xa xa...

Chí Phèo và Facebook

- Ủ, anh đây!

- Em có thai rồi, anh qua nhà em ngay!

- Lại có thai? Thôi, để sáng mai! Giờ anh đang bận?

- Bận gì?

- Đang phải trông người ốm ở viện nhi đây này!

- Ai ốm vậy? Ốm làm sao?

- Bà ngoại anh! Bác sĩ báo là bà bị teo buồng trứng, nếu không điều trị kịp thời thì khả năng vô sinh là rất cao em ạ!

- Thôi, anh đừng nói liên thiên, hai mươi phút nữa mà anh không xuất hiện thì đừng hòng mà tôi để yên!

Tôi thất thểu quay lại chỗ nàng với vẻ mặt bàng hoàng. Nàng thấy vậy thì hỏi tôi bằng một giọng khê khàng nhưng chất đầy hoang mang:

- Có chuyện gì phải không anh?

- Bà nội anh trèo cột điện bị ngã gãy tay rồi! Anh phải về ngay thôi!

- Trời ơi! Sao mà bà lại trèo lên cột điện?

Võ Tòng Đánh Mèo

- Bà trèo lên bắt chim, nhìn thấy chim thích quá nên quên, thả hết tay chân ra, ngã luôn!

Đúng hai mươi phút sau, tôi đã có mặt tại nhà em. Em nằm sõng soài trên chiếc ghế dài, vóc dáng mảnh mai, ánh mắt u hoài, mái tóc xác xơ buông hờ xuống đôi bờ vai, mắt long lanh từng vệt lệ ngấn dài...

- Nín đi! Mai anh đưa đi phá!

- Em không phá đâu, đau lắm! Em muốn giữ đứa bé, em muốn mình cưới nhau!

- Không được! Anh vừa nhận được quyết định là sáng thứ hai phải đi công tác ở Dubai.

- Anh đi bao lâu?

- Khoảng chục năm! Thế nhé, anh về chuẩn bị đồ đạc để thứ hai đi sớm!

Tôi vội vàng chào nàng rồi chuồn nhanh ra cửa, thế nhưng vừa chạy được vài bước, tôi suýt ngã ngựa khi đâm sầm vào một gã đàn ông to như con voi, còi trần, mặc quần đùi, tóc trụi lủi, da đen thui, tay cầm dùi cui. Gã đó gườm gườm nhìn tôi rồi hỏi bằng giọng không vui:

- Về sớm thế em?

Chí Phèo và Facebook

- Dạ! Em về chuẩn bị hành lý sáng thứ hai đi công tác Dubai!

- Đ.m mày! Mày làm em gái tao có thai, rồi giờ mày muốn chuẩn đi Dubai? Mày có tin tao đâm một phát mày hộc cả máu tai?

- Anh bớt giận anh ơi! Em là nhân viên mới, lệnh sếp đưa ra, em đâu dám chối!

Tôi chưa kịp dứt lời thì gã đó lao tới lên gối, bóp cổ, giật cùi chỏ, rồi hấn đâm vào mắt, vào mũi, vào tai, vào mỏ. Chỉ sau vài phút ăn đòn, người tôi đã mềm nhũn như một cục bông gòn. Gã đó nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn rồi nói với giọng ôn tồn:

- Sao, giờ mày nghe lệnh của sếp hay của tao?

- Dạ, em nghe lệnh anh ạ!

- Tốt! Các buổi tối thứ hai, tư, sáu có bận gì không?

- Dạ, em đi tập thể hình!

- Từ giờ nghỉ tập, đến đây đưa em gái tao ra công viên đi bộ, đàn bà có chửa phải đi bộ nhiều cho dễ đẻ. Thế còn tối thứ ba, năm, bảy thì sao?

- Dạ! Em đi đá bóng!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Từ giờ khỏi đá bóng, đến đây bóp chân và đấm lưng cho em gái tao. Đàn bà có chữa hay bị đau mỏi lắm! Mà ngày chủ nhật không phải đi làm đúng không?

- Dạ!

- Tốt! Chủ nhật đến đây xem em tao nó thèm ăn gì thì đi chợ mua đồ về nấu cho nó. Đàn bà có chữa hay thèm ăn linh tinh lắm!

- Dạ! Em nhớ rồi ạ!

Tôi thất thểu ra về với bộ mặt náo nề và tâm trạng ê chề. Vậy là hết! Còn đâu những tháng ngày tự do như cơn gió, thoải mái vì vu khắp đây cùng đó. Giờ mình có khác gì một thằng bị cầm tù, như con cá bị thả trong lu, như con chim bị nhốt trong lồng, như con chó bị khóa trong phòng, khổ sở vô cùng. Tôi khao khát được trở lại làm một thằng FA, để được sớm tối la cà, lê la quán xá, rảnh thì cùng lũ bạn đi chọc bi-a, lên mạng đá FIFA, mỗi thì đi mát-xa. Ôi, những ngày tươi đẹp huy hoàng ấy, giờ đã ở rất xa...

Thư gửi con trai

Con trai yêu quý!

Từ xưa, các cụ vẫn dạy rằng đời người đàn ông có ba việc quan trọng cần phải làm, đó là tậu trâu, làm nhà và lấy vợ. Là phận con cháu, những lời các cụ dạy thì đương nhiên ta phải tôn trọng và nghe theo. Nhưng bố khuyên con nên nghe và áp dụng một cách có chọn lọc, đừng cái gì các cụ dạy cũng răm rắp tuân thủ là chết dờ đấy! Để bố phân tích cho con thấy nhé!

Nhà mình ở thành phố thì tậu trâu làm cái gì mà các cụ lại bảo là đàn ông thì phải tậu trâu? Giờ tậu trâu về thì biết nhốt trâu ở đâu? Chẳng lẽ buộc

Võ Tòng Đánh Mèo

trâu ở hầm để xe của chung cư mình hay sao? Bố sợ là ban quản lý chung cư sẽ không đồng ý. Mà kể cả họ có đồng ý thì chúng ta sẽ phải trả phí bằng phí để ô tô (2 triệu/tháng) chứ không đòi nào họ tính phí bằng phí để xe máy (100 nghìn/tháng), vì con trâu nó to ngang ngựa với ô tô. Hơn nữa, nếu tậu trâu thì mỗi sáng con sẽ phải phi xe máy 20km ra ngoại thành cắt cỏ; chiều về, thay vì được đi đá bóng, đi tập gym, con lại phải mang bao xuống hầm gửi xe để hót phân trâu, quét dọn nước đái trâu. Rồi những ngày cuối tuần, khi bạn bè con chúng nó hẹn hò, đưa người yêu đi ăn, đi chơi, thì con sẽ phải lằm lũi dắt trâu đi dạo, chứ nuôi trâu mà cứ buộc nó dưới hầm suốt cũng đâu có được. Đấy, nếu nghe theo lời các cụ thì con sẽ khổ thế đấy!

Việc thứ hai là làm nhà, cái này cũng không cần thiết. Căn chung cư bố mẹ đang ở vẫn còn tốt chán, sau này, đương nhiên nó là của con. Con có kiếm ra tiền thì hãy dành mà lo việc khác chứ làm nhà làm cái gì cho khổ và lãng phí. Đúng không? Đã bảo là đừng cái gì các cụ dạy cũng nghe theo mà!

Còn việc cuối cùng thì công nhận là các cụ dạy đúng thật! Và bố xin bổ sung thêm rằng lấy vợ là việc không chỉ quan trọng nhất, mà còn là mạo hiểm và nhiều rủi ro nhất trong đời người đàn ông. Và để hạn

Chí Phèo và Facebook

chế thấp nhất những thiệt hại cũng như rủi ro thì con hãy khắc cốt ghi xương những lời chỉ bảo dặn dò của bố sau đây nhé!

Khi lấy vợ, con nhất thiết phải tìm người đàn bà có đủ bốn chữ “Công, Dung, Ngôn, Hạnh”. Chữ “Công” ở đây tức là công việc. Phải tìm một người vợ có công việc ổn định, lương cao, như thế con mới có thể thoải mái chơi bời, rảnh rang la cà quán xá, không phải lo lắng nhiều đến gánh nặng kinh tế.

Chữ “Dung” ở đây là dung dị, tức là giản dị. Tại sao lại cần một người vợ giản dị? Vì giản dị thì nó sẽ không ăn diện, không mua sắm, không đua đòi, nó sẽ biết giữ tiền cho chồng, cho con. Chứ cứ vài hôm vợ con lại mang về cái túi hàng hiệu, mấy bữa lại xách về cái váy tiền triệu, thì sớm hay muộn con cũng được xách đấy, nhưng mà là xách nón ra đầu đường làm ăn mày con ạ!

Chữ “Ngôn” ở đây là ngôn ngữ, tức là ngoại ngữ. Lấy một người vợ giỏi ngoại ngữ thì ra đường gặp Tây con tha hồ tự tin, thích trò chuyện gì đã có vợ phiên dịch. Sau này, con cái con lớn lên cũng đỡ phải tốn tiền học thêm, ở nhà mẹ tự dạy ngoại ngữ cho.

Còn chữ “Hạnh” nghĩa là hạnh kiểm. Hãy chọn một cô vợ có hạnh kiểm từ Khá trở lên, đừng lấy vợ

Võ Tòng Đánh Mèo

có hạnh kiểm Trung bình hoặc Yếu. Con đi học thì chắc con cũng biết, con gái mà hạnh kiểm Trung bình hoặc Yếu thì chắc chắn là đứa học dốt, lười và phá phách nhất lớp.

Chắc con đã nghe qua câu: “Lấy vợ kén tông, lấy chồng kén giống”. Câu này không phải câu chuẩn mà chỉ là dị bản, do truyền miệng trong dân gian nên đã bị sai lệch. Con nghe cái chỗ “lấy vợ kén tông” là đã thấy vô lý rồi. Kén quần áo, kén vóc dáng hay tính tình thì không kén lại đi kén tông. Mà con gái giờ có mấy đứa đi tông nữa đâu, toàn đi guốc cao gót, không thì cũng giày búp bê, giày vải.

Thời của bố, muốn lấy vợ phải đến tận nhà cô gái để gặp gỡ, tìm hiểu, tán tỉnh. Nhưng thời bọn con bây giờ khác rồi, con có thể ngồi trước máy tính, kết bạn trên Facebook rồi làm quen, hò hẹn. Nhưng dù là thời nào thì những nguyên tắc và tiêu chí chọn vợ mà bố vừa nói với con vẫn sẽ giữ nguyên giá trị. Thậm chí con càng phải thận trọng hơn khi tìm vợ trên Facebook vì bây giờ Photoshop đã rất phổ biến, đặc biệt là từ khi cái Camera 360° xuất hiện thì mọi giá trị đã đảo lộn hết cả. Nếu vụ nổ vũ trụ cách đây hơn 60 triệu năm được cho là nguyên do làm tuyệt chủng loài khủng long trên trái đất thì Camera 360° chính là lí do làm tuyệt chủng loài cá sấu trên Facebook (nhớ

Chí Phèo và Facebook

là trên Phây thôi nhé, chứ ngoài đời vẫn còn đây!). Bố không dám mong con sẽ lấy được vợ đẹp như diễn viên hay người mẫu, chỉ cần con lấy được vợ đẹp như cái avatar trên Phây của vợ con thôi là bố mừng rồi.

Con đừng đại dột mà đánh giá nhan sắc và sự quyến rũ của một cô gái qua cái avatar của cô ta nhé! Bởi đằng sau làn da trắng mịn màng kia nhiều khả năng là một nước da đen nhẻm, nổi mụn, sần sùi như gốc cây kơ-nia; đằng sau cái mồm chu lên đầy kute và đáng yêu kia lại là một hàm răng vâu và bờ môi cong vênh sứt sẹo; và bên dưới bộ ngực đầy đặn, căng tràn, trồi lên như hai quả núi kia rất có thể lại là một búi giẻ độn ngồn ngộn được nhét vào dày thộn. Tóm lại là nếu chỉ nhìn trên mạng thì không được tin mẹ con đũa nào cả, cứ phải “sờ tận tay, day tận núm” thì mới tin, nghe chưa?

Ngay như bố đây, ngày xưa cũng bị mẹ con lừa. Mẹ mày cũng nhét một mớ giẻ vào ngực nên trông lúc nào cũng tròn trịa, đầy đà. Đến đêm tân hôn, bố háo hức mở ra thì ôi thôi, toàn là khăn mặt vói lại bông gòn, nhiều đến nỗi bố phải mang rổ sề lên đựng. Sau khi lôi hết cái mớ đồ giả đó ra, nhìn lại hàng xịn thì thấy còn mỗi tí tẹo. Nhưng hàng đã mua rồi, bao bì bóc rồi, làm sao trả lại được?

Võ Tòng Đánh Mèo

Phây-búc dù không giúp con đánh giá được nhan sắc và hình thức của một cô gái nhưng nó lại là một công cụ tuyệt vời để con có thể đoán biết được tính cách, thói quen và suy nghĩ của cô ấy. Nếu một cô gái mỗi ngày đăng vài chục cái status làm nhảm lên Phây thì con hãy tránh xa luôn và ngay. Bởi lấy cái loại đó về sau này nó suốt ngày đi buôn dưa lê kể xấu chồng, rồi chuyện bé tẻo teo nhưng nó vẫn lảm nhảm, lải nhải được cả ngày. Còn những đứa con gái mà đi uống rượu, đi bar, rồi đi tắm cũng chụp ảnh, quay video để post lên thì con cũng cho next luôn. Cái thứ con gái ấy thì bố tin là đêm tân hôn nó dám đặt máy quay ghi lại cảnh hai đứa động phòng, rồi lúc con mệt phờ nằm thẳng cẳng như con heo ngáy khò khò thì nó vẫn thức và hí hoáy post clip ấy lên Phây kèm theo dòng chữ: “Cảm thấy thất vọng!”.

Đặc biệt với những đứa con gái có chú làm bên Viettel rồi chỉ con cách hack thẻ, nạp 50k được 500k thì con cứ chặn Phây của nó vĩnh viễn cho bố. Toàn đứa mất dạy! Tiên sư bố nhà chúng nó! Nếu hack được tiền thật thì chú cháu nhà nó đã đóng cửa ở trong buồng mà hack với nhau chứ ngu gì nó mời con hack cùng.

Trên đây là tất cả những kinh nghiệm chọn vợ mà bố muốn chia sẻ với con. Chỉ cần nghe theo lời

Chí Phèo và Facebook

dạy bảo của bố thì chắc chắn con sẽ lấy được một cô vợ tốt. Có phải con đang cười mỉa mai bố, rằng bố nói hay thế, như chuyên gia, đầy hiểu biết và kinh nghiệm thế thì tại sao bố lại lấy mẹ con, một người phụ nữ lệch chuẩn và hay đánh đập chồng có phải không? Con trai à! Lí do thì đơn giản lắm: rằng nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Trên đời này thiếu gì những thằng nói thì nghe hay lắm, uyên bác và thông thái lắm, nhưng làm thì chả ra cái cóc khô gì! Và bố cũng là một trong những thằng như thế! Sai lầm của đời bố là đã nhận lời lấy mẹ con, và vì thế, bố không muốn con đi vào vết xe đổ, không muốn con phạm sai lầm như bố nữa, hãy cẩn thận khi chọn vợ con nhé!

Điều cuối cùng bố muốn dặn dò con đó là hãy giữ bí mật tuyệt đối lá thư này, không được để cho mẹ con đọc được. Mẹ mà biết là bố chết đấy! Nghe chưa! Con có biết vì sao ông nội con phải bỏ nhà đi biệt xứ bao nhiêu năm nay không dám quay về không? Là vì trước khi bố lấy vợ, ông nội cũng viết cho bố một lá thư dạy bố cách lấy vợ giống hệt như những gì bố vừa viết cho con, tức là có cả phần kể xấu bà nội. Thế rồi bố đem thư đó cho bà nội con đọc, để rồi ông nội con bị ăn trận đòn như từ, và bị đuổi ra khỏi nhà dù trước đó ông đã quỳ xuống dưới

Võ Tòng Đánh Mèo

chân bà, bò mấy vòng quanh sân nhà xin bà tha thứ. Vì vậy, con đừng để bố phải đi vào vết xe đổ của ông nội nữa nhé!

Thôi! Bố phải đi giặt quần áo đây, mẹ con sắp về rồi! Mẹ về mà thấy cái váy của mẹ thay ra vẫn còn nguyên trong chậu thì bố lại như đòn! Chúc con trai may mắn.

Lòng tin có giá

Vợ gục đầu vào vai tôi, giọng nũng nịu:

- Anh có yêu em không?

- Hỏi vớ vẩn thật! Không yêu em thì anh còn lí do gì để sống trên đời này?

- Anh đã bao giờ phản bội em chưa?

- Chưa! Anh đâu có ngu đến mức tự hủy hoại cuộc sống của mình!

- Anh thề đi!

- Anh thề, nếu anh mà phản bội em thì anh sẽ bị liệt dương!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Khiếp! Anh thề độc thề! Lần sau, thề cái gì thì thề, nhưng cấm không được lòi cái đó ra thề, nhỡ nó thành sự thật thì em còn lí do gì để sống trên đời nữa đây?! Mà anh ơi...

- Sao em?

- Trên huyện có thầy Sang xem bói rất giỏi. Thầy chỉ xem qua bàn tay là biết được người đó có ngoại tình hay không đấy! Mai em đưa anh đến đó xem thử nhé?

- Đi thì đi, sợ gì! Thời buổi này mà em còn tin vào mấy trò bói toán, mê tín dị đoan ấy sao?

- Không phải mê tín đâu anh, thầy xem đúng lắm, và xem miễn phí chứ không lấy tiền đâu nhé! Em được chứng kiến một lần rồi nên biết. Thầy nói chi tiết lắm: ngày nào, giờ nào, vào nhà nghỉ nào, phòng nào, dùng hết mấy cái bao, thầy đọc ra hết! Cái ông khách hôm ấy đi cùng vợ, nghe thầy kể ra thì mặt cứ tái mét, cứng họng, nhưng về sau vẫn cố cãi chày cãi cối. Thầy Sang bực mình quá mới đốt một lá bùa cho ông chồng ấy uống. Vừa uống trôi khỏi cổ, ông chồng lập tức như bị thôi miên, quỳ rụp xuống trước mặt vợ, có bao nhiêu vụ ngoại tình với bà nào, con nào thì cứ thế tự kể ra hết! Anh không tin thì cuối tuần này cứ đi với em, em sẽ nhờ thầy xem cho!

Chí Phèo và Facebook

- Ồ! Hay để hôm khác đi, giờ mới nhớ ra là mai anh có cuộc họp quan trọng!

Vợ tôi nghe thế thì cũng âm ừ đồng ý. May quá, vậy là tôi còn thời gian để thu xếp, chứ nếu vợ tôi đòi đi ngay thì thực sự là nguy to. Tôi trước giờ vốn không tin lắm vào bói toán, nhưng nếu theo như những gì vợ tôi đã nói và đã chứng kiến thì đúng là ông thầy Sang này giỏi thật. Mà nếu giỏi thật thì tôi nguy thật, nguy thật rồi! Không được, không thể để chuyện đó xảy ra được!

Vậy là chiều hôm sau, tôi giấu vợ xin nghỉ làm rồi cặm cui phi xe lên huyện, hỏi dò mãi mới tìm đến được nhà thầy Sang. Bước chân vào là đã thấy khách xếp hàng chờ xem ngòi la liệt, ngổn ngang từ sân vào đến cửa. Cứ xem xong một cặp thì thầy Sang lại ra và gọi cặp khác vào. Nhiều lúc đang yên thì lại nghe bên trong phòng thầy có tiếng đàn bà rú lên, rồi khóc lóc, gào thét: “Trời ạ! Vậy ra bấy lâu nay tôi bị ông lừa gạt, bị ông biến thành con lợn mà tôi không hề biết, vẫn cứ tin vào mấy lời thề thốt ngon ngọt của ông. Giờ thì ông còn cái đường nào? Đi về, đi về nhà rồi biết tay tôi”.

Và sau đó là cảnh ông chồng run rẩy, rúm ró như một con chó bị vợ kéo tai lôi xềnh xệch ra ngoài.

Võ Tòng Đánh Mèo

Nhưng cũng có những đôi đi từ trong phòng thầy ra với vẻ rất tình cảm, họ khoác tay, gục đầu vào vai nhau, mỉm cười đầy mãn nguyện. Nhìn họ yêu đời và phơi phới như vừa trút được gánh nặng nghìn cân, như bầu trời vừa bỏ lại sau lưng những ngày mưa gió toi bời, chỉ còn mây trắng xinh, nắng lung linh trên nền xanh bao la, chỉ còn bướm, còn hoa cùng bầy chim rộn rã hát ca.

Đến khoảng cuối giờ chiều thì khách cũng đã vãn hản, và rồi lúc gà nhập nhoạng lên chuồng thì chỉ còn có một mình tôi ở lại. Thầy Sang thấy vậy thì vẫy tay gọi tôi vào. Trong phòng thầy đặt một cái điện thờ khói hương nghi ngút, nong nặc, hoa quả và bánh kẹo xếp thành hàng, thành đống dài dằng dặc. Thầy bảo tôi ngồi xuống chiếu, rót trà vào chén cho tôi, rồi cất giọng í ới:

- Sao con đi có một mình? Thường những người tới đây đều đưa theo vợ hoặc chồng!

- Dạ! Con không đến xem, mà con đến có việc nhờ thầy giúp ạ! Chả là...

- Thôi! Khỏi phải nói! Ta hỏi vậy, chứ ta biết thừa rồi!

- Dạ! Trăm sự nhờ thầy! Một hai ngày tới, vợ con nó sẽ đưa con đến đây. Nếu con mà tử tế thì

Chí Phèo và Facebook

chẳng nói làm gì, đằng này con cũng có năm bảy lần lẳng nhăng, linh tinh bên ngoài, thế nên con phải đến gặp thầy trước để...

Tôi vừa nói vừa nhẹ nhàng đẩy xấp tiền về phía thầy. Thầy Sang cầm cục tiền lên đếm đếm rồi gật gù, giọng đầy cảm thông:

- Ta hiểu mà! Mọi việc sẽ đúng như ý con! Phá hoại hạnh phúc của người khác cũng không phải là điều ta muốn làm. Đó là việc thất đức mà! Con thấy đấy, ta xem cho mọi người đều miễn phí, có lấy của ai đồng nào đâu!

- Dạ! Thầy thật đại từ đại bi! Nhưng thầy ơi, xem miễn phí mà sao nhà thầy vẫn giàu thế ạ? Toàn đồ xịn, xe xịn! Chắc thầy phải có nguồn thu nhập nào khác chứ?

- Đúng vậy! Thu nhập chính của ta là từ những thằng như con đó! Giờ còn sớm, chứ lát nữa con sẽ thấy, khách vẫn đến ngùn ngụt, và chỉ đi một mình thôi chứ không đi theo cặp giống như ban ngày.

- Vậy tức là những đôi mà đưa nhau đến nhà thầy vào ban ngày thì trước đó một trong hai người họ đã đến gặp thầy vào ban đêm?

- Đúng quá!

Võ Tông Đánh Mèo

- Vậy sao con vẫn thấy có người sau khi được thầy xem thì gào thét, khóc lóc rồi lòi xềnh xệch chồng hoặc vợ của mình ra ngoài?

- Đó là bọn cò, là người của ta, chúng nó diễn trò ấy mà. Phải diễn như thế thì những người như vợ của con mới tin, mới rí tai nhau rồi đưa thêm vợ, thêm chồng của họ tới. Và phải thế thì những người như con mới tới đây đưa tiền cho ta chứ!

- Dạ! Vậy chắc thầy bận rộn lắm?

- Đương nhiên rồi! Đàn bà thường nghi ngờ chồng, nên nếu có dịp kiểm chứng những nghi ngờ ấy thì họ không bao giờ chịu bỏ lỡ. Còn mấy lão chồng cũng vậy, khi nghe tin, có thể lúc đầu vẫn bán tín bán nghi, nhưng rồi thì thằng nào cũng phải cuống cuống tìm đến gặp ta thôi. Bởi vậy ta làm không hết việc, đang định mở thêm mấy chi nhánh nữa vì khách đến ngày càng đông.

- Dạ! Vậy theo thầy, liệu có thầy bói nào có tài năng thật sự mà có thể xem và biết được chuyện ngoại tình của người khác không ạ?

- Trên thế giới thì ta không biết, chứ ở Việt Nam thì ta khẳng định là không có! Bởi nếu có thì vợ ta nó đã lòi ta đến đó từ lâu rồi, và tất nhiên, ta sẽ chẳng

Chí Phèo và Facebook

thể còn lành lặn mà ngồi đây để lấy tiền và lo giữ gìn hạnh phúc cho vợ chồng con được!

Cũng bởi thế, hôm đến nhà thầy Sang, trong khi vợ tôi thấp thỏm, bồn chồn thì tôi lại rất tự tin và thoải mái. Cứ mỗi lần thấy cảnh một bà vợ vừa quát tháo, khóc lóc vừa kéo tai lôi chồng xềnh xệch từ trong phòng thầy ra là vợ tôi lại thở dài thườn thượt nhìn sang tôi, giọng bùi ngùi:

- Khổ thân anh chồng quá!

- Khổ gì? Cái loại chồng ấy thì chém chết cũng đáng chứ khổ cái gì!

Vợ tôi nghe vậy thì chỉ im lặng, gục vào vai tôi dịu dàng, miệng cười tủm tỉm. Và nụ cười tủm tỉm ấy còn theo vợ tôi trên suốt đoạn đường về, và suốt những ngày sau đó. Đương nhiên rồi, với người phụ nữ thì còn gì vui hơn khi biết rằng chồng mình là một người đàn ông chung thủy, chưa bao giờ làm điều gì phản bội hay có lỗi với mình! Rồi mấy hôm sau, tự nhiên vợ ôm tôi thì thào:

- Em xin lỗi vì lâu nay đã nghi ngờ anh! Đừng giận em nhé!

- Anh sao giận em được! Có giận thì anh giận bản thân mình chứ, vì dù là anh chưa bao giờ làm gì

Võ Tòng Đánh Mèo

phản bội em, nhưng để em phải nghi ngờ, dù chỉ là một chút xíu thôi, ấy cũng vẫn là lỗi của anh!

- Giờ thì em tin anh rồi! Sẽ không bao giờ em nghi ngờ gì anh nữa!

- Em thề đi!

- Em thề, nếu em mà còn nghi ngờ anh thì em sẽ bị liệt...!

- Khiếp! Lần sau, thề cái gì thì thề, nhưng cấm không được lời cái đó ra thề, vì nó vớ vẩn bỏ xừ. Bấy lâu nay, anh có thấy nó động đậy bao giờ đâu mà em lại thề cho nó bị liệt!

Đôi lúc, tôi cứ tự hỏi mình rằng, có phải tôi đã mất tiền oan cho lão thầy Sang ấy? Bởi lão ta đâu có tài năng gì đâu, chỉ là lừa bịp thôi mà! Nhưng nghĩ lại thì cũng không hẳn là oan, bởi nếu tôi từ tể thì tôi đã không phải bỏ ra số tiền đó, và cũng coi như số tiền ấy tôi dùng để mua lấy sự tin tưởng của vợ dành cho tôi, để mua lấy hạnh phúc gia đình. Với tôi, hạnh phúc gia đình là thứ quý giá lắm, bỏ chút tiền ấy ra để mua kẻ cũng đáng, thậm chí là quá đáng!

Phụ nữ không hề khó hiểu

Đàn ông thường kêu ca rằng phụ nữ rất khó hiểu, nhưng thực tế liệu có đúng như vậy? Hãy dành chút thời gian quý báu của bạn để đọc mấy dòng tâm sự, chia sẻ sau đây của tôi, rồi các bạn sẽ thấy rằng: “Ồ! Hóa ra phụ nữ cũng không khó hiểu như ta vẫn nghĩ!”

Tôi vẫn nhớ như in cái hôm sinh nhật vợ mình, khi tôi đang băn khoăn và hoang mang chưa biết chọn mua quà gì cho vợ thì bà chị cùng công ty đã kéo tay tôi ra một góc thì thầm:

- Đợt trước có dịp khuyến mại nên chị mua cả chục lọ về dùng dần, giờ vẫn còn mấy lọ nữa ở

Võ Tòng Đánh Mèo

nhà. Nếu chú muốn, chị để lại cho một lọ mang về mà tặng vợ. Cái loại này mùi thơm dễ chịu lắm, một người dùng, nhiều người thích, khen suốt!

- Nước hoa hả chị?

- Không! Là Dạ Hương!

- Vâng! Vậy chỉ để lại cho em một lọ!

Thấy bảo phụ nữ ai cũng thích quà, và ai cũng vui khi được tặng quà, nhưng sao vợ tôi lại không vậy nhỉ? Bởi từ lúc nhận được cái món quà ấy, mặt vợ tôi cứ lầm lì, chảy xị, chẳng nói gì, tối cũng không thèm ăn cơm, bỏ vào giường nằm sứt sứt. Tôi vỗ về, tỉ tê hỏi han cũng không đáp lời, lại còn quát mắng đuổi tôi ra ngoài. Đợi một lát thấy yên yên, nghĩ là vợ đã ngủ, tôi mới nhẹ nhàng hé cửa định lén vào thì thấy vợ đang ngồi trên bàn loạt soạt viết lách cái gì đó. À, hóa ra vợ có nhật ký mà tôi không biết.

Đợi cho vợ ngủ say, tôi mới lồm cồm bò tới chỗ mấy ngăn tủ để lục tìm. Đây rồi! Cuốn nhật ký đây rồi! Giấu kỹ thế này thảo nào bao lâu nay mình lại không phát hiện ra. Tôi hồi hộp lật từng trang, nôn nóng muốn biết lí do tại sao hôm nay vợ tôi lại buồn phiền và bỏ ăn như vậy.

Chí Phèo và Facebook

“Ngày... tháng... năm...”

Hôm nay là sinh nhật buồn nhất trong đời mình, tất cả chỉ bởi cái món quà của chồng - người đàn ông bấy lâu nay mình hết lòng yêu thương, tin tưởng. Anh ấy đã tặng mình lọ Dạ Hương, khác gì anh ấy chê mình hôi hám? Hôi mới yêu, mỗi lần muốn gặp nhau là anh ấy lấy cớ nói rằng anh nhớ cái mùi thơm của mình, rằng không được ngửi cái mùi ấy là anh không thể nào ăn cơm nổi, bởi chỉ nuốt nước bọt không đã no rồi. Vậy mà giờ, mới cưới nhau được vài tháng anh ấy đã bắt mình dùng Dạ Hương. Chẳng lẽ đàn ông là cái giống dễ thay lòng đổi dạ đến thế sao?...”

Một lần khác nữa, bà bác ở dưới quê có gửi lên cho mấy quả bưởi. Tôi thì thích ăn bưởi lắm, nên xoi một lúc hết gần hai quả. Cái giống bưởi thì các bạn biết rồi đấy, nó nhuận tràng và kích thích tiêu hóa ghê lắm, nên ăn xong một lúc là tôi bắt đầu thả bom bí bùm liên tục. Các cụ bảo “bom ai vừa mũi người ấy”, nhưng quả thực cái bom bưởi này ngay cả chính tôi cũng không thể chịu đựng nổi chứ nói gì là người khác (kể cả cái “người khác” đó là vợ tôi).

Và rồi đêm hôm đó tôi không thể ngủ yên, bởi cứ được một lát lại phải vén chăn chui ra ngoài, rón rén giữ hơi, điều tiết khí công để lạng lẽ thả bom,

Võ Tòng Đánh Mèo

vừa thả vừa lo ngay ngáy sợ bom phát nổ sẽ khiến vợ giật mình tỉnh giấc. Ấy thế mà không hiểu sao cả ngày hôm sau mặt vợ tôi cứ sưng như bánh chưng, gọi không nghe, nhắn tin không trả lời. Buổi tối về vứt phịch cái túi xuống giữa nhà rồi phi luôn vào phòng ngủ, đóng cửa cái “rầm”. Chẳng lẽ vợ giận tôi vì cái tội đem qua thả bom? Đó đâu phải lỗi của tôi? Đó là lỗi tại quả bưởi mà, tôi đâu có quyền lựa chọn được mùi bom đâu? Nếu được chọn thì hẳn tôi đã chọn cho nó cái mùi thơm ngan ngát, nồng nàn như mùi của những chùm hoa lan đang đua nở trong tiết xuân ngập tràn trên những cánh rừng đại ngàn; hoặc không thì cũng phải là thứ mùi thanh cao, tinh khiết giống như thứ hương thơm phảng ra từ những đóa hoa ly tím biếc - biểu tượng cho lòng thủy chung của một tình yêu sắt son, tha thiết.

Và để biết lí do tại sao vợ tôi lại trở nên như vậy thì tôi không còn cách nào khác là lại phải đợi đến khuya, lúc vợ đã ngủ say, rồi lồm cồm bò đến chỗ mấy cái ngăn bàn, lục tìm quyển nhật ký...

“Ngày... tháng... năm...”

Hôm nay là một ngày buồn nhất trong đời mình, tất cả chỉ bởi sự cô đơn và lạnh nhạt của chồng - người đàn ông bấy lâu nay mình hết lòng yêu thương, tin tưởng.

Chí Phèo và Facebook

Trước giờ, anh ấy vẫn ngoang ngoác cái mồm nói rằng chỉ cần được nằm trùm chăn kín mít rồi ôm vợ ngủ là anh ấy thấy trong lòng bình yên và hạnh phúc vô bờ, dù cho ngoài trời có mưa giông, bão tố, dù cho cuộc đời còn dôi trá, lọc lừa. Vậy mà đêm qua, anh ấy có vẻ không còn muốn ôm mình nữa. Chỉ ôm được một tí là anh ấy lại rón rén chui ra khỏi chăn, nằm lẩn về một góc. Mình tưởng anh ấy mơ ngủ và sợ anh ấy lạnh nên đã kéo anh ấy vào, rồi trùm chăn, ôm nhau ngủ tiếp. Nhưng anh lại ôm mình rất gượng gạo, giống như bị bắt ép vậy, rồi lát sau lại thấy anh vén chăn chui ra. Đến lúc đó thì mình mới biết không phải anh đang mơ ngủ mà thực sự là anh không muốn ôm mình nữa. Sao lại phải vậy hả anh?

Nếu đã không còn yêu em, không còn tình cảm với em, nếu đã ghê sợ khi ở bên em thì anh cứ mạnh dạn, tự tin nói thẳng với em, đừng ôm em như là trách nhiệm vậy, điều đó làm con tim em đau lắm! Chẳng lẽ đàn ông là cái giống dễ thay lòng đổi dạ đến thế sao?"

Rồi tới đợt ấy, vợ tôi cho đưa em mượn xe nên không có xe đi làm. Vì vậy buổi sáng tôi tiện đường thì chờ vợ qua cơ quan vợ luôn, còn buổi chiều tôi hay thất thường, hôm về sớm, hôm về muộn nên vợ bảo vợ sẽ về nhờ xe đồng nghiệp trong cơ quan. Chiều hôm đó, tôi thấy một gã khá bảnh bao đi SH chở vợ tôi về, đỗ xích xe trước cửa. Vợ tôi xuống xe

Võ Tòng Đánh Mèo

không thềm vào nhà ngay mà còn đứng đó quỵn luyến, cười cười, nói nói với thằng ấy một hồi, ra điều vui vẻ và tâm đầu ý hợp lắm! Thấy tôi đi ra, vợ đã không biết ý thì thôi lại còn giới thiệu hẳn với tôi bằng giọng rất hãnh diện:

- Đây là anh Hưng, hót-boi cơ quan em! Em may mắn lắm mới được về nhờ xe anh ấy đấy!

Tôi thấy vậy thì nóng mặt lắm rồi, nhưng không dám cư xử lỗ mãng sợ làm mất thể diện của vợ, đành giở giọng tươi cười:

- Cảm ơn anh đã đưa vợ tôi về! Thật làm phiền anh quá! Mời anh vào nhà uống nước!

- Thôi! Để khi khác!

Nói rồi tay Hưng hót-boi đó nổ máy phóng vù đi, vợ tôi còn cố nhìn theo đến khi bóng con SH khuất sau cái đồng rác cuối ngõ mới chịu quay vào. Tôi vẫn cố gắng giữ vẻ bình tĩnh dù trong lòng khá là hậm hực, bởi suy cho cùng, tôi chẳng có cơ gì mà nổi cáu với vợ được. Tuy nhiên, không khí trong nhà tôi buổi tối hôm đó không được vui. Và ngược đời ở chỗ, người tạo nên cái không vui ấy lại là vợ tôi. Chẳng hiểu sao cô ấy cứ gắt gỏng, vụng vằng với vẻ rất bức xúc, khó chịu. Tôi đoán lại có chuyện, chắc

Chí Phèo và Facebook

chấn là có chuyện, nhưng lí do vì sao có chuyện thì có lẽ phải đợi đến đêm, lúc vợ tôi ngủ say thì tôi mới biết được.

"Ngày... tháng... năm..."

Hôm nay có lẽ là một ngày buồn nhất trong đời mình, tất cả chỉ bởi sự vô tâm và lạnh nhạt của chồng - người đàn ông bấy lâu nay mình hết lòng yêu thương, tin tưởng. Người ta bảo yêu nhau thì phải ghen, ghen mới chứng tỏ là yêu, rằng ghen là gia vị của hạnh phúc. Ấy vậy mà chồng mình thì không! Anh ấy thấy mình cười nói, là loí với một người đàn ông khác mà vẫn cứ thản nhiên như thường. Mình đã cố ý tạo ra những hành động đong đưa để xem phản ứng của anh ấy ra sao, nhưng thực sự mình đã thất vọng! Không biết mình là vợ hay là em gái của chồng mình nữa đây?"

À! Hóa ra lí do là vậy! Nếu không nhờ cuốn nhật ký này thì tôi nghĩ dù có dành cả phần đời còn lại của mình để học tập, nghiên cứu, tìm hiểu và phân tích, chắc cũng chẳng bao giờ tôi tìm ra được câu trả lời. Nhưng không sao, nếu vợ muốn, tôi sẽ làm cho vợ hài lòng. Vậy là hôm sau tôi xin về sớm, rình sẵn ở cửa. Vẫn là cái thằng Hưng hót-boi SH ấy chở vợ tôi về. Xe vừa dừng, vợ tôi còn chưa kịp đặt chân xuống đất thì tôi đã chồm tới đập thẳng vào

Võ Tòng Đánh Mèo

mạng sườn của thằng hót-boi. Nó kêu cái “hự” rồi bắn ra, lặn vài vòng trên đất, chiếc xe SH đổ kèn, cái bánh xe chổng lên, quay tít mù. Tôi một tay lôi vợ vào nhà, một tay chỉ thẳng mặt tên hót-boi đó gần giọng:

- Thằng chó! Tao không khiến mày chở vợ tao về nữa! Mày tưởng mày có SH là ngon sao? Tao thà để vợ đi bộ còn hơn là phải ngồi nhờ xe mày! Cút!

Sau màn ghen tuông chứng minh tình yêu ấy, những tưởng vợ tôi sẽ hài lòng, sung sướng lắm, nhưng không, vợ tôi mặt hầm hầm, lao luôn vào phòng ngủ, đóng cửa cái “rầm”, hỏi không nói, gọi không nghe. Vậy là sao? Lại có chuyện gì nữa? Tôi đoán chắc chắn là có chuyện, nhưng lí do vì sao có chuyện thì lại phải đợi đến tối, lúc vợ tôi ngủ say thôi.

“Ngày... tháng... năm...”

Hôm nay là một ngày buồn nhất trong đời mình, tất cả chỉ bởi sự nông cạn và thô lỗ của chồng - người đàn ông bấy lâu nay mình hết lòng yêu thương, tin tưởng. Đã yêu nhau thì phải tin tưởng nhau chứ? Tại sao lại ghen tuông mù quáng thế? Người ta chỉ ghen khi mà tình yêu dành cho nhau chưa đủ lớn, chưa đủ để tạo cho nhau một niềm tin vững chắc. Mà mình với anh Hưng hót-boi ấy có cái

Chí Phèo và Facebook

gì đâu, chỉ là đồng nghiệp trong sáng. Vậy mà cũng ghen được! Thật vớ vẩn! Chẳng lẽ mình lại vớ phải thằng chồng u tối và nông nổi thế sao?"

Trên đây chỉ là một vài vụ tiêu biểu, nhưng tôi nghĩ như vậy là đủ để mấy người đàn ông hay kêu ca hiểu được rằng: phụ nữ thực ra rất dễ hiểu! Nếu bạn vẫn thấy phụ nữ khó hiểu thì chẳng qua là vì bạn chưa được đọc nhật ký của họ mà thôi!

Phòng vấn thí sinh thi tốt nghiệp

Phòng viên chúng tôi đã mai phục tại một cổng trường cấp 3 để đợi các sĩ tử làm bài thi xong là lao ra phỏng vấn. Đây rồi, một nhóm thí sinh đang thất thểu đi tới, ngay lập tức chúng tôi áp sát...

- Chào bạn! Bạn thấy đề thi năm nay thế nào?

- Em thấy là khá ổn, phù hợp với khả năng của học sinh, độ khó các câu tăng dần đều giúp dễ dàng phân loại thí sinh. Cách đặt vấn đề ở mỗi câu hỏi khơi gợi được sự sáng tạo và hứng thú cho học sinh. Nói chung là ổn!

Chí Phèo và Facebook

- Nghe bạn nói thì có vẻ bạn đã đọc rất kỹ và nắm rất chắc yêu cầu của đề thi?

- Dương nhiên rồi ạ! Vì cả buổi thi em chỉ ngồi đọc đề thôi mà!

- Thế còn bạn? Bạn thấy đề thi năm nay ra sao?

- Em thấy đề năm nay khá tốt! Những năm trước em thi thì đề in bằng giấy của Tàu, vừa mỏng vừa xỉn màu, nhưng năm nay Bộ đã có sự đầu tư rõ rệt khi cho in đề bằng giấy Bãi Bằng loại 1, rất trắng và thơm, bề mặt bóng khiến chữ trông nổi và dễ đọc hơn. Năm nay đề sử dụng font chữ Times New Roman cùng với việc căn lề trái phải khá hợp lý và cân đối khiến đề thi năm nay nhìn rất bắt mắt!

- Bạn có hài lòng về bài làm của mình?

- Cũng tạm tạm anh ạ! Vì đề hơi dài, thành ra thời gian chia ra cho mỗi câu là khá ít. Nếu không cẩn thận thì rất dễ nhầm. Cũng may mà em là người khá bình tĩnh nên chỉ bị sai có hai câu thôi!

- Đề dài nhưng bạn vẫn làm hết chứ?

- Dạ không! Em làm được có ba câu!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Thế còn bạn thì sao? Bạn có điều gì phàn nàn về kì thi tốt nghiệp năm nay không? - Chúng tôi hỏi một bạn khác trong nhóm.

- Dạ có ạ! Em thấy đề thi năm nay toàn những câu dành cho học sinh khá giỏi, còn những câu dành cho loại học sinh như em thì tìm mãi chẳng thấy! Đã vậy, các giám thị lại không cho em về sớm, bắt em phải ngồi hết 2/3 thời gian mới cho về! Thử hỏi, em biết làm gì trong khoảng thời gian dài dằng dặc ấy? Đây là điều rất bất cập, em hi vọng năm sau dự thi em sẽ không gặp phải những điều khó chịu như thế nữa!

- Chào bạn! Trông bạn khá vui, chắc bạn làm bài tốt? - Chúng tôi hỏi bạn nữ duy nhất của nhóm.

- Dạ, cũng không hẳn! Em vui vì trước giờ chỉ quen với cảnh một giáo viên quản lý vài chục học sinh, giờ được thấy cảnh cả chục thầy cô giáo quản lý một mình em, em thấy mình được coi trọng, nên vui ạ!

- Nghĩa là sao bạn?

- Dạ! Em chọn thi môn Sử! Cả phòng thi có mỗi mình em!

- Vậy buổi thi của bạn diễn ra tốt đẹp chứ?

Chí Phèo và Facebook

- Tốt ạ! Chưa bao giờ em được thi ở một phòng thi nghiêm túc và trật tự như thế! Không hề có tình trạng thí sinh đến muộn giờ, cũng không có hiện tượng nói chuyện riêng, nhìn trộm bài hay hỏi bài trong phòng. Em lại được ưu tiên ngồi ngay dưới quạt trần, các quạt treo tường khác ở bốn phía cũng đều chia hết vào em! Rất mát! Em định làm bài hết giờ mới về, nhưng thấy các thầy cô và các giám thị ai cũng sốt ruột và có vẻ đói bụng nên em nộp bài sớm để cho các thầy cô về sớm!

- Cảm ơn các bạn đã nhiệt tình trả lời các câu hỏi của chúng tôi, hi vọng được gặp lại các bạn vào kì thi tốt nghiệp năm sau!

Tự truyện của Tòng

Chém gió nhiều, bịa đặt nhiều và kể chuyện của người khác cũng nhiều rồi, thế nên hôm nay Tòng xin phép kể chuyện thật, và là chuyện của chính Tòng.

Vì là chuyện của Tòng nên các bạn đừng hi vọng sẽ có những chi tiết bậy bạ, bởi những thứ bậy bạ thường chỉ gắn liền với những thằng mất dạy, đều, còn Tòng thì từ bé đến lớn đã nổi tiếng khắp làng vì sự trong sáng, đứng đắn và ngoan, thế thì lấy đâu ra cái bậy bạ mà kể?

Chả là mấy hôm trước về quê dọn nhà cho mẹ, thấy một cuốn sổ bằng bàn tay, mốc meo, cũ mèm,

Chí Phèo và Facebook

nằm giắt và khuất giữa mép tủ với cái góc tường. Nhìn và nhận ra ngay đây là cuốn sổ có từ cái hồi Tòng đi thi đại học. Hồi hộp mở lại từng trang ố vàng, loang lổ trong cuốn sổ đầy kỉ niệm, mùi ẩm mốc nồng nồng xộc vào mũi và mùi của những tháng ngày tuổi trẻ đầy hoài bão, nhiệt huyết cũng theo đó xộc vào tim, râm rì, cồn cào. Rồi Tòng dừng lại ở một trang giấy lấm lem có dòng chữ khá đẹp, tròn trịa, ghi: “Nguyễn Phương Linh, con thầy Tinh, hiệu trưởng trường tiểu học Đông Phương, Ưông Bí, Quảng Ninh”.

Nhìn mẫu giấy đó, Tòng bất giác mỉm cười, bởi nó gọi lại cho Tòng những chuyện khá buồn cười. Và bây giờ, Tòng xin bắt đầu kể lại cho các bạn nghe vì sao có cuốn sổ và có dòng chữ đó.

Từ bé, Tòng đã muốn trở thành họa sĩ. Thứ nhất bởi cũng thích vẽ, thứ hai là vì đợt ấy xem trên tivi, có một bộ phim về một ông họa sĩ tài ba chuyên vẽ tranh khỏa thân rất đẹp. Ông ấy thuê những người mẫu nữ về nhà riêng của ông ấy để vẽ, toàn là mấy cô xinh như hoa. Lập tức ước mơ được làm họa sĩ đã bùng cháy trong lòng Tòng, bởi làm quái gì có cái nghề nào mà chỉ phải ngồi trong nhà nhàn hạ, thoải mái ngắm gái đẹp khỏa thân, vẽ vời linh tinh và rồi mỗi bức tranh lại bán được cả gần triệu bạc.

Võ Tòng Đánh Mèo

Tòng hồi đó còn bé, cũng chưa biết gần triệu bạc nó lớn thế nào nên mới chạy tới hỏi mẹ. Mẹ nghe xong thì bảo:

- Bằng gần tấn thóc con ạ! Bằng công mẹ mày cày mặt ngoài đồng, phơi lưng ngoài ruộng cả năm rònng đấy con!

- Dạ! Vậy mẹ yên tâm, lớn lên con sẽ làm họa sĩ, con vẽ vèo một phát xong bức tranh, bán cả triệu bạc, mẹ khỏi đi làm đồng chi cho vất vả!

- Mày ra sông vớt bèo về nấu cám cho lợn đi! Nó đang réo ầm ĩ ngoài chuồng kia kia! Đứng đó mà lảm nhảm mãi!

Thế rồi đến năm lớp 12 cuối cấp, ước mơ ấy vẫn không tắt. Và trong khi cả lớp hồi hả học thêm Toán, Lý, Hóa; Sinh, Văn, Sử, Địa, Ngoại ngữ để thi các khối A, B, C, D thì riêng Tòng chỉ cặm cụi vẽ lưu bút cho các bạn, chả thiết học hành. Ai nhờ vẽ gì cũng vẽ hết: nào là hai con chim chu mỏ mổ nhau, rồi thì mũi tên xuyên qua trái tim rỉ máu, rồi cành phượng hồng nở tung tóe những cánh hoa; có bạn thích Béch-khăm, Đan Trường, có bạn thích diễn viên Hàn Quốc, ai cũng được, chỉ cần đưa số và đưa ảnh mẫu đây, một ngày sau sẽ xong hết.

Chí Phèo và Facebook

Không chỉ vẽ cho lớp Tòng mà cả mấy bạn lớp khác cũng nhờ vẽ, người nọ quảng cáo cho người kia, thế nên lúc cao điểm nhiều khi có tới gần hai chục quyển sổ lưu bút xếp chồng lên trước mặt chờ vẽ. Vẽ ở lớp chưa đủ, phải mang cả sổ về nhà, nhiều đêm ngồi chong đèn hí hụi vẽ đến 2, 3 giờ sáng. Mẹ Tòng thấy vậy thì vô cùng phẫn khởi, thường xuyên đi khoe với hàng xóm:

- Thằng con nhà tôi chăm học lắm! Nó ngồi vào bàn học từ lúc gà lên chuồng, ngồi miết đến tận lúc gà gáy thì nó mới chịu lên giường.

Thi tốt nghiệp xong, còn thời gian khoảng một tháng, Tòng quyết định lên Hà Nội học vẽ thêm cho khỏi bỡ ngỡ và cũng là để biết xem cái trường đó nó thi thử kiểu gì. Hôm trước khi đi, mẹ gói ghém cho đủ thứ, nào quần áo, khăn mặt, rồi đồ ăn thức uống. Tưởng là đã đủ rồi, ai ngờ về sau mẹ còn dúm vào tay Tòng một cái túi ni-lông màu đen...

- Gì đây mẹ?

- Quần sịp đấy! Ai lại con trai lớn tướng rồi mà cứ không chịu mặc sịp!

- Con mặc quần đùi bên trong là được rồi mà! Mặc sịp nóng và khó chịu lắm!

Võ Tòng Đánh Mèo

- Ở quê thì sao cũng được, nhưng lên Hà Nội người ta lịch sự lắm, ai cũng đều mặc cả, họ mà biết con không mặc, họ cười cho đấy!

Mẹ đã nói thế thì Tòng đành cầm. Lên Hà Nội, cũng có một đôi lần lôi ra mặc, nhưng quả thực là Tòng không quen, vì mấy cái đường may ở mép quần hơi cứng, nó cứ cọ vào đùi, vào mông rất khó chịu. Hơn nữa, cũng bởi quần khá chật và bí, nên lúc bình thường thì còn đỡ, chứ lúc không bình thường, tức là lúc ra đường, gặp mấy em xinh tươi ăn mặc theo kiểu gọi mời là cái khó chịu nó tăng lên. Vì vậy nên cuối cùng Tòng vẫn quyết định là không mặc!

Sau một tháng học tập chăm chỉ thì Tòng cũng đã ngộ ra được nhiều thứ, rằng những cái mình vẫn vẽ trước đến giờ toàn là theo bản năng, chứ đi thi thì lại cần sự bài bản và nguyên tắc, phải chú trọng đến bố cục, sáng tối, mảng miếng, đến gam nóng, gam lạnh, đến sự tương phản hay ăn nhập của các hình, các khối. Tòng đã được vẽ người mẫu, nhưng không phải mẫu nữ mà là mẫu nam, và không phải mẫu khóa thân mà là mẫu mặc quần sịp. Nhiều hôm về nhà tự luyện tập vẽ thêm nhưng không có mẫu, Tòng đành phải tự làm mẫu cho mình.

Vẽ người thì thường là vẽ bằng chì, còn vẽ màu thì các thầy thường mang hoa và trái cây đến

Chí Phèo và Facebook

để làm mẫu vẽ. Sau một vài buổi học vẽ màu Tòng rút ra được kinh nghiệm đó là phải vẽ trái cây trước, còn hoa hoặc mấy cái chai lọ khác sẽ vẽ sau. Bởi ở lớp có một thằng rất bựa, nó chỉ rình rình lấy trộm mẫu để ăn. Cứ hôm nào mẫu vẽ có cam, bưởi, xoài, thanh long là thế nào cũng sẽ có lúc đang cầm cúi vẽ, ngẩng lên đã không thấy mẫu đâu, nhìn ra góc lớp thì đã thấy thằng đó đang núp sau tấm bảng, bóc cam ăn ngon lành. Mọi người có kêu ca, phàn nàn hay chửi mắng thì thằng đó vẫn cười hềnh hếch, giọng nhản nhở:

- Tôi ăn là muốn tốt cho mọi người thôi! Bởi một họa sĩ giỏi không phải chỉ ở đôi mắt quan sát mà còn là ở bộ óc biết tưởng tượng. Không có mẫu mà vẫn vẽ được, ấy mới là người họa sĩ tài!

Nói mãi không ăn thua nên về sau, những hôm học vẽ màu, thầy giáo thường mang chuối xanh, bắp cải, su hào đến để làm mẫu, thay vì là cam, bưởi, xoài như trước đó.

Thế rồi ngày thi Đại học quan trọng cũng đã tới. Buổi đầu tiên thi môn Văn, vì sợ tắc đường nên Tòng đạp xe đến địa điểm thi khá sớm. Sớm quá nên chả biết làm gì, đành dắt xe vào cái công viên gần ngay đó, nằm ngả lưng lên ghế đá tí cho đỡ

Võ Tòng Đánh Mèo

mỏi. Ấy vậy mà thiếp đi lúc nào không hay, lúc giật mình tỉnh dậy thì ôi thôi, cái xe đạp dựng bên cạnh đã không cánh mà bay, cái ba lô ôm trên bụng cũng mất tiêu, cả đôi dép quai hậu cũng mất nốt (về sau mới biết rằng cái công viên Tòng nằm là tụ điểm của bọn nghiện). Lúc ấy Tòng không tiếc của, bởi cái xe đạp cũ mềm, chả đáng gì, dép quai hậu thì một bên đã đứt mõm, một bên cũng rách quai, Tòng chỉ tiếc cái ba lô, dù là cái ba lô đã cũ sòn, sắp rách, nhưng trong ấy lại chứa tất cả các giấy tờ quan trọng: nào thẻ dự thi, chứng minh thư, giấy chứng nhận tốt nghiệp...

Đến giờ vào phòng thi rồi mà lại mất hết giấy tờ nên Tòng hoảng loạn lắm, muốn khóc mà không khóc nổi (chứ không phải là “cười rồi khóc, khóc rồi cười” đâu). Rồi mắt Tòng lóe lên khi thấy cái ba lô của mình đang nổi lênh phềnh giữa hồ như con chó chết trôi. Lập tức Tòng nhảy ùm xuống, bơi ra vồ lấy cái ba lô rồi lại hối hả bơi vào, cuống cuống lục tìm. Thằng nghiện khốn nạn, nó lấy hết tất cả những gì có thể dùng được, từ cái bút, quyển vở, cái thước kẻ, cũng may là mấy cái giấy tờ của mình chẳng có giá trị gì với nó nên nó không thèm lấy, và cũng may là cái ba lô đã nát quá, nên nó mới quẳng xuống hồ.

Chí Phèo và Facebook

Vậy là cắm đầu cắm cổ chạy vào phòng thi, quần áo ướt sũng, nước nhỏ tong tong, mỗi bước chạy đập xuống đường là mỗi lần nghe tiếng lép nhép, trơn trượt, từng viên đá dăm nhọn găm vào gan bàn chân trần đau điếng. Kệ, Tòng vẫn chạy...

- Thừa thầy cho em vào thi ạ!

Tòng vừa nói vừa thở hồng hộc. Tức thì cả phòng thi đồng loạt quay ra, trợn mắt lên nhìn Tòng như nhìn một sinh vật lạ. Cũng phải thôi, bạn đã thấy ai vào phòng thi mà đi chân đất, không sách vở, không bút thước, và quần áo thì ướt như vừa ngâm nước chưa? Trong khi chúng nó thì ngay ngắn, chỉnh tề, còn Tòng thì lôi thôi, lếch thếch như con ếch. Nhưng lúc ấy Tòng cũng cóc quan tâm, được vào thi là ngon rồi!

Đọc xong đề thi, chuẩn bị làm bài thì mới nhớ ra là không có bút. Đang nhìn ngó xung quanh xem ai có hai bút để mượn thì Tòng bỗng thấy có cái gì đó chọc chọc vào lưng mình. Quay lại thì ra là một con bé khá xinh, cười rất tươi khoe hàm răng trắng tinh. Nó đang huơ huơ cái bút, ý bảo Tòng cầm lấy mà dùng. Có bút rồi, Tòng ngồi im cặm cụi làm bài. Nhưng được một lát lại thấy con bé ấy đập đập vào

Võ Tòng Đánh Mèo

lung. Quay lại thì thấy nó đang phe phẩy tờ giấy, giọng thì thảo:

- Cậu không có giấy nháp hả? Cho cậu một tờ làm nháp này!

Nhận tờ giấy của con bé ấy mà Tòng thấy khá buồn cười. Không biết nó đi thi hay là đi làm tình nguyện viên phục vụ cho zai đẹp đây? Nhưng thôi, mặc xác nó, phải tập trung làm bài đã.

Nói là phải tập trung, nhưng tập trung không nổi, không phải bởi con bé xinh xắn ngồi sau, mà là bởi bộ quần áo ướt sũng vẫn đang bết từng mảng trên người Tòng bắt đầu gây khó chịu, ngứa ngáy. Lúc trước hoảng loạn thì chẳng để ý gì nhiều, nhưng giờ bị ngứa thì Tòng mới nhớ ra là cái hồ ở trong công viên ấy rất bẩn, nước đen ngòm, rêu váng bám vào nhau cả tảng, rồi rác rưởi, cặn bã hôi thối dồn đống, tích tụ, nồng nặc cả một góc hồ. Bởi vậy, cứ viết được vài dòng thì Tòng lại phải dừng bút, gãi say sưa. Bao nhiêu ngôn từ lãng mạn, bao nhiêu ý văn bay bổng vừa chực chui ra thì đã bị con ngứa hung hãn chồm tới nuốt chửng. Thế nhưng đang gãi thì Tòng lại bị làm phiền, lần này không phải là con bé xinh xắn ngồi sau mà là cái thằng bị đao ngồi ngay bên cạnh:

Chí Phèo và Facebook

- Mày có thể đợi lát nữa thi xong rồi hẵng gãi được không? Mày gãi rung hết cả bàn ghế, tao không viết được!

- Vậy mày có thể đợi lát nữa thi xong hẵng viết được không? Chứ tao đang ngứa lắm, không gãi không được!

Thằng bị đao đó nghe vậy thì cái mặt lì lì, chẳng nói thêm gì, cặm cùi viết tiếp. Còn Tòng cũng chẳng nói thêm gì, cặm cùi gãi tiếp.

Nộp bài xong, Tòng lưng thưng đi bộ ra ngoài cổng. Quần áo đã khô, nhưng cái bẩn, rong rêu và cái mùi hôi thối của nước hồ thì vẫn bám theo dai dẳng. Đang đi thì Tòng nghe ai đó gọi giật tên mình. Lạ nhỉ! Tòng có quen ai ở cái chốn phồn hoa âm... à nhầm phồn hoa đô hội này đâu, sao lại có người biết tên được? Quay lại thì ra là con bé xinh xắn ngồi sau mình vừa nãy:

- Sao biết tên tao? Mày gọi để đòi bút hả? Đây! Trà đây! Có mỗi cái bút mà cũng...

- Đùa, trông người không đến nỗi nào mà ăn nói thì... Có biết tại sao tớ cho cậu mượn bút, mượn giấy nháp không?

- Chắc tại vẻ ngoài khôi ngô, tuấn tú?

Võ Tòng Đánh Mèo

- Đúng nhưng chưa đủ!

- Còn thiếu gì?

- Tại thấy cậu không mặc quần sịp! Ha ha ha!

Con bé đó cười sằng sặc rồi chạy vụt đi, rẽ vào trong cái ngõ bé tí tẹo, sâu thăm thẳm...

Hôm sau là buổi thi vẽ chì, cụ thể hơn là vẽ mẫu nam cời trần mặc quần sịp. Cái này thì trong một tháng ôn luyện Tòng đã được vẽ nhiều rồi, nên rất tự tin. Đặc thù của mấy cái môn năng khiếu này đó là thời gian thi rất dài: 8 tiếng đồng hồ, suốt từ 8 giờ sáng đến tận 16 giờ chiều mới kết thúc, buổi trưa thí sinh không được ra ngoài mà phải mang theo bánh mì, sữa, nước uống để tranh thủ ăn ngay tại phòng thi. Tòng thấy thời gian 8 tiếng là quá nhiều, bởi bình thường, với những bức vẽ kiểu này, Tòng chỉ cần khoảng 4 tiếng là đủ. Vậy nên khi thời gian mới chỉ trôi qua được 2 tiếng, Tòng đã phác xong bố cục và những đường khối cơ bản, chỉ còn đánh bóng và tạo mảng sáng tối nữa là xong, thế nên Tòng vẽ rất nhón nhơ, vừa vẽ vừa nhìn quanh, nghiêng ngó vu vơ.

Nhìn mấy đứa khác trong phòng vẽ thì Tòng biết ngay đứa nào đã được học vẽ, được ôn luyện,

Chí Phèo và Facebook

và đưa nào chỉ vẽ bằng bản năng. Đứa đã được học, được luyện, dù là một tuần hoặc chục ngày thì nhìn cũng vẫn khác, bởi nó sẽ đo tỉ lệ, phác thảo, phân mảng, chia bố cục ba phần đầu, thân và tay chân rất bài bản, đúng quy trình. Còn cái đứa vẽ theo bản năng thì cứ thích chỗ nào là tập trung vẽ cho xong chỗ ấy, những chỗ khác tính sau. Có đứa mới chỉ vẽ được cái chân, có đứa được cái tay, và có đứa đã vẽ gần xong cái đầu, đang tô mắt, kẻ râu.

Dang ngẩng ngó lung tung thì chợt có ai đó chọc chọc vào lưng Tòng. Quay lại, vẫn là con bé xinh xinh hôm qua...

- Chọc cái gì? Hôm nay tao có bút rồi, khỏi cần mượn!

- Vẽ hộ tớ với! Tớ vẽ mãi mà chưa đâu vào đâu!

Tòng quay sang nhìn vào bài vẽ của con bé ấy và suýt nữa thì sặc, may mà còn kịp đưa tay lên bịt mồm chứ nếu phá ra cười thì cả phòng thi sẽ cười Tòng là thằng điên. Nhưng thực sự là không thể không cười, bởi con bé đó mới chỉ vẽ được một đoạn từ rốn trở xuống. Thôi thì con gái đã nhờ, mình là đàn ông, chả lẽ lại không giúp? Hơn nữa, hôm qua, chính nó đã cho Tòng mượn bút và giấy nháp. Vậy là Tòng cầm bút, nheo mắt đo tỉ lệ, rồi múa những

Võ Tòng Đánh Mèo

nét chì điêu luyện, liến thoắng và nhoang nhoáng trên tờ giấy vẽ (đoạn này Tòng có miêu tả hơi quá một tí cho nó thêm phần lôi cuốn). Con bé đó đứng bên cạnh vừa tròn mắt nhìn Tòng vẽ, vừa tí tê hỏi chuyện:

- Cậu được học vẽ bài bản đúng không? Chả bù cho tớ, chỉ vẽ theo bản năng.

- Biết chứ!

- Sao biết?

- Thì mấy người vẽ theo bản năng họ không vẽ tổng thể mà thường tập trung vẽ từng bộ phận một, bộ phận nào thu hút họ nhất thì họ sẽ vẽ bộ phận đó trước.

Con bé nghe xong thì đá cái “bụp” vào chân Tòng một phát khá đau. Nhưng Tòng vẫn thản nhiên như không, rồi lại hỏi nó:

- Sao hôm qua mày biết tao không mặc sịp?

- Không chỉ mình tớ biết, mà cả phòng đều biết! Lúc cậu đứng trước cửa phòng, quần áo ướt sũng bết chặt vào người, nhìn rõ luôn!

Tòng cúi gằm mặt, không nói gì, chăm chú vẽ tiếp. Lúc này, không chỉ con bé đó mà cả mấy đứa

Chí Phèo và Facebook

xung quanh cũng xúm lại xem Tòng vẽ, và mọi rắc rối xảy ra cũng đều bắt đầu từ đó. Giám thị trong phòng thì khá trẻ nên thoải mái, thấy Tòng vẽ hộ cũng chẳng thêm ý kiến gì, nhưng bà giám thị hành lang thì không thể, thấy một nhóm túm tụm lại thì xông xộc lao vào, quát um lên:

- Cái gì thế này? Phòng thi hay cái chợ? Xúm lại chỗ này làm cái gì?

Mấy đứa nghe vậy thì tản hết, ai về chỗ người nấy. Còn Tòng thì vẫn hốt hoảng chưa biết phải làm sao. Nếu Tòng cũng bỏ về chỗ của Tòng thì khác nào Tòng thú nhận với giám thị là Tòng đang vẽ hộ con bé đó, bởi vì bà ta đã nhìn thấy Tòng vẽ nãy giờ rồi. Mà không vẽ cũng không ổn, bởi cái bài thi của Tòng vẫn ở kia và không có ai đứng đó cả, và bà ấy sẽ nghi ngay. Đang rối bời thì con bé đó đã lập tức chạy lại chỗ bài vẽ của Tòng, cầm bút đưa đi đưa lại, vờ như đấy là bài của nó. Nhưng giám thị hành lang có vẻ như đã đánh hơi thấy sự bất thường, bà ta lập tức nhào tới chỗ bài thi của Tòng nghiêng ngó, kiểm tra. Tất nhiên là đến lúc đó thì không thể cứu vãn được nữa rồi, bởi Tòng đang vẽ bài của nó, còn nó thì lại vẽ bài của Tòng. Cả hai đều bị lập biên bản và lập tức đình chỉ thi.

Võ Tòng Đánh Mèo

Giám thị hành lang lôi biên bản ra, hí hoáy viết cái gì đó rồi đưa bút bắt Tòng ký. Tòng cầm bút, ngẫm nghĩ một lát rồi cái cảm giác uất ức không hiểu từ đâu nó ập tới, ứ nghẹn nơi cổ họng. Tòng đập mạnh cái bút xuống nền nhà rồi gào lên:

- Cóc ký! Đằng nào cũng trượt rồi! Ký làm cóc gì!

Rồi Tòng cứ thế chạy ù ra cổng như để thoát khỏi cái cảm giác bức bối, nghẹn nghẹn khó chịu đang dồn lên đầy ngập trong lòng. Có người đang chạy đuổi theo Tòng thì phải. Quay lại, vẫn là con bé ấy...

- Màý đuổi theo tao làm cái quái gì vậy?

Con bé vừa mếu, vừa khóc, nước nỏ...

- Tớ xin lỗi đã liên lụy đến cậu! Là lỗi tại tớ...

- Không phải lỗi tại màý!

Nói xong, Tòng lại cầm đầu bước đi. Nhưng con bé đó vẫn chạy theo...

- Cậu định đi đâu?

- Thi xong rồi, ra bắt xe về quê chứ còn đi đâu!

Chí Phèo và Facebook

Rồi Tòng lại tiếp tục đi, và rồi con bé đó lại chạy theo, dúi vào tay Tòng quyển sổ bằng bàn tay...

- Tớ có ghi địa chỉ của tớ ở trong này! Nhớ viết thư cho tớ nhé! Đợi thư của cậu!

Nói xong, con bé lăm lũi rẽ vào trong cái ngõ bé tí tẹo, sâu thẳm thẳm.

Thi đại học gì mà chưa biết điểm đã biết trượt, nên từ hôm đi thi về, Tòng đâm ra chán nản, bỏ đi chơi cùng lũ bạn miết. Ngày thì đá bóng, tắm sông, tối thì rượu sung, rượu ốc, Tòng quên luôn cả cuốn sổ mà con bé đó đã đưa, và cũng chẳng biết đã vứt nó ở xó nào.

Nhưng chơi mãi cũng chán, và cũng đến lúc phải vạch ra một kế hoạch cho tương lai. Tòng đã định lên Hà Nội ôn để thi lại cái trường đó, nhưng rồi một hôm đi chợ, gặp một bà thầy bói, bà ấy chỉ thẳng vào mặt Tòng và bảo rằng: Mày thi bất kì cái gì cũng đỗ, nhưng thi vẽ thì không bao giờ đỗ con ạ! Không đỗ không phải bởi con không đủ tài, mà bởi con bị gái nó ám! Không tin thì con cứ thi vẽ đi! Thi 10 năm sẽ trượt cả 10, và lí do thì chỉ có một: vì gái!

Tòng nghe vậy thì thấy đúng quá và sợ quá, lập tức chuyển sang khối D thi Ngoại ngữ! Mà đúng

Võ Tòng Đánh Mèo

là thi Ngoại Ngữ thì đỗ luôn thật! Tiên sư bố bà thầy bói!

Hơn mười năm trôi qua, cuốn sổ ấy vẫn nằm giắt và khuất vào giữa mép tủ với cái góc tường. Mãi đến hôm dọn nhà vừa rồi mới là lần đầu tiên Tòng đọc, và cũng mãi hôm đó Tòng mới biết con bé ấy tên là Nguyễn Phương Linh, con thầy Tinh, hiệu trưởng trường tiểu học Đông Phương, Ưông Bí, Quảng Ninh. Và rồi Tòng tự hỏi: nếu bây giờ mình viết thư tới địa chỉ này, liệu con bé ấy có nhận được không nhỉ? Chắc là không, bởi nhiều khả năng thầy Tinh đã về hưu, hoặc chuyển công tác, hoặc nếu có nhận được thì chắc con bé đó cũng không thể nhớ nổi Tòng là ai.

Tòng không rút cuốn sổ đi mà lau chùi nó sạch sẽ rồi cất vào góc cái hòm gỗ cũ để trên gác, dù biết rằng sẽ chẳng bao giờ dùng cuốn sổ này, và dù biết rằng giá trị sử dụng của nó gần như không còn. Bởi nếu người ta chỉ chăm chăm giữ cho mình những thứ mà họ cho rằng vẫn còn giá trị sử dụng, và lấy giá trị sử dụng làm tiêu chuẩn để đánh giá mọi thứ, thì cuộc đời này sẽ buồn tẻ biết bao nhiêu!

Mục lục

Con nhà võ.....	7
Vợ tôi.....	19
Tán gái dễ ợt!.....	27
Chí Phèo và Facebook.....	36
Cô lái đò bến Hạ.....	44
Tâm sự ông bố trẻ.....	56
Nhanh kéo không kịp.....	62
Thầy San.....	71
Chim biết nói.....	79
Động đất.....	87
Thằng biến thái.....	94

Yêu nghề.....	103
Tôi đi thi đại học.....	112
Ngoại tình.....	121
Tình cũ.....	132
Bạn tôi.....	141
Đối tác chiến lược.....	145
Hôi bia.....	150
Vì sao em vẫn ế?	156
Valentine của tôi.....	168
Hạnh phúc của một FA.....	178
Thư gửi con trai.....	184
Lòng tin có giá.....	192
Phụ nữ không hề khó hiểu.....	200
Phỏng vấn thí sinh thi tốt nghiệp.....	209
Tự truyện của Tổng.....	213

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Trụ sở chính:

Số 46. Trần Hưng Đạo, Hoàn Kiếm, Hà Nội

Điện thoại: 0084.4.38253841

Fax: 0084.4.38269578

Chi nhánh:

Số 7. Nguyễn Thị Minh Khai, Quận I, TP. Hồ Chí Minh

Điện thoại: 0084.8.38220102

Email: marketing@thegioipublishers.vn

Website: www.thegioipublishers.vn

CHÍ PHÈO và facebook

Chịu trách nhiệm xuất bản

GIÁM ĐỐC – TỔNG BIÊN TẬP

TS. TRẦN ĐOÀN LÂM

Biên tập: Đông Vinh

Bìa: Khánh Trần

Trình bày: Thanh Minh

Sửa bản in: Hồng Thơm

Liên hệ phát hành:

Tại Hà Nội: Số 50, đường 5, An Dương, Tây Hồ, Hà Nội

Điện thoại: 04. 3717 2838 - Fax: 04. 3717 2838

Tại Thành phố Hồ Chí Minh: 585/2A, Đường Sư Vạn Hạnh,

Phường 13, quận 10, Tp. Hồ Chí Minh

Điện thoại: 0866 790 955

In 3.000 cuốn, khổ 13x20.5cm, tại Công ty Cổ phần In và Thương Mại Prima.

Địa chỉ: số 35 ngõ 93 Hoàng Quốc Việt, Nghĩa Đô, Cầu Giấy, Hà Nội.

Số ĐKXB: 251-2015/CXBIPH/07-15/ThG, 575/CXBIPH-QLXB ngày 30-01-2015.

Số QĐXB: 22/QĐ-ThG cấp ngày 02-02-2015.

Số ISBN: 978-604-77-1250-2.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2015.

Tôi không giàu có để cho bạn
bạc tiền; không quyền lực để
cho bạn những ưu tiên; tôi chỉ
có thể sẽ chia cho bạn những
nụ cười. Và nếu bạn đọc hết
cuốn sách này thì tôi cảm ơn
bạn vì đã nhận giúp tôi những
sẻ chia.

Cuốn sách này có mặt trên đời chỉ với một mục đích duy nhất là mang đến những tiếng cười cho người nào đã dành thời gian đọc nó. Bạn cứ cười thật thoải mái đã, còn sau khi cười, bạn có ngẫm ngòi về điều gì không thì đó là quyền của bạn!

Chi phèo và Facebook
ISBN: 978-604-77-1250-2

8 936062 807092

Giá: 72.000VNĐ

Chi phèo và Facebook
Copyright © 2015 by Người Trẻ Việt Allright reserved